

Ročenka 2002

Ročenka VBA 2002

OB / OC

Eva Králová - predseda klubu VBA4751	Peter Mlynárik VBA6501
Stanislava Fajtová VBA8454	Ľudmila Grauzelová VBA8351
Natália Kasalovská VBA8554	Milan Kováč VBA7101
Katarína Marhevková VBA7452	Ján Matušík VBA8201
Martin Nágľ VBA8303	Michal Okkel VBA8403
Juraj Opršal VBA8301	Peter Sámel VBA8502
Martin Szimonisz VBA8302	Andrea Šlesárová VBA7351

OB

Jaroslava Argajová VBA6151	Marian Englman VBA7301
Jozef Fekiač VBA5801	Miroslava Fekiačová VBA8551
Andrej Hron VBA8503	Barbora Husárová VBA8553
Juraj Kabzan VBA9401	Denisa Kabzanová VBA8452
Oľga Lago VBA 7452	Mária Podhájska VBA7151
Daniela Rajčevová VBA8751	Veronika Žitňanová VBA8651
Peter Belica VBA8501	Marek Dinka VBA 8203

Hostující a zahraniční

Mikuláš Šabo VBA7841	Jitka Drabinová VBA7651
Katarína Králová VBA7491	Miroslav Lago VBA7641
Soňa Brichtová VBA7951	Tomáš Navrátil VBA6841
Pavel Pekárek VBA6901	Hana Pěnkavová VBA7751
Juraj Šmelík VBA6641	Barbora Šmelíková -

Úvodné slovo

Rok 2002 bol pre naše gymnázium rokom osláv, oslávili sme 45.výročie vzniku školy a 10. výročie založenia Školského športového klubu. My, orientační športovci si pripomíname 3 roky od zaregistrovania klubu do Slovenského zväzu orientačných športov pod dlhou skratkou ŠŠK SAŠŠ Gymnázium Vazovova 6 - **VBA**. Sme mladý klub, v ktorom sa stretli študenti gymnázia, jeho absolventi a učitelia, rodičia ale aj priatelia, ktorí prestúpili k nám z iných klubov. Každým rokom naše úspechy vzrastajú a o Školskom športovom klube pri Gymnázium J.Papánka Vazovova 6 píšú v novinách, počuť o ňom v rozhlase a zástupcov bolo možné vidieť aj v televízii.

Pomáhame rozvoju orientačných športov na škole, organizujeme majstrovstvá školy v orientačnom behu, orientačný šport sme začlenili do plánov Účelových cvičení a do kurzu žiakov v 3. ročníku.

Študenti, ktorých tento šport oslovil prichádzajú do klubu a venujú sa orientačnému športu výkonnostne. V klube máme i žiakov iných bratislavských škôl.

Na jar a v jeseni organizujeme preteky v orientačnom behu a cyklistike pre verejnosť a založili tradíciu týchto pretekov, máme okruh stálych záujemcov, ktorí sa našich pretekov radi zúčastňujú.

Každoročne organizujeme okresné a krajské kolo v OB pre študentov bratislavských škôl.

Už druhý rok sme zorganizovali Majstrovstvá Slovenska a tento rok aj Slovenský a Český pohár v orientačnej cyklistike. Preteky boli vyhodnotené ako najlepšie preteky v MTBO v roku 2002 na stránkach www.mtbo.cz.

Nie sme veľký klub, aktívnych členov v OB a OC v tomto roku bolo 25 a v OC hosťovalo 8 pretekárov.

Nedostávame dotácie, nepodporuje nás škola, náklady na preteky si hradíme z členských príspevkov a sponzorských darov, resp. v tomto roku sme od priateľov orientačných športov a rodičov našich členov získali z 1% daní za 2001 - 34.000.-Sk. Zakúpili sme si tunelový stan a uhradili výdavky na preteky.

Všetkým sme veľmi povďační a zo srdca im ďakujeme.

Naším najúspešnejším pretekárom je už tretí rok **Mikuláš Šabo**, prekvapením sú **Peter Sámel** a **Veronika Žitňanová**.

Mikuláš Šabo -v klube hosťuje v orientačnej cyklistike od vzniku klubu.
-reprezentant Slovenska, zúčastnil sa MS v MTBO vo Francúzsku / 5.miesto štafeta /
-Majster Slovenska, 2.miesto v SP OC

Peter Sámel - Majster Slovenska
- víťaz SP OC

Peter Mlynárik - 7.miesto v SP OC

Ján Matušík - 9.miesto v OC SP

Juraj Opršal - 10.miesto v SP OC

Stanislava Fajtová - 3.miesto M SR štafety OC /W/
- 5.miesto v SP OC /W/
- 2.a 3.miesto na M ČR MTBO /W18/
- 4.miesto v ČP MTBO /W18/
- 3.miesto na M SR POB /W18/
- 5.miesto v slovenskom rebríčku OB /W18/

Natália Kasalovská - 3.miesto na M ČR MTBO /W18/
- 2.miesto v ČP MTBO /W18/

Veronika Žitňanová - 2.miesto na M SR KT,KLT - OB, POB /W16/
- 2.miesto M SR štafety /W18/
- 2.miesto v slovenskom rebríčku OB /W16/

Denisa Kabzanová - 2. M SR KT OB /W18/
- 7.miesto v slovenskom rebríčku OB /W18/

Miroslava Fekiačová - 2.miesto M SR OB štafety /W 18/
- 6.miesto M SR štafety OB / W

Katarína Kráľová - hosťuje v klube a reprezentovala Slovensko na MS MTBO vo Francúzsku

- Eva Králová** - 3.miesto M SR štafety v OC /W/
- majsterka Slovenska - veteránky
- 3.miesto v SP OC - veteránky
- zúčastnila sa MS v MTBO vo Francúzsku v kategórii veteránky / 5.miesto /
- 2.miesto v slovenskom rebríčku OB /W50/

V klube sú členmi, resp. hosťujú aj českí pretekári : P. Pekárek, J.Drabinová, K. Králová

V **SP OC** sa najlepšie umiestnila **Jitka Drabinová**, ktorá skončila na **4.mieste** a keby nastúpila na posledné kolo v B. Bystrici, mohla pohár vyhrať.

Vydali sme novú mapu pre orientačnú cyklistiku : **U SLÍVU**, na ktorej sme rozšírili mapovaný okruh Malých Karpát.

Členovia klubu v rámci zimného sústreduenia na Skalke absolvovali školenie pre rozhodcov III. triedy. Cyklisti sa zúčastnili jarného sústreduenia v Topolčiankach, orientační bežci v závere sezóny aj sústreduenia v Malej Fatre.

Do Centra talentovanej mládeže sa dostala V. Žitňanová a bude sa pripravovať na Majstrovstvá sveta dorastu v OB v Pezinku 2003. Peter Mlynárik sa pripravuje na Majstrovstvá sveta veteránov v OB v Nórsku.

Na záver chcem pripomenúť, že bez príspevia sponzorov, či už rodičov, priateľov alebo neznámych ľudí by sme takéto výsledky nedosiahli. Preto chcem za všetkých členov poďakovať aspoň niektorým sponzorom:

**FAXCOPY, TRONET, MAGISTRÁT MESTA
THERMO - ECO - ENGERINEERING**

- tlač mapy na MS OC a na verejné OC

SIEMENS, NBS, SLOVENSKE AEROLÍNIE

- finančná podpora na činnosť klubu

**PEPSI COLA, DOBRÁ VODA, STEIN
Mc DONALD**

- občerstvenie na MS OC, SP, ČP OC

**SPP, RIDER, TECHNICKÉ SKLO, ZANZO
BICYKLE - ŠPORT SERVIS**

- ceny

CITROEN

- hlavná cena na M SR OC

ORCHIDEA - kvetinárstvo

- kytice pre pretekárov na vyhodnotení

Veríme, že nám zachovajú priazeň a budú s nami spolupracovať aj v budúcnosti.

■ **Eva Králová, predseda VBA**

Čo sme prežili

6.1.	Trojkráľové preteky	POB	Pezinok
24.1.	Zimná liga	POB	Bratislava
24.3.	Jarný kufor Rapidu, BTo	OB	Bratislava
6.4.	Verejné preteky	OC	VBA
7.4.	Jarná cena Rapidu, BTo	OB	Bratislava
20.-21.4.	1.-2. kolo Slovenského pohára, M SR KT, DT	OC	Nitra
22.4.	Majstrovstvá školy a verejné preteky	POB	VBA
27.4.	MSR DT, Pohár jarného blata	OB	Pezinok
4.-5.5.	3.-4. kolo SP, 1.-2. kolo ČP, KT, scorelauf	OC	Luhačovice
8.5.	Dunajská buzola, BTo	OB	Bratislava
11.-12.5.	3.-4. kolo ČP, MČR v scorelauf	OC	Teplíce
18.-19.5.	MSR KT a SRR na KIT	OB	Pezinok
15.-16.5.	5.-6. kolo SP, Majstrovstvá Maďarska	OC	Balatonalmádi
8.-9.6.	5.-6. kolo ČP, KT, KIT	OC	Plzeň
22.-23.6.	7.-8. kolo ČP, MČR KT, KIT	OC	Jihlava
22.-23.6.	SRR KT, KIT	OB	Blatnica
29.-30.6.	NRR KT, KIT a MSR v POB	OB+POB	Vysoké Tatry
2.-7.7.	Majstrovstvá sveta v OC	OC	Francúzsko
13.-16.7.	Pohár Slovenského krasu	OB	Silická planina
19.-21.7.	26.ročník Grand Prix Slovakia v Slovenskom raji	OB	Čingov
3.8.	Cyklomaratón	cyklo	B. Štiavnica
24.-25.8.	MSR, 7.-8. kolo SP, 9.-10. kolo ČP, scorelauf, KT	OC	VBA
31.8.-1.9.	11.-12. kolo ČP, DT, štafety	OC	Brno
7.-8.9.	SRR KT, KIT	OB	Silická planina
14.-15.9.	MSR KIT, štafety	OB	Kysak
14.-15.9.	Majstrovstvá Rakúska	OC	Viedeň
5.-6.10.	SP KIT, štafety	OC	B.Bystrica
12.10.	Verejné preteky, BTo	POB	VBA
19.10.	Verejné preteky	OC	VBA
27.10.	Bratislavsko – trnavská oblasť	OB	Rusovce

Prierez OB

■ M SR DT Pezinok - Vampírka - 27.4.

Preteky boli na mape Vampírka, na ktorej sa už párkrát bežalo. Ja som tam našťastie dlhú trať nemal, no to šťastie nemali Verča, Mirka, Stanka ani teta Eva. Najlepšie skončila Verča (bola 5.), teta Eva tu diskla.

■ M SR KT a SRR KLT Pezinok - U Soni - 18. - 19.5.

Preteky sa konali pri horárni Široké (tuším tak sa to volá). Z parkoviska to bol pekný kúsok cesty – dobrá rozcvička. Hneď po príchode som zažil šok – celá horáreň sa hemžila blond'atými hlavami (Švédi a Fíni – bohvie čo tu robili?). Prvý deň bola na pláne kvalifikácia i finále. Cestou na štart som stretol Andreja, ako sa vracia späť (asi sa mu veľmi nedarilo ...). Z VBA sa do finále prebojovali: Verča, Deni, Stanka, Mirka a teta Eva. Najlepšie skončila Verča, druhá, no ani to nestačilo na tetu Evu, ktorá vyhrala svoju kategóriu (ťažko povedať či to bolo len tým že tam bola sama). Ja som bol o 16 sekúnd štvrtý! Druhý deň to bolo lepšie. Na bedni stáli Majka Podhájska, Schumi, Deni, a teta Eva, ja som bol opäť štvrtý, tentokrát o 18 sekúnd

■ SRR KT, KLT - Blatnica - 22. -23. 6.

Ach jaj, na Blatnicu už nespomínam tak dobre ako na Pezinok. Hneď prvý deň som to diskol keď som sa po 30 minútovom prebýjaní cez hustník objavil na križovatke, cez ktorú som šiel na 4. kontrolu. Druhý deň som už dokončil, no opäť tak-všelijak. Enjo diskol pre zmenu druhý deň. Za to sa darilo Verči, Oline a veľmi zaujímavé boli aj Dianine postupy...

■ SRR KT, KLT, POB Vysoké Tartry - 29. - 30.6.

Na adresu týchto pretekov sa trefne vyjadril Enjo: „To robí Kobra, to sú ko..ti, tam nejdem!“ Nevieťm jak ostatný ale ja som mu dal za pravdu. Prvý deň to bol parkáč aj krátka trať, štartovalo sa z hotela Helios pri Štrbskom plese. Ja som parkáč nebežal, stačila mi aj tá krátka trať – typické kobračke prebiehanie cez potoky. A najlepšie bolo, že hneď po štarte sme mali prebehnúť cez trať Tatranskej železnice. To by bolo v pohode, keby sme nemuseli zísť / zošmýkať sa / spadnúť z asi trojmetrového kamenného násypu. Tuším som štartoval s Mlynkom, on sa z toho násypu pustil úplne suverénne, ja som trochu váhal, no prežil som to bez újmy. No keď už som bol odtiaľ ďalej a ja som počul šuchot kamenia a dosť hlasné „Auuuu!“ tak mi bolo jasné, že niekto iný toto šťastie nemal. Na druhý deň sa išlo dole, do Tatranskej Lomnice. Organizátori tam vystavili mapu na akej sa bude behať. Najčastejšie farba bola – hnedá. Vrstevníci jak nasr..., mokro a moje kopačky ktoré držali len silou vôle (a kúskom lepiacej pásky) mi teda veľa na optimizme nepridali. No nejak som to prežil. Po parkáčoch sme mali dve bedne – Verča a Stanka, na krátkej trati si potom úspech zopakovala Verča. No a škoda lebo v posledný deň nebola bedňa žiadna...

■ Pohár Slovenského krasu - Silica 13. - 16. 7.

Keď som odchádzal na Silicu vedel som že to bude prakticky 10 dní orientáku. Netušil som, že to bude až také zlé...

Prvé kolo Karst Cupu bol parkáč na Betliari. V obrovskej konkurencii si presadila akurát Hanka ktorá vyhrala. Prijemným spestrením bola otázka tety Evy na zberke tesne pred cvaknutím: „Preboha, bola som už na predposlednej kontrole?“. Ďalšie tri kolá už sa behali na Soroške. Moc si z toho nepamätám, akurát že som to pomrvil. Zaujímavým súbojom bol Nejdžl versus Sajmon: Kto bude posledný?

■ **Veľká cena Slovenska - Čingov 19. - 21. 7.**

Po GPSke bol akože čas na oddych. Našli sa však aj takí, ktorí namiesto oddychovania mokli v okolitých horách, pretože sa im akosi málilo kilometrov zo Silice a rozhodli sa, že na GPS sa prejdú pešo. Našťastie, ja som medzi nich nepatril.

GPS-ka bol jedným slovom – humus! Aspoň podľa mňa. Najmä druhá etapa, kedy som mal postup cez takú súvislú čiernu čiaru. Škoda, že to nebola pohodlná cesta, ale pár metrov vysoký skalný zráz. Ani neviem či VBA získala nejaké tie medaily.

■ **M SR KLT Silica 7.-8. 9.**

■ **M SR KLT a štafety - Kysak - 14.-15.9.**

Moja obľúbená disciplína, špecialita - parkový orientačný beh.

■ Prvé preteky v sezóne - Pezínok (6.1.):

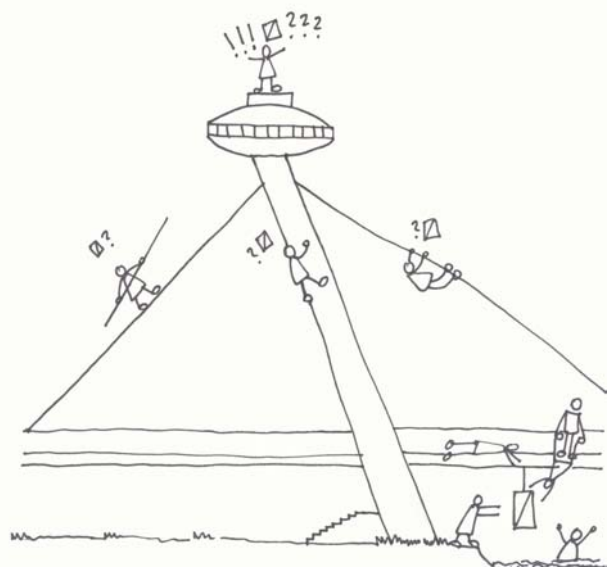
Do Pezinka na Trojkráľové preteky išli už po štvrtý raz. Po minuloročných pečivových hodoch v miestnej pekárni nebolo ani chýru. Čakala nás nová mapa, taká obyčajná, sídlisková hneď vedľa „základky“ na Kupeckého. Bolo mrazivé ale slnečné počasie so zvyškami snehu a my sme privítali možnosť prezliecť sa v teple, v telocvični. Môj štart sa začal ako vždy - šokom z prvej kontroly. Krátka motanica okolo paneláku a konečne cvak. Potom sa mi celkom slušne darilo, trať odsýpala, mala som ju stále pod kontrolou. Až prišla zrada, nabehla som podľa mapy a moja telesná schránka sa nevmetila do škáročky medzi 2 panelákmi. Kontrola bola žiaľ na druhej strane. Darmo som sa pokúšala preprešovať, bála som sa, že si tam zašprajcujem hlavu. A tak po chvíli stepovania som uvítala Jurovu ruku, ktorý sa pretlačil a zobral i môj preukaz. Viem, že sa to nesmie, no mne to už vôbec nemyslelo. V snahe dohnať stratu som prebehla za sebou 2 kontroly, na ktoré som sa musela vracat' a keď som konečne dosiahla cieľ, opäť to bolo len posledné miesto. Pri vyhlasku som len smutne pozerala kto všetko ma predbehol. Ten Pezínok mi nie je súdený, minulý rok kufor až za hradby, predtým slepá ulica

■ Druhé preteky v sezóne - Sad Janka Kráľa (24.1.) :

Po parkovom neúspechu v Pezinku som štart na Zimnej lige, ktorý organizovala KOBRA, uvítala s nadšením. Park som poznala, v Auparku som ešte nebola. A tak som chcela spojiť príjemné s užitočným. V parkáči ma už nemalo nič prekvapiť, bola som tam na jeseň i zopárkrát na Pucovom tréningu, behali sme tam i my nejaký ten utorok. Uf, ako som sa mýlila. Kobra prenajala SI systém, a tak kontrol tam bolo viac ako stromov. A pri mojom „precíznom“ mapovaní to bola pohroma. K tomu ešte štartovný čas takmer na konci a uzímaní, vymrznutí usporiadatelia, ktorí nerátali s mojimi kuframi. Hneď na začiatku som 3 - krát cvakala opravné kódy, kým som si všimla, že na mape je pripevnený lístok s číslami mojich kontrol a ja som tú mapu mala poskladanú.

Strednú časť trate som absolvovala slušne, na nábřeží Dunaja proti vetrisku som sa zavesila za trénujúcu veslárku, ktorú som poprosila aby nezvyšovala tempo a robila mi prerážačku. No kontrola na moste bola nad moje sily, niekoľkokrát som vybehla a zbehla po schodoch, až ma okoloidúci upozornili na lampión pričapený o zábradlie. Keď som frčala okolo erotického salóna a videla Miša Stasza s rukami plnými lampiónov, začala som tušiť zradu. A bola. Na posledných 3 kontrolách už nebolo nič, no prekvapenie ma čakalo aj v cieľi, ktorý už nebol. Nadarmo som natrhala listy z kríkov, kde mali byť kontroly, nebolo ich komu ukázať. A tak mi ostali len oči pre plač a disk. Cítila som sa oklamaná. V novinách písali o pretekoch pre verejnosť a dokonca nezobrali ani štartovné. Ani prehliadka Auparku ma už nelákala a tak som sa pobrala smutná domov. Len nech sa nevyplní poredaklo : Aký začiatok - taký koniec.

■ teta Eva

Prvý Jarný Kufor na druhý deň po borovičke (7.4.)

Neviem, či borovička je profilakciou pred chorobou, ale deti po organizovaní Verejných OC ochoreli a ja nie. A ešte skalní obáči: Verči, Jurjur a Andrej. Najprv sme sa doštráchali ku Verči, kde sme čakali na tata hrajúc sa s ich psami. V nedeľu totiž bolo ďalšie kolo BA-TT a usporiadal ho Rapid v Lamači.

Doviezli sme sa s Verčným tatom v pohodlí, prezentácia sa premenila na moju prehratú vojnu, zima totiž urobila svoje a tak na štart neprišiel kopec našich detí. Myslela som, že Formankovci to uznajú, no darmo. Neuznali! Len čo som sa s ním pohádala a zbytočne zvýšila adrenalín, musela som platiť ako najatá.

Preteky boli zaujímavé, školská mapa KOPEC. Muži a ženy menili mapy, starenky išli len jedno kolo, ponajprv cez trnky a šípky, neskôr hustníkmi a lesom. Darilo sa mi tak striedavo, kopce som samozrejme vybiehala z tej najhlbšej doliny, skratky som robila cez najhustejšie kríky, kontrolu na rohu ohrady som našla až po obehnutí celého plota koldokola, no do cieľa som prišla v pohode. Na výmene máp som sa tvrdohlavo dožadovala novej mapy, zabudla som že my nemáme, bola som z toho taká dopletená, že ledva som našla zberku. V cieľi bol fajn bufet a v ňom teplo, čaj s rumom, varené víno, pivo. Takže, nie vždy na druhý deň po borovičke býva opica, niekedy zachráni i zdravie.

■ teta Eva

Vampírka, disk a svadba (27.4.)

Pezinské blato 27.4. na Dubovej - mapa Vampírka a M SR na DT to boli preteky, ktoré mi vôbec nesadli termínom. V tú sobotu sa ženil posledný mladý Kráľ v našej rodine - Martin. Doma začala bola tichá domácnosť kvôli mojim pretekom, dopoludnia mala pricestovať z Prahy Katarínka a ja som sa ráno hrnula s ruksakom z domu.

Kytice som objednala už v piatok v Orchidei a Borka sľúbila, že pre ne pošle Jura, no i tak to bolo z mojej strany slušne povedané voči rodine - pritiahnuté za vlasy.

A to ešte po dva dni mi vyvolávala Beátka aby som sa prehlásila do ich kategórie /W35/, lebo sú len dve a nevyhlásia majstrovský titul. Nechcelo sa mi bežať takú dlhú trať. Už dĺžka v mojej kategórii ma šokovala. A to som ešte nevedela, čo ma čaká.

Vybehla som medzi prvými, chvalabohu aspoň nezrušia cieľ, pomyslela som si a hádam stihnem aj svadbu. Všetko vyzeralo o.k. čumela som do mapy, odpočítavala cestičky a dolinky, sledovala jamky a kopčeky. Všetko sedelo, všetko bolo super, akurát maličkosť - prvá kontrola nikde. Už som skoro presvedčila samu seba, že som taká rýchla, a nestihli ju zapichnúť. Trvalo mi to 45 minút, kým som pochopila krutú pravdu. Zbehla som do úplne inej dolinky a bola som von z mapy. A tak som sa vrátila skoro až na štart a začala mapovať odznova. Kontrolu som našla, bola neďaleko štartu, našla som aj ďalšie - pomerne rýchlo, no pri šiestej, keď som opäť zakufrovala, rozhodla som sa vzdať preteky. Po prvýkrát. Môj čas bol už cez 1,5 hodiny a nebola som ešte ani v polovičke trati. Vidina vydráždenej a stepujúcej rodiny v slávnostnom oblečení, ktorá na mňa čaká so svadobnými kyticami pred Pálfyho palácom bola desivá. A to som ešte nevedela, že ma čaká úloha neformálneho svadobného fotografa. To mi dali asi za trest! To milujem najviac! Nič potom zo svadby nemám, len poskakujem a šťukám. Enjo ma zviezol až do Modry, tam som chytila spoj do Blavy a tak som to stihla s odretými ušami. Svadba bola milá, Terezka tancovala ako divá a môj muž s dcérami tiež. A ja som fotila tiež ako divá - 5 filmov. Takže nakoniec to dobre skončilo, všetci boli spokojní. A moje dievčatá, to musíte nájsť vo výsledkoch.

Takto som vzdala svoje prvé OB preteky.

■ Teta Eva

Ako sme 2 - krát tlačili kočík do kopca (18.-19.5.)

Slovenský rebríček sa tuším 18.-19.5. sa konal nad Kučišdorfskou dolinou, pri horárni Široké. Autá ostali pri priehrade a pretekári s ruksakmi, my aj s kočíkom a Terezkou sme sa štvrali do kopca nad priehradou, aby sme cez les prehrkotali s kočíkom ku horárni, kde bolo zhromaždisko. Oba dni bolo pekné počasie a tak sa to dalo vydržať a navyše, Pezinčania sú známi svojim perfektným bufetom a tak sa bolo na čo tešiť. Nesklamali nás.

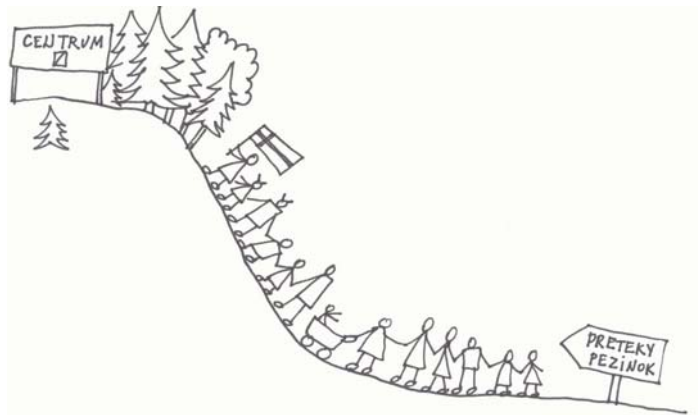
Bežala sa krátka trať a klasika, merali Kotúčovci. My sme prišli s malými ambíciami, Deni síce po tom svojom otrase mozgu bola out no Veronika začínala šestnástkam šliapať na päty. Prvý deň stála na bedni, druhý to posr

Terezka vo svojich dederónoch s pipíkom na prste odbehla svoju trať úspešne, Borku veru riadne popreháňala. Rajčinka stihla jeden disk, Andrej sa kade - tade túlal, rodina Fekiačovcov bola tradične dobrá.

Najväčším prekvapením bola účasť Deninho tatka a brata, vytvára sa nám v klube už druhá silná orientačná rodina /Fekiačovci /.

Trate boli pekné, les celkom čistý. Mne sa podarilo obehnúť všetky kontroly a zhliaďnúť pritom chránené rastlinky / jasene / a zverinu a dokonca vyhrať. Súperky sa ma totiž naľakali a neprišli.

Boli sme celkom úspešná výprava. No i tak najlepší bol guláš a koláčiky, ktoré najviac chutili našej Terezke.

■ teta Eva

Školské preteky na Vydrici, ale nie na našej (16.5. a 24.5.)

Organizácia školských OB pretekov nám už prischla nadobro, tak ako spolupráca pri nich s PUCOV klubom.

Tento rok sme sa rozhodli pre Dúbravku, na mapách Jura N./ Krčatce a Vydrica/. A tak po tortúre na STARZ - e, kde som vybavovala vstup do priestorov kúpaliska aby sme tam mohli umiestniť centrum, Puco začal chystať trate a ja som uhovorila chlapov z VBA, aby nám prišli pomôcť, Jarka kreslila trate.

Školské i okresné kolo sa bežalo na mape Krčatce, kraj na oboch. Spohotovila som skoro celú PK TV a prišli pomôcť na štart i do cieľa. Počasie po oba dni bolo fajn, na trate si nesťažovali, nikomu sa nič nestalo, malí síce zakufрили až na Pražskú, asi chceli zabehnúť na hranolky do Mc Donalda, no šťastlivo sa vrátili. Záverečné pivo sme zapichli len my dve so Slavěnkou. Ostatní boli motorizovaní a hnali sa domov, my na dvoch kolesách sme sa dogúľali do školy práve včas na koniec výdaja obeda.

Sitom okresu a kraja prešli Zuzka O., Daniela R. Hana B. a Andrej H. Reprezentovali náš kraj v Kremnici, no okrem Hanky na stupňoch nestál nikto. Dost málo, no čo už.

■ teta Eva

Prechod

(16.-19.7.)

Všetko sa to začalo krásneho letného bratislavského popoludnia (ešte počas školy), na jednom predprázdninovom tréningu. Vtedy sme už všetci premýšľali o letných pretekoch v Slovenskom krase a v Slovenskom raji. Tí odvážnejší sa však odhodlali aj na plánovanie prechodu medzi pretekami. A práve putovanie týchto odvážlivcov sa vám pokúsim priblížiť. Návrhy padli dva, ale keďže sme sa cez prázdniny nestretli, pomaly sa na ne zabudlo (aj keď sa s tým v kútiku duše zaoberal asi každý z nás). A tak sme sa znovu všetci stretli až na Hl. stanici v deň odchodu. Cesta bola dlhá a preteky sa niekomu vydarili a niekomu zase nie (podrobnosti sa dozviete v článku od niekoho iného). Ale späť k nášmu prechodu. Na presnej trase sme sa dohodli asi dva dni pred koncom KARST CUPU, takže teoreticky nás už nič nemohlo prekvapiť. A ani nás neprekvapilo (iba naša Stanka si to akosi rozmyslela a kvôli problémom s kolenami sa napokon vybrala autobusom). A tak nastal deň **D**. Pobalení a odhodlaní na všetko sme sa zrazu ocitli na autobusovej stanici v Rožňave. V silnej, ale v naozaj silnej (teda aspoň na začiatku) zostave sme sa naložili na autobus a vybrali sa za dobrodružstvom. Ešte jedna doplňujúca informácia- tá silná zostava bola nasledovná: PEŤO SÁMEL, VERONIKA, NEJDŽL, JA a neodmysliteľná a naša najskúsenejšia PANI PROFESORKA,.

Z autobusu sme vystúpili na kopci neďaleko OCHTINSKEJ ARAGONITOVEJ JASKYNE. S úsmevom na tvári sme teda začali šliapať. Ten nás ale po chvíli prešiel a to z veľmi jednoduchého dôvodu – začalo totiž pršať. A tak začal boj o život, teda lepšie povedané o suché veci. Na vrchu kopca sme už všetci horlivo rozmýšľali ako len budeme rozkladať stany v daždi, keď tu z ničoho nič sa pred nami objavil starý a nefunkčný bufet (to sme zistili až bližšie pri ňom), pred ktorým sa nachádzala betónová terasa celá zakrytá strechou. Pozreli sme sa na seba a hneď sa všetci zhodli, že toto bude miesto ako stvorené pre náš nočný „bivak“. Celú noc pršalo a po čase sme zistili, že tá naša perfektná strecha nie je až tak celkom v poriadku. Ibaže my sme ľudia vynaliezaví a na riešenie tohto problému sme použili celtu zo stanu. Nasledujúce ráno nám už (myslím) svietilo na hlavy slniečko a my sme sa celí nedočkaví vydali do O. A. jaskyne, ktorá sa nám aj napriek zime náramne páčila. Po pár hodinách sme sa opäť ocitli v Rožňave, kde sme sa najedli (konečne) a potom bezcieľne čakali na autobus, ktorý nás mal dopraviť na miesto našej ďalšej zastávky a to do Dediniek. V kempe, ktorý sa nachádzal na brehu (na kopci, v strede ktorého trónila strašne stará lanovka) vodnej nádrže Palcanská Maša, sme si po zaplatení poplatku 120SK (3 osoby + stan) a po dlhom hľadaní aspoň kúska vodorovna konečne rozložili stany a začali variť. Večera bola, ako sa na správne stanovanie patrí, určite výborná a veľmi chutná. Po nej sa naša pani profesorka vybrala vyskúšať miestne sprchy, ktoré boli za úbohých 20SK prístupné každému. Asi po 15-20 minútach sa s hrôzou v očiach a vetou: „všade tam bola plesň“, vrátila späť. My ostatní sme následne veľmi rýchlo zrušili potrebu teplej vody (ktorá stála len 20SK) a vybrali sa prebádať brehy P. Maše, pri ktorej sa ale nič zvláštne nestalo, a tak sme si mohli ísť v klude ľahnúť. A už je tu ráno a nás čaká cesta lanovkou na Geravy. Pri pohľade na lanovku som mal vážny problém – mal som sa smiať alebo plakať pri pomyslení na to, že asi tak za pol hodinu sa budem musieť na tom diabolskom stroji voziť? Ale ako som zistil, bol som na tom stále lepšie ako Peťo, ktorému sa pri pohľade na plánik (bol na ňom nákras cesty, ktorú lanovka prekonávala) skoro zatočila hava. Keď zo svojich úst vypustil vetu: „Andrej, ja sa bojím výšok“, bolo mi všetko jasné. A tak som ho začal utešovať vetami typu: „To je v pohode, veď sa ti nič nemôže stať“ (Peťo, prepáč že som ťa klamal. Ale ako si tomu mohol veriť? Veď sme stáli asi len päť metrov od tej lanovky. To si ju fakt nevidel?). Takže ako ste si mohli domyslieť, cestu na Geravy (aj keď miestami som pochyboval o jej bezpečnosti), prežil každý bez akejkoľvek ujmy na zdraví alebo psychike. Na Geravách začínala zelená značka, ktorá nás mala podľa mapy dovieŕ až na Klauzy. Od začiatku cesty nás pozorne sledovalo slniečko, ktoré sem-tam na chvíľku zatienil nejaký, zatiaľ ešte stále malý, mráčik. A tak sme si vykračovali pohodlným tempom (aj keď nie všetci. Že Verča?). Krajina pomaly ale isto ubiehala a my sme sa zrazu ocitli na Klauzách. Rozum nám všetkým hovoril, že treba ísť ďalej, ale žalúdok mal tak ako vždy posledné slovo. Zložili sme sa teda a začali „hodovať“. Pri odchode sme stretli ešte skupinku ľudí, ktorí mali rovnaký nápad ako my. Čo sme si ale nevšimli bolo, že nad našimi hlavami sa pomaly ale isto začali stretávať oblaky, z ktorých sa za chvíľu vytvoril naozaj seriózny búrkový mrak. Vybrali sme sa teda ďalej po zelenej, ktorá viedla korytom Bieleho potoka. A práve tu sa to všetko začalo. Náš milý búrkový mrak začal zo seba pomaly, ale poctivo a vytrvalo žmýkať vodu a my sme ostali pod malou previslou skalou. Náš zámer bol jasný a to v suchu prečkať búrku. Lenže po skale začala kvapku po kvapke stekať voda a chodník vedúci popri potoku bol čoraz viac zaplavený vodou. Toto všetko trvalo asi tak 20 minút, po ktorých niekto z nás zahlásil: „Ja tu už ďalej trčať nebudem, lebo aj tak to tak skoro neskončí“. Ostatní, okrem pani profesorky, sme s ním súhlasili a vybrali sa ďalej po zelenej, na ktorú sa neskôr napájala modrá značka. Tá viedla prielomom Hornádu. Na tomto úseku cesty sme sa už všetci rozlúčili so suchými nohami (teda všetci okrem Nejdžla, ktorý mal topánky čerstvo naimpregnované). Ja som ale z tohto úseku cesty veľa nemal, lebo som nič nevnímal. Teda okrem mokrých nôh a času, ktorý vtedy plynul neuveriteľne pomaly. Na Čingov sme sa dostali po zhruba asi 2,5 hodinovom pochode. Odtiaľ to do kempu trvalo asi 10-15 minút, po ktorých sme už mali vyhrané. Ale nie všetci, lebo pani profesorka dobojovala tento boj asi 30 minút po nás. Čo ale zažila ona, vám bude musieť prezradiť sama.

■ Andrej

Orientpuťák 2002 alebo pokus o prechod Rudohorím

Keď termínová listina OB a a OC pretekov bola na svete, začali sme chystať plány na ktoré preteky pôjdeme spoločne. Jednoznačne vyhrali letné Veľké ceny a tak ma napadla myšlienka zopakovať bývalé vazkárské puťáky a pokúsiť sa o prechod naprieč Slovenským rudohorím. Nemala som síce ucelenú predstavu kadiaľ, nevedela som, koľko toho zvládneme po 3 dňoch pretekania v silických závrtoch a či nám ostanú sily na ďalšie 4 dni blúdenia v Slovenskom raji. Ale zakaždým, keď deti ťahali zo mňa rozumy kedy, ako, kadiaľ - formovala som v mysli trasu a spôsob prechodu. Muránsku planinu som zavrhlá, bola trochu od ruky a tak zámerným bodom sa stala Ochtinská aragonitová jaskyňa a Geravy nad Dobšinskou priehradou. Orientpuťák začal tradičným presunom vlakom do Rožňavy, kde na stanici s obrovskou dávkou šťastia sme chytili občasný spoj do Krásnohorského Podhradia, miesta prezentácie na Veľkú cenu Slovenského krasu. Obťažkaní batohmi plnými jedla sme oblúkom obišli lampión - upútavku na prezentáciu a šinuli sa do

kempu, kde nám vykolíkovali Rapidáci kus územia. Vopchali sme sa tam ako kobyľky a postupným príchodom ďalších pretekárov sme posúvali svoje celtové domčeky jeden vedľa druhého. Mne sa opäť podaril husársky kúsok spojiť orientturné s dovolenkou v Levoči tak Šmelíci s Králom boli pri tom.

Hygiena tak na hranici únosnosti, futbalové ihrisko/ mimochodom posledný deň som zistila že v šatniach tečie teplá voda/, tribúna na koncerty a vyhlasko, trávnik na šialené disko a bufety s pivom a jedlom. K tomu pekné počasie so záverečným lejakom, pekné trate, milí ľudia.

O pretekoch snáď napíšu iní, ja začínam rozlúčkou s Deni, Jurom, Stankou / pobabralo sa jej kolienko/ a dospelákmi - motoristami. Ochotný Šmelo, ktorému sme sa všetci napratali do auta, nás odviezol do Rožňavy a tu sme sa už začali starať sami o seba.

Najprv cesta busom na križovatku pod jaskyňu a potom dáke kilometre po asfaltke lemovanej malinčím a medvedím zvukmi a predtucha niečoho zlého. Ku koncu výšľapu k chatovej osade, kde som plánovala rozbiť stany sme prichádzali počas začínajúceho dažďa, a keď sme zbadali prístrešok pred bufetom, zrýchlili sme a vbehli podeň na poslednú chvíľu. To nebol dážď, čo sa lialo z neba, to boli vodné povrazy, vodná clona sprevádzaná oslepujúcimi bleskami a ohlušujúcim hrmením. Akoby sa chystal koniec sveta. Prekontrolovali sme vetchu striešku z vlnitej umeliny, pritisli sme sa k búdočke, aby sme čo najmenej zmokli, rozbalili spacáky, niečo pojedli, chalani z boku urobili stanovú hradbu proti dažďu a ľahli spať. Nevieť ako ostatní, ja som sa modlila a v duchu lamentovala, prečo som ľahala so sebou deti a nešli sme radšej organizátorským autobusom, Nemohla som zaspať, takú búrku a z druhej strany okna som ešte nezažila. Noc sme prečkali, prespali a ráno nás zobudila hmla ako po búrke a pomerne teplo. Zaplať pámbogh, že sme to prežili bez ujmy na zdraví i na živote.

Nastalo balenie, jedenie a peší presun do jaskyne. Bola nádherná a stálo to za to. Potom bus do Rožňavy, ďalší na Dobšinský kopec a zgúľanie sa do kempu nad priehradou. Stavanie stanov, jedenie, večerná špacírka okolo priehrady a pomerne kľudný spánok.

Ráno opäť navariť, najesť, zbaľiť - fuj to nenávidím a rýchlo na sedačku aby sme sily ušetrili pred výšľapom na Geravy. Planina plná koní a vôní. Ešte pitný režim a začíname náš prechod. Počasie nám praje, a tak sa posúvame klesajúc do doliny Tomášovskej Belej. Voda je priesvitná, vidieť to najmä v priehradke Klauzy. Odpočívame, jeme a s batohmi sa vyberáme prejsť popri Belej až po sútok s Hornádom. Za Klauzami v protismere stretávame upachtených turistov, napadá ma spýtať sa, či utekajú pred medvedmi, srandičky, srandičky. Utekali, ale pred búrkou. Tá nás chytila pri ústi Veľkého Kysľa. Podarilo sa nám síce nájsť skalný výklenok, v ktorom sme hodľali prečkať tú trochu dažďa. Nemôžeme mať predsa dažďovú smolu dvakrát za sebou. Ale mali sme. Skoro hodinu sme kvočali v jaskynke a sledovali mokrych prchajúcich turistov a blesky. Voda v Belej zrazu prudko stúpila a z pekného, čistého potôčika sa stala mútna riava. Deti vyhlásili, že sú mokří a je im zima, a že teda idú. Ja som nechcela, bála som sa veľkej vody a vedela som, aké rebríky nás čakajú. Predstava balancovania s mojím obroruksakom vo mne vyvolávala hmatateľnú predstavu - prevrátim sa do potoka a on ma odplaví až do Dunaja a Čierneho mora. A tak som urobila to, čo ešte nikdy. Oni išli, ja som ostala. Samozrejme, dážď neprestal, búrka ťádila ďalej a ja som sa vybrala na stíhací pochod. Mala som so sebou problémy, mojou záchrankyňou ale bola česká študentka, ktorá mi pomáhala pri zdolávaní klzkých drevených rebríkov. Ja som sa fakt bála ako nikdy predtým, pred rebríkom som dostala brušný krč a rozvinuli sa pocity závrate. Rebríkov a stúpačiek bolo nekonečno. Jej slová a najmä ruka mi však pomohli tú hrôzu prekonať, a aj keď som nikoho nedobehla, záverečný výšľap hore blatovým kopcom do Džurkovca, kde ma už čakali deti, čaj s rumom, pivo a prezlečenie sa do suchých šiat ma postavilo na nohy. Miki priniesol tunel a tak sme miesta mali habadej. Preteky v Slovenskom raji mohli začať. A to sme ešte netušili, že jedna etapa bude kombinovaná s horolezectvom ale o tom hádam niekto iný. Z môjho pohľadu prechod bol ťažký, nemali sme šťastie na počasie, ale dobre to dopadlo, takže stálo to za to.

■ teta Eva

Silica (13.-16.7.)

Náš príchod na Silicu bol úžasný. Náš biely tátoš (škodovka 120) sa pokazil hneď v Bratislave, mali sme šťastie o 4 hodiny neskôr, ale predsa sme vyrazili z Bratislavy. Auto opravené, peňaženka podstatne tenšia. Vydžalo po Nitru, potom sme mali problém s vodou. Nebudem rozpisovať, ako sme stále varili, stáli a dolievali vodu.

Dorazili sme do kempu, nie síce poobede, ale tak okolo polnoci, bolo to perfektné stavať stan pri dvoch baterkách. Ešte že to Mlynko tak dobre ovláda, lebo ja som stan stavala asi keď som mala 18 a to už je dobre dávno, ani si na to nepamätám. Problémy s autom sme mali stále, takže skončilo znovu v servise, bohužiaľ peňaženka prázdna, padli aj zásoby z pančuchy. Preto odvtedy sme hovorili že sme neboli na dovolenke na Silici ale na Sicílii.

Napriek týmto „malým“ drobnostiam tam bolo prekrásne, preto sme sa tam vrátili aj na ďalšie preteky.

Závrtky boli zradné, niekedy ma pekne domotali, ale ešte vždy sa nájdu slušní orientáci, ktorí ti ukážu, kde sa nachádzaš. Toto boli jedny z prvých pretekov, ktoré som išla za ženy C a nie open.

Ak ste tam neboli, doporučujem Vám Silicu navštíviť, v okolí sa nachádza aj Krásna Hôrka a Betliar, tam sme mali parkáče.

■ Maja

3 dňová dovolenka medzi Silicou a Slovenským rajom

Na našom bielom tátošovi sme pokračovali zo Silice do Tatier. Už fungoval na 100%, veď už by sa aj patrilo po tej finančnej injekcii. Spali sme u Maji Parákovkej v Novej Lesnej a tešili sme sa na teplú vodu a na posteľ.

Po štyroch dňoch behania (teda v mojom podaní skôr turistickej chôdze) na Silici, sme si že vraj naplánovali ľahkú túru, bolo to síce skoro stále rovno alebo do mierneho kopca, ale asi po pol metrových skalách, takže ako keby som chodila hore dole dve hodiny po schodoch. To ale nie je všetko, na druhý deň sme išli na Baranec (najvyšší vrch Západných tatier). Taká 4 hodinová túra a stále do kopca a do prudkého. Asi hodinu svietilo slnko a potom iba pršalo, pršalo a ešte viac pršalo. Keď sme boli na hrebeni, tak vedľa nás šľahali také pekné blesky, myslela som si že sme jediní šialenci, dobrovoľne ohrozujúci svoj život. Z ďalších dvoch hrebeňov k Barancu sa blížili ďalší adrenalinoví športovci. Konečne sme dorazili, teplota bola asi 5 stupňov, zima mi bola ako v Ruskom filme, rýchlo sme cvakli pár snímkov a šup dole.

Tak takto sme relaxovali pred ďalšími trojdennými pretekami v Slovenskom raji.

■ Maja

GPS - Slovenský raj (19.-21.7.)

V Tatrách sme si nejaké veci vyprali, tak s čiastočne čistou výbavou sme prišli do Raja. Rozložili sme stan a ešte sme si dali vysušiť veci z Tatier – Baranca.

Neviem prečo, ale bola som už tak trochu aj unavená, ešte že som si zobrala do konca týždňa dovolenku. Keď som doma rozprávala, čo som všetko absolvovala za 9 dní, pozerali na mňa ako na ...

Ale vráťme sa k pretekom, zdali sa mi náročnejšie ako na Silici. Pri druhej etape bol povinný úsek a bol značený fáborkou. Ale dajte blbcovi do rúk mapu a buzolu a pôjde za húfom, presne ako ja, tú fáborku som nevidela, ale videla som úžasnú cestu, po ktorej išli všetci. Viedla hore po strmej skale v takom žľabe, samozrejme, že keď som bola skoro hore, odtrhol sa mi konár a ja som pekne letela po bruchu dole asi dva metre a odstrelia som aj jedného Maďara, našťastie som mu nerozumela. Všetko bolo mokré a blatové, vyzerala som ako bezdomovec, ktorý sa rok neumýval a nepral si veci. Neviem prečo, ale skôr ako som prišla do cieľa už veľa ľudí vedelo, že Majka od Mlynka vyčistila chodník pre ostatných pretekárov.

Ponaučenie: drž sa fáboriek, nie davu.

■ Maja

Kysacký hrad (14.-15.9.)

Tak ako každý rok aj teraz prišla tá chvíľa, ktorá je vrcholom v sezóne bežného orientáka na Slovensku. Majstrovstvá Slovenska na klasickej trati a v štafetách, tentoraz poriadané Klubom OB a lyžovania Kysak. Je piatok 17:35. Sedím v zázraku menom Gerlach a stále neverím, že som to stihol. Ešte pred 20 minútami som prosil jednu zo svojich mašíniek v robote, nech prestane štrajkovať, že tento víkend sa jej proste venovať nebudem. Napriek veku to asi už nie je dorastenka, pretože si dala povedať... Do Kysaku vezieme to najlepšie, čo doma máme: kvarteto pretekaniachtivých devočiek v zostave: Veronika, Natália, Stanka a Mírka. K tomu je treba pripočítať "žilinčana" Mlynka, zvyšok rodiny Fekiačových a samozrejme mňa, samého veľkého vedúceho výpravy. Účasť teda riadne biedna.

V Kysaku nás čakala naša hostiteľka Milada, ktorá nás po krátkej obhliadke nočných ulíc ubytovala a pohostila. Čo vám budem hovoriť, na jedálnom lístku bola slivovica, chlebíčky, Feri a Paľo Fazekaš. Posledných dvoch menovaných sme poslali rýchlo preč, bo slivná bola moc dobrá a len v malom množstve...

V podkroví sa spalo ako v perinke, však Peťo? Zobudil som sa na veľmi jemný hlások za dverami: Tí , čo ste chceli vstávať o pol ôsmej, vstávajte, bo už je osem preč... Nesnívalo sa mi, bola to Milada. Po raňajkách a zoznámení sa s huňatým bielym trhačom sme sa presunuli na zhromaždisko do miestneho Kultúrneho domu. V prípade dažda to bola dobrá alternatíva, nevýhoda bola v dlhom dobehu cez dedinu.

Ako správny kouč, som dával pozor na štarte a dodával sebedovomie svojim zverenkyňiam. Mám však pocit, že im to veľmi nepomohlo. Dá sa to však natrénovať. Treba len zaradiť mediálnu prípravu do tréningových plánov. V cieľi som bol skôr, ako stihli prifričať z lesa, neuveriteľné, že ? Čakal ma tam spiker, ktorého neschopnosť a priblížené ftipy sa na túto úroveň vôbec nehodili. Za všetko jeden príklad, na dobehu Martiny Rákayovej sme mohli počuť toto: "Dobieha nám Mautina Nauvuátilová ..., aaa Mautina puepáč ..."

Z našej malej výpravy sa darilo podľa očakávania Verči, ktorá s prehľadom vybojovala druhé miesto. Na suverénnu Macínsku to nestačilo. Verči, hlavu hore, ono to raz príde. Peťo skončil medzi najmladšími veteránmi tretí. V cieľi však vôbec nemal náladu a o mapároch sa vyjadroval dosť nelichotivo. Niektorým sa v lese tak páčilo, že sa o dojmach z trate delili už na zberke a dobeh do cieľa im bol v podstate voľný, že Natali? Napriek tomu však boli s výsledkami spokojní všetci.

Poobede štartujú bafuňári. Strašné, prvá kontrola - jama v lese na plochom hrebienku, v mape dve, v lese dvadsať, začínam chápať Peťove výhrady k mape. Potom už len na ľavú, prebeh na opačnú stranu údolia a do cieľa, opäť na ľavú, niekedy až v nebehatelnom traverze. Z predposlednej cezpolák, snáď dlhší ako pred týždňom na Silici ... Bežalo sa mi fajn a tuším by som tu openku nakoniec aj vyhral, keby sa do nej neboli prihlásili dvaja mladí kanci z Bystrice. Treba povedať, že vidina čierneho šariša za 15, pár metrov za finišom je úžasná motivácia. Prezliecť a umyť u Zuščinovcov a hurá na vyhlasko.

To prebiehalo v socialistickom štýle, bez zástavy, ale zato s dlhým príhovorom starostu a nezabudnuteľným vystúpením miestneho speváckeho zboru. Po vyhlásení detských kategórií začal štrajkovať môj foťák, takže žiadne fotky z dospelých nemám.

Po vyhlasku bola u Milady oslava jej narodenín. Peťo sa asi chcel darovať sám a živio si zaspieval v bielych trenkách, hore bez ... Upratili sme sa do kuchyne, kde sa podávala večera a kecalo sa dlho do noci o všetkom možnom. Starší opäť skončili na slivke v obývačke.

Na druhý deň boli na programe štafety. Postavili sme jednu dorastenskú a jednu open štafetu. Zhromaždisko a štart bol na štadióne miestnej školy. Naše laňky opäť nesklamali, skončili druhé, keď ich

porazila iba silná štafeta Kobry. Open štafeta stratila vďaka nesústreďenému vedúcemu výpravy medzi druhým a tretím úsekom asi 10 minút, čo bolo v prípade toho cezpoláku nedobehnutelná strata. Pri tejto príležitosti sa ešte raz zvyšným členom štafety ospravedlňujem. Keďže sa s umiestnením už nedalo nič robiť, odniesla si to Labaška. Myslím, že dodnes nechápe, ako ju to XXL čudo mohlo vo finiši obehnúť ;o) . Ešte šup, šup po veci, rýchlo na vyhlasko zobrať medaily a presun na stanicu. Cesta domov prebehla v klasickom štýle, snáď len s malou epizódou vedúceho, ktorý si odskočil na 120 km do prvej triedy...

Tažko hodnotiť, ale za seba musím povedať, že ak bolo zvykom usporádať preteky na podobnej úrovni pred dvadsiatimi rokmi, dnes je to už neakceptovateľná úroveň. Slabá mapa, napriek tomu, že priestor bol už niekoľkokrát zmapovaný a nachádza sa hneď za dedinou, biedna stavba tratí, zle postavené kontroly. Aj štart mohol byť posunutý do zaujímavejšej časti. Za zmienku snáď stoja len zhromaždiská. Chcel by som ešte raz poďakovať rodine Zuščinovcov za poskytnutie prechodného domova.

Kto nebol, môže naozaj ľutovať. Aj keď to tentoraz bola orientačka skúsenosť z kategórie tých zmiešaných, nám bolo dobre. Je tak, laňky?

■ Enjo

Superšprint do cieľa

Moje úspechy v parkáčoch

■ Račko - 12.10.

Za daždivého počasia sme robili ako VBA preteky na Račku, rýchlo sme urobili prezentáciu a šup do športového odevu.

Na štarte som bola spolu s Olinkou. Ona bola v žltom pršiplášti ja v modrom a na tom sme mali previazané štartové čísla, sexy oblečenie. Nielen ľudia s nákupmi, ale aj Mlynko a asi aj ostatní sa dobre zabávali.

Za účasti „elitnej ženskej špičky“ som vyhrala tieto preteky. Špička nezvládla počasie a vzdala. Dostala som ako cenu bylinkový čaj proti menštruačným bolestiam a ešte teplomer, ale ten som vrátila, že nech ho dajú niekomu inému. (ten som totiž priniesla ja, otec mi ich priniesol z roboty).

■ Rusovce - 27.10.

Na prezentácii som zistila že máme takú istú trať ako muži, nevadí, aspoň sa poprechádzam, slniečko svietilo, veď aj piate miesto je pekné miesto (bolo nás tam iba 5 žien). Aj tak bolo, vo výsledkoch som bola piata, ale keď bolo vyhlásenie na treťom mieste povedali moje meno, tie dve že vraj diskli. Aby ste si nemysleli, že som taká dobrá, môj čas bol 2 x taký ako mala víťazka. Do zbierky cien mi pribudlo pero v darčekom balení.

■ Maja

Posledné preteky – Rusovce (27.10.)

Toľkokrát prekladané preteky Ba-TT sa uskutočnili na záver sezóny, a tak KOBRA v januári rozbiehala a poslednú októbrovú nedeľu zatvárala orientačnú sezónu, teraz na parkovej mape v Rusovciach. Počasie vyšlo, taká pekná snečná nedeľa. V podstate to bol parkáč, len ho pomenovali ako skrátaná trať, staval ju Davo, a tak sme sa mohli pochváliť, že ideme majstrovu trať.

Na štart došlo okolo 30 pretekárov a z toho nás 7. Deni bola na liečení, Natalka ako vždy upratovala, Juro prišiel na bicykli povzbudiť a ostatným sa nechcelo. Bola i naša Terezka a mala kvalitný doprovod - Katarínku, ktorá prišla na víkend domov a ja som ju nahovorila na stužkovú trať. A veru dobre zakufrovali, skracovanie trate cez húštinku sa nie vždy vyplatí. Stanka mala štart 0:00 a usporiadateľ tuším nestihol umiestniť mapový lampión, a tak statočne kufrila i ona. Majki mala rovnakú trať ako muži a získala cenné skalpy - Fedorová, Bukovacová. Nuž čo, ženy sa vydali a výkonnosť stratili, alebo ich diskli? Konečne prišla i naša Rajčinka a hneď vyhrala, takže mala dobrý záver sezóny / súperky sa naľakali /, a keby bola v kategórii s Andrejom, získala by cenný skalp.

Tradiční víťazi - rodina Fekiačovcov / mama, tato len Mirka im to pokazila s 3. flekom /. Ja som si svojsky skrátala trať cez pichľavé kriky, a tak plaziac sa po bruchu ako Meresejev som stratila na víťazku Beátku 6,30 min. čo pri čase 20 min je

nekonečno. Ale páčilo sa mi to a konečne ma nediskli a hoci som štartovala skoro posledná, do cieľa som dobehla skôr, ako ho zrušili. Mlynko mal pozvaných kamarátov z Brna a až na jedného ich porazil, to je dobrý hosťiteľ. A Enjo, ten síce Bohuša neporazil / minule sa kvôli nemu odhlásil z pretekov/, no ostatných z materskej FBA dostal na pekáč. To sú tie hormóny VBA! Počasie bolo fajn, ceny zaujímave. Terezka získala prvé pero do školskej tašky.

■ teta Eva

Prierez Slovenským pohárom OC

■ Nitra - Jedliny / aj M SR / - 20.-21.4.

teta Eva: Preteky boli za Jelencom pod hradom Gýmeš. Doprava bola komplikovaná, Milan bol v Holandsku a my sme ju museli kombinovať ako matematici. Nakoniec sme sa všetci zišli na lúke pod hradom a po zložitej prezentácii - Kaťu M. som zabudla prihlásiť, a tak išla open-ku, ktorú nakoniec vyhrala a ešte si dala výšľap na hrad - sme sa chystali na krátku trať. Krátka ako pre koho, pre Andy Šlesku veru nie. Statočne zakufрила až do druhého chotára a našiel ju švárný horár, ktorý ju pred zotmením doviezol autom do centra. Bez bicykla, po ten si išla z Enjom a potom späť do Blavy. A my sme uzatvárali stávky, či zajtra nastúpi alebo ostane doma. Vrátila sa, neodradila ju ani sobotná búrka a krupobitie a celkom dobre prešla trať. Peťo S. tú búrku vyjadril slovami : zastavil som, zliezol z bicykla a odhrnul som ľadovec z mapníka, aby som si našiel na mape postup na ďalšiu kontrolu.

Schumi: Ja (George O'Rainy) som na tieto preteky vyprosíkal doma auto, a tak som ponúkol miesta na odvoz. Využili to traja? Nešťastníci – Johny, Stanka a? Ani si už nepamätám, či som ich odvtedy ešte niekam viezol, ale nikto si nesťažoval – aspoň to nepovedal nahlas). Co sa týka tratí, tak si ešte veľmi živo pamätám svoju drážku na lúke, jeden kufor a najmä ten pocit, keď som sám bežal-tlačil cez prázdny les plný hmly ...a kontrol. Na týchto pretekoch som tiež spoznal asi najlepšiu Rakúšanku Mišu Gigon, ktorá vraj chodí na tú istú školu ako ja...ale ešte som ju v škole nestretol, tak neviem, či to je pravda. Tak odo mňa asi toľko.

Juro to písal vo Viedni na nemeckom stroji a ja sa trápim s interpunkciou, ale dosť !

■ Baldovec / aj ČP / - 4.-5.5.

teta Eva: Cesta za hranice všedných dní sa rysovala strašne. Už som mala vybrané odchody vlakov a skombinované s dopravou batožiny až nakoniec sa všetko vyvrhlo. Prehovorila som Šmelíkov, Šmelo si dal riadne do tela a Borka robila PRES-ku. Tereza sa hrala v piesku pri búdočke, v ktorých sme všetci svorne spali . Aj Stankin tato nakoniec zmákol a priviezol časť výpravy. Potom spolu z Terezkou absolvoval náučný výlet do Punkvy. My ostatní sme ju poznali z minulého roka, a tak sme sa venovali očiste. Večer robil Kurt pivovú párty /pařbu/, no ja som zaspala ako nemluvňa. Moje deti tam určite boli až do rána. Preteky fajn, druhý deň dážď, blato, zima, zabudnutá zberka.

Schumi: Neuveritelne, ale ďalšie preteky, na ktore mi zverili auto. To si okrem mňa asi najlepšie pamata Juro Smelo, ktoremu som za dva dni dvakrát skoro nabural(tukol) auto pri parkovacích manevroch...prepac Juro:) Ale dnes si uz zaradim rychlost ked sa chcem pohnut! No preteky samotne boli...nasledovne:

Prvy den som chytil defekt na kratkej trati, takže som počítal čas aky by som mal bez neho. Velmi sa mi pacil dojazd(zjazd) do ciela, aj keď na jedny 5-dnove preteky v Cechach nema.

A druhy den som sice defekt nedostal, ale za to v blate ktore vzniklo cez noc sa pretekalo dost tazko. Takze do ciela som prisiel velmi imidzovo! Takze po dijazde som sa siel cely ako som bol aj s bikom doslova vykupať do potoka. A potom cesta domov autom, kde som viezol okrem ineho Peta Samela, ktory by zo zadu vytrvalo len pridaval plyn a na Felicii so 4 bikami by chcel ist 180. (chcelo by to diesel s dvoma turbami!)

■ Maďarsko / M MR/ 25.-26.5.

teta Eva: Ako inak, začínajú zmätky s dopravou. Mlynsko nemôže so svojou hadimršskou, tato tiež nie a tak tentoraz nás zachraňujú opäť Šmelíci, Zuščo, Vlasto vybuchol, ukradli mu bike. Po ceste stretávame konvoj autoveteránov, ktorí si maširujú niekam na zraz. Preteky sú pri Balatone, ubytko je dosť ďaleko od centra. Navyše nespíme všetci na jednom mieste. Kúpanie v Balatone je ale senza, večerný basketbal do nemoty,

preteky v peknom prostredí, každý deň na inej mape. V závere priekak s vyhlaskom a tak v Blave sa podpisuje reverz : **Kto nenastúpi na preteky a stupne víťazov vo VBA-ckom drese, platí si štartovné a ubytko z vlastného vrecka.**

Natalka: Tak tieto preteky boli pre mňa najhroznejšie zo všetkých. Nielenže som sa ráno dozvedela, že Vlastovi (s ktorým som mala ísť) ukradli cez noc bicykle a preto nejde – čo bolo samozrejme horšie preňho, než pre mňa ☺, no celkovo stáli preteky za milú Rozmilu. Hoci som tete Eve na trati poradila, kde je (čo mi nesmierne zdvihlo sebavedomie ☺), prišlo mi na trati nedobre, bolela ma hlava, krátka trať sa mi zdala dlhšia ako dlhá (i keď na druhý deň bola fakt dlhá – dlhšia než najdlhšia... ☺) – proste nič moc. No potom sme sa boli kúpať na Balatone – neskutočný zážitok, ľadová voda, nohy sa zabávali do nechutne mazlavého blata. Večer sme si dali ešte trochu basketík, zahráli pivrnecovu putiku (bez alkoholu, no aj tak si Miki už som mnou nikdy nebude chcieť zahráť a rozhodne nie po mojej ľavici... ☺).

Na druhý deň bola dlhá trať – pre mňa super dlhá, pretože som namiesto ideálnych 16 nabicyklovala skoro 33km. Mala som toho dosť. Hoci tam neboli žiadne veľké kopčiská, bola som z tých ich malinkých kopiek a motorkárskych dráh úplne dopletená... A vlastne - kde nie som?!

■ Bratislava /aj M SR, SP, ČP, VOC / 24.-25. 8.

teta Eva: Naše preteky za krásneho letného počasia a bez komárov. O nich ale na inom mieste...

■ Banská Bystrica - Tajov /aj M SR /

teta Eva: Posledné dvojkoľo v kopcoch Kremnických vrchov. Doprava nám opäť vyšla, dosť ľudí v poslednej chvíli odskočilo, počasie najmä druhý deň strašné. Trate stavané ako pre koňov, hore kopcom / pod vlekom na Králikoch / - dolu kopcom, hore kopcom, prevýšenia skoro kilometrové. Dovoľená jazda po lúkach, jazda po zväžniciach, po ktorých v zime sme brázdili na bežkách (Kto by si vtedy pomyslel, že sa na jeseň bude v blate tadeto štráchať na bike). So Stankou v štafete sme porazili Ivu s bikerkou Majkou. Tá totiž tak zakufřila, že tie naše kufre boli prechádzkou ružovým sadom. A tak sme získali bronz. Bodoval i Miki a najmä naša nová bike - hviezda Peťo Sámel, ktorý získal do ročnej držby putovný pohár OC - juniori.

A ešte český pohár

■ Plzeň - Město Touškov : 8.-9.6.

teta Eva: Cesta nekonečne ďaleká, Vlastík zahovoril dom a tak sme boli ubytovaní ako reprezentanti.

■ Teplica - Antonínův Důl: 11.-12.5.

Miki tam bol sám s Vlastíkom a na internete som sa dočítala, že bral 3.miesto, čo v českej elite je obrovský úspech. Na vysvetlenie laikom : v ČP sú 3 mužské kategórie, v každej cez 35 pretekárov, žien je cez 50. To sú počty !

■ Jihlava : 22.-23.6.

Teta Eva: Cesta nekonečne ďaleká, Vlastík zahovoril dom a tak sme boli ubytovaní ako reprezentanti.

Z domu sme do centra sme dohodili kameňom, v centre - športovom areáli Města Touškov, sa hral futbalový zápas a po ňom v " hospode" bolo plno oslavujúcich.

Cesta na štart šla po asfaltke za dedinu, ktorú som 2.deň využila ako postup na 1. KS no chyba. Cesta lesom bola kratšia. Preteky nenáročné na fyzickú, peknými lesnými cestičkami a chodníkmi, no po orientačnej stránke dosť ťažké, aspoň pre mňa. Vyčítanie čípor bolo v malom močiari, ktorý sa vytvoril pri umývaní bike pred okienkom v centre.

+

■ Brno - Zubří : 31.8.-1.9.

Teta Eva: Po tej organizačnej robote v auguste sa hádam každý tešil na Pekičove preteky. Boli presne v jeho nadľahčenom štýle, nedotiahnuté organizačné veci, mapa nič moc, zvládnuté ľavou rukou. Málo jedla i piva, nakoniec sme si doniesli ugrilovať vlastný chlieb a natreli cesnakom. Zaujímavý dojazd do kopca pomedzi kolíkovo sa vinúcu pásovinu mal niečo do seba. I osobný darček pre každého pretekára - sexikocka sa trafila do čierneho.

Kúpanie v rybníku, niektorí tam umývali i bike, ubytko v telocvični v škole v Novom Měste. Pařba sa nekonala, najedli sme sa pri stanici a v nafajčenej krčme sa diskutovalo a pilo pivo.

Trate boli na inovovaných mapách, terén v peknom lese miestami nacucanom vodou. Druhý deň som urobila cez hlavu a ľavé rameno tygríka a rameno otravuje dodnes..

Natalka: Hoci niektorí hovorili toto - „kontrola druhá, ktorá ač kreslená na peřine v lese nacházela se na sotolinové ceste ala dálnice D1, takže jsem kolem ní projel tak čtyřicítkou, abych se k ní po třech minutách vrátil a zjistil, že je to opravdu ona“ - tak mne sa práve naopak veľmi páčilo. I keď je pravda, že som patrila k tým šťastlivejším kategóriam, ktoré na štarte mapu z *85-teho nedostali...

© No každopádne som odbikovala s tetou Evou a ešte jednou (na nás) véééľmi šikovnou Českou štafetu - a posledné sme neboli...

a na druhý deň som dokonca stála na bedni. Síce sme boli len dve, obe truhlíčky a pri zhruba 10km-trati, ktorá mi trvala skoro 2 hodiny som jej dala 5 minút, no bola som spokojná a cítila som, že od pretekov k pretekom tej mapy stále viac rozumiem. © A vďaka tomuto malému víťazstvu som sa prehupla až na druhé miesto v českom rebríčku!

Také malé borovičkové preteky (6.4.)

Začiatkom apríla sme mali naplánované Verejné OC. Trate chystal Janči / skontroloval Miki / a my ostatní sme robili muklov. Všetko bolo prichystané, pretekári prihlásení / dokonca aj s Fuzya Kucko z Maďarska / , centrum v Alpinke, mapa Vydrica.

Ja som si zmyslela, že budem pretekať, v našich lesoch som ešte nešla, mapa Vydrica sa mi veľmi páči. Najprv som splnila povinnosti v centre končiace výkladom o OC pravidlách pre verejníkov, komusi som požičala kapsičku s náradím na upevnenie mapníkov, a keď Enjo zakričal: Keď chceš štartovať tak švihaj vyveziem Ťa na štart, zdrapla som helmu, vyzliekla dáke cibuľové vrstvy a sadala do auta. Bike sa tam kupodivu zmestil tiež, a tak v čase 0:00 som sa vydala do „môjho lesa“ na elitnú trať. Spočiatku to išlo fajn, stihla som aj rady dávať verejníkom, z tojuholníka som ale urobila prvú chybu, nešla som na KS po červenej ale kolmo hore priesekovou cestou. Samozrejme tlačiac bike. Fuzy ma dobehla, no ja som poznala skratku zabíjačikom okolo besiedky, a tak som jej ušla. Nie na dlho, defekt vo vydrickej doline za vojakmi ma uzemnil. Kapsička v centre, náhradná duša

v nedohľadne. Šťastie sa ma ale držalo, lebo okolo práve šliapal ten krásavec s drahým bike od Otíka a keďže bol gentleman a ma i poznal, zastavil. Ja zmrznutá na cencúľ, takmer nahá / prepocováka a dres - v tom jazdím v horúcom lete /, som začala koktať, no on sa prejavil ako chlap, žiaľ len na začiatku a to nešťastné / ešte zadné / koleso mi dal dole. Na moje tenké a trasľavé reči o taštičke a pomoci zavelil : „dole je potok, zistíte si odkiaľ to fučí „. A tak som sa štráchala dole brehom, máčala ruky v rukaviciach v ľadovej vode a liezla štvornožky späť, modliac sa pri tom, aby som vedela označiť diery. Chvalabobu nezabudla som kde je, a tak som dostala dáky tuzexový rýcholepiaci flak a ďalší povel : „No a teraz to hádam zvládnete sama, alebo nie?“ No čo mi hrdej žene ostalo, zaľakovať sa a hrdo oznámiť, že to bude hračka ľavou zadnou. Nebola, trápila som sa pri nasadzovaní plášťa, kolesa, zacvaknutí bízď a najmä nafukovaní tou malou pumpičkou. Hnusná robota. Vydrickou kameňáčkou som sa pustila v ústrety ďalším kontrolám až nad Biely kríž, cez Červený späť, no tam som zistila, že asi už je vyhlasko a ja sa potulujem po lese a tak som rovno dole dofrčala do Alpinky. V cieľi moje nadávky Enjo zastavil podaním borovičky, po ktorej som stíchla netušiac, že ďalší dobrák to zvečnil na večné časy. A nikdy inak. Takže doma nikto nie je prorokom. Ale preteky sa páčili a sľúbili, že prídu zase. A to som ani netušila, že na jeseň si to zopakujeme ešte raz a s tým zlym počasím. Ale to už opisuje Adam.

■ teta Eva

Ako sa stať majstrom školy (6.4.)

Len čo sme sa vrátili z cyklosústredka slovenskej reprezentácie (a dobrovoľníkov – čo sme boli samozrejme my smrteľníci) v Topolčiankach, sa chystali prvé „verejníkov OC-preteky“.

Po minuloročnom úspešnom/neúspešnom riaditeľovaní z ďalekej Viedne túto funkciu opätovne vďaka dlhoročným skúsenostiam prevzala teta Eva. A hoci ostatní pomáhali, mne sa podarilo aj súťažiť.

Plná energie, elánu a kondície (resp. so svalovicou, vyčerpaná a mapovo zmätená – to nemá byť výhovorka!!! ;-)) som sa zase raz vydala na cestu do záhuby. No vidina titulu MAJSTERKA ŠKOLY V OC bola skutočne lákavá... Hlavne keď som ju pre nedostatočnú účasť ostatných Vazkáríek mohla získať len ja... ;-)

Každopádne sa mi to podarilo, hoci som na 14-kilometrovej trati bola takmer 2,5 hodiny – MÁM TRIČKO MAJSTRA!!!

■ Nataľka

Banská Bystrica (5.-6.10.)

Už cesta na preteky začala dobre. S Legom v aute bolo kopec srandy. Po príchode na miesto som zistil, že bývame vo vynikajúcich chatkách a to som ešte ani netušil ako v nedeľu ocením ich presklenu stenu okolo dveri a ich vyhodnu geograficku polohu vzhľadom k cieľu a dojazdu do cieľu! Prvý den sme sa zoznamovali s terénom. Keďže bolo pomerne sucho jazdilo sa v celku dobre. Ak mam pravdu povedat, tak viac ako na preteky som sa sustredil na vecerne husacie hody! Sobotny vecer sme nakoniec zakončili Pivrcovou putikou! Vlastne sme ju ani nestihli dohrat do konca, aj napriek tomu ze na obale pisu hraci cas okolo 90min. Keďže nie sme ziadni alkoholici, miesto pitia poldeci tvrdeho sme hru zmodifikovali na pitie pollitra ...vody! To malo na vselikoho zaujimave vplyvy, hlavne podla toho kolkokrat musel pit. Asi najvacsi nestastie mal Peto S...

No druhy den sme sa zobudili do dazdu a zimy! Boli stafety a ja som Johnyho prehovoril, aby siel prvý...dakujem! Takze som sa nemusel rano nikam ponahlat. Dokonca som priamo z nutra chatky videl na cielovy koridor, takže som sa len prichystal a pozeral von kedy uvidim Johna. Keď sa tak stalo, vyletel som z chatky, schmatol bike a behom som sa rutil k cieľu. Uplne super! Pri druhom preberani som to mierne nestihal, ale tych par sekund na m naozaj nikde nechybalo:) Z trate si toho vela nepamatam...az na neustale zahmlene okuliare. Perfektne bolo aj jazdenie po pokosenych lukach, to bola sila. Vlastne sa mi podarilo aj celkom pekne spadnut (sprosta ryha...ale asi 0.5metra!) A najvacsi zazitok bol kravin pred koncom! Normalne som preliezol plot, prebrodil sa blatom a ho.... pomedzi kravy a letel po luke dole(kontrolu som prefrcal:) a potom cela procedura od zadu. Ani neviem, ci bol dany postup optimalny, ale ak nahodou nie, uz mi to radsej nevravte...

Chudak Lego stratil buzolu na trati, a tak sme sa cestou zastavili este pri tom mieste a on isiel prejst asi 2km-ovy usek jednej cesty, ci ju nenajde. Zatial sme ho cakali v aute, ktore odparkoval na konci asfaltky pri dakych unimobunkach. Trochu sa nam zahmlievali okna, no zrazu pozerame von a tam – uplne opustene – sa prechadzal kon. Asi ako ked vidite tulaveho psa na ulici, tak toto bol "tulavy" kon! Chvilu postaval aj pri nasom aute, tak sme nevedeli, ako Legovi vysvetlime, ked sa do neho zahryzne:) No a potom sme si to nasmerovali rovno domov – cesta uz nebola az taka zabavna, lebo sme boli zniceny a miestami sme podriemkavali (Lego asi nie).

■ George O'Rainy

Traja z VBA vo Francúzsku (2.-7.7.)

Krásne dovolenky sa buď dlho plánujú alebo sa ide len tak last´minute. Na Majstrovstvá sveta v MTBO do Francúzska som sa chystala rok. Nemôžem povedať, že som išla tam na dovolenku, ale keďže som nielen sebe, ale dcére pobyt hradila, budem o tom písať ako našej rodinnej dovolenke.

Z nášho klubu bol nominovaný Miki, slovenská dvojka, Katka sa tam dostala asi tak, že lepšej tretej pretekárky na Slovensku nebolo.

Na realizáciu môjho sna som sa pripravovala riadne, nabicyklovala som cez 1.500 km, posilovala, behala, dokonca cez Veľkú noc som šla s mladými na sústredenie do Topolčianok, ktoré mimochodom bolo nádherné. Proste na kondičke som robila maximum, no zabudla som, že moja práca s mapou je na veľmi nízkej úrovni a to sa mi akj vypomstilo. Už začiatok sezóny signalizoval, že je zle. Každé dvojkoľo jeden disk. Za zbrklosť a moju sprostosť.

V kategórii masters nebolo veľa žien, tuším deväť a ja som mohla siahnúť po medaile. No nedokázala som, pretože každý deň / a boli štyri/ som niekde uletela. Či to bol neúspešný výstup s bike na pleci na balvanovú horu, pričom som hromžila na blbých Francúzov, kam dali tú kontrolu. Oni ju tam ale nedali, to je tá hrôza. Alebo totálny úlet pri dlhom postupe na hrebeni.

Terén bol zaujímavý, piesok, lesná drť, okružle balviny porastené machom, meter vysoké papradie a samé duby. Z vyhlídkových kopčiek navyše zo záplavy zelene vytŕčali žlté kytice rozkvitnutých jedlých gaštanov.

Cesty boli situované do hviezdicových križovatiek, kde sa každému zišli základné počty, pretože po príjazde do križovatky najbezpečnejšie bolo počítať cesty : prvá, druhá, tretia zprava .

Ale zájazd bol nádherný, ubytovanie vo vidieckom domčeku asi 30 km od centra, otvoríš dvere v kuchyni a si na vykosenom trávniku so záhradným grilom, neodmysliteľný petang, kríky miesto plota. Dookola množstvo stajní s výbehmi a parkúrami na tréning koní, kanál spájajúci Seine s Marne, po ktorom sa plavili riečne lode cez zdymadla. Mnoho jazier s rezerváciou vtákov. A zámok Fontblei, krásny interiér a parková úprava a pod ním lesy, v ktorých Ľudovít 14 nechal vysadiť 40 000 dubov a nekonečná sieť ciest a cestičiek pre kone. A táto architektúra sa dodržiava a obnovuje. Každá cesta má svoj názov pripevnený drevenou tabuľkou na strome. Tieto preteky boli v tomto lese zrejme posledné, Francúzi veľmi ťažko získavali povolenie pre vstup a organizovanie pretekov, ale stálo to za to.

Centrum bolo situované na pieskovú plochu v športovom komplexe za zámkom. Zaujímavo bol riešený dojazd, pri zberke mnohí popadali, najmä keď sa snažili cvaknúť fakáč za jazdy. Záverečný špurt bol pre Češky sklamaním, kedy o dĺžku kolesa Maruška Hrdinová prehrala striebro a Jarda Rýgl zase v snahe postaviť sa z frajeriny na zadné koleso, predviedol parádny pád na zadok, no bronz to už nemohlo ohroziť.

Miki bol najúspešnejším člen nášho klubu - štafeta mužov skončila na 4. mieste, od zväzu bol finančne odmenený Dopravu a časť pobytu mu zaplatil náš klub.

Záver majstrovstiev - vyhlasko a záverečná recepcia v stane a diskotéka pod holým nebom. Obe akcie boli super.

Cesta domov začala po polnoci a bola v pohode, až na malé cestné kufre, ktoré skončili až v Petržalke, keď som sa snažila navigovať šoféra k OMV pumpe a podarilo sa mi to až na tretíkrát.

Preteky boli nádherné a verím, že po Austrálii budú majstrovstvá na Donovaloch, mladí sa na ne dostanú a aj keď len v domácom prostredí a nadýchajú sa majstrovskej atmosféry, zmerajú svoje sily so svetovým výberom.

■ teta Eva

7 statočných z GVB Banskej Štiavnici (3.8.)

Zdravím, tak sa zas blíži zima, čo znamená čas vydania novej ročenky a bolo mi povedané (teda teta Eva mi povedala), že by sa aspoň niečo patrilo a ja som si povedala že teda áno, keďže som robila v tejto sezóne zase raz len veľké H.... !

Tak ale teraz to nebola len moja lenivosť a že snád' nebuden v lete slúžiť ako transfúzna stanica pre komáre niekde stratená v lese a ešte k tomu na kolesách systémom donáška do domu, aby sa náhodou chůdence malé príliš neunavili a radšej sa vyvalovať niekde, no proste niekde kde je snád' pohodlnejšie ako na sedátku a hlavne kde nie je jediná voda na blízku len teplá žbrnda vo flaši (ale nič v zlom, občas sa nájde aj studňa, len treba dávať pozor či nehrozí besnota).

Tento rok za to môže moje koleno, ktorému sa zjavne nepáčilo na svojom mieste (čo nechápem, pretože nohy mám celkom pekné) a chcelo trochu viac voľnosti a priestoru tak si odskočilo na výlet a nanovo prejavovaná poyornosť ho natoľko inšpirovala, že si ju neprestalo vynucovať už rok aj keď dosť nevhodným spôsobom. Viete o tom, že keď má napríklad líška nohu v pasci tak si ju jednoducho odkusne (pomaly asi o tom začnem seriózne uvažovať).

Myslím, že to na úvod stačí ako aliby na moju celoročnú absenciu, ale aj keď som nesúťažila, na jedných pre-tekoch som bola prítomná a síce ako nestranný pozorovateľ a fotograf. Takže – Banská Štiavnica 2002. Čo k tomu povedať? Bolo tam vážne dobre a už sa mi nechce ďalej tvoriť, preto kto chce vedieť viac, nech tam budúce leto príde (ha,ha,ha!). Ale nie, až taký odpor k písaniu nemám, tak vám poviem ako som to tam videla ja.

Bola som uložená na chate na Iliji asi 2 km po kopcoch od štartu. Bola som tam od stredy, spoznávala krásy prírody, kosila a hrabala seno, a natierala drevo moridlom a hlavne som sa tešila na príchod zvyšku, ktorý bol avizovaný na piatok poobede.

Moja duša už trpela osamelosťou, tak som ich dokonca išla čakať na stanicu, respektíve som im išla aspoň naproti, že sa zastavíme na zmrzlinu a tak, ale to by neboli oni keby nevymysleli nejakú skratku (určite aby sa mi vyhli), takže som ich našla ako sa pomaly spokojne brložili v telocvični, natiahnutá volejbalová sieť a my sme sa tvárili, že to s loptou vieme. Neskôr sme išli do mesta, my aktívnejší na bicykloch a ostatné lemry len tak naboso. Chceli sme ísť do pizzérie, ale z jednej nás vyhodili, že bicykle sa tam nezmestia (a to sme ich už vytrepali po schodoch a uložili). Neodradilo nás to a po výraznom

stúpaní až úplne hore a spokojne sme sa trtli do takej ohrádky a spokojne jedli. Nádherné vychutnávanie večerného mesta sme si moc neužili, pretože už bola pomaly tma a ako všetci vieme, jazdiť v noci na bicykli a bez poriadneho svetla sa bohvieako neoplatí. Ja som sa odpojila a išla spať domov a oni robili ešte v tej telocvični neviemčo, k tomu ja niesom kompetentná nič hovoriť, lebo som tam nebola.

V sobotu som sa zobudila do slnečného rána, na mňa až moc skoro. Oco išiel totiž 120 km a neprežil by, keby sme mu nekričali cestou cez Iliju na koľkatom mieste je. To som vybavila veľmi rýchlo, niečo som mu zahučala aj keď to nebolo celkom presné, pretože biele a bledomodré čísla boli takmer na nerozoznanie, ale počas ďalších kôl som to uviedla postupne na pravú mieru. V kategórii ich bolo len zopár a do cieľa prišli len dvaja, takže nech som mu povedala čokoľvek tak sa spokojne ceril.

V každom prípade, keď prešiel, šlapala som na štart povedať kolegom pár milých a povzbudivých slov v zmysle, že majú šťastie na počasie, neprší, ale ani takéto teplo nie je nič moc a na týchlúkach riskujú pomaly ale iste úpal. Poniektorí už vedeli do čoho idú a tým ostatným nebolo treba nechávať ilúzie (žijeme v krutom svete). Spravili sme zopár fotiek, teda vlastne Puco sa tam niekde zjavil a hneď bol na to využitý. Nasledovalo potrebné poučenie, akože bez helmy naozaj nie, pozor na autá prípadne zvery, zbalit' zdravotný preukaz a nesnažiť sa schádzať z cesty a hľadať skratky, to sa vraj neoplatí. No a potom som frčala naspäť na Iliju, dala si rýchle raňajky a vybehla nad dedinu vyzbrojená foťákmi a čakala na žlté dresy nech sa potom vidia, akí sú na tej poľnej ceste smiešne vytrasení. Bola to ťažká skúška môjhopostrehu, ale stihla som cvaknúť všetkých. Videla som aj niekoľko akčných pádov a konečná bilancia nájdených vecí bola 3 flaše, 1 montpáky a 2 pumpy (padli, fungovali a išli ďalej – načo mi je voda?). Ja ako pochtivá osoba som to odovzdala do strát a nálezov ujovi, čo sa staral o stanovište na Iliji. Ináč už starý známy, lebo tam je každý

rok a sleduje ako celá rodina počítamekoľký je oco. Neodpustil si ukázať mi akú ma on jazvu na kolene po operácii, povedal, že by v tom teple nechcel byť na trati. Po troche konverzácie som doraňajkovala a rýchlo naspäť do cieľa. Veď Stanka, Natálka a teta Eva sú tu každú chvíľu. Ešte som stihla aj chalanov keď išli do 2 kola. Keď prišli naše dámy, vyzerali veľmi zaujímavo a nejedno ovocie by im závidelo tú farbu. Natálka si trochu suchla ruku, ale ináč sa to aspoň v našom okruhu zaobišlo bez väčšej ujmy na zdraví. Chalani sa už pomaly mali vraceť z druhého kola, tak teda že ich nebudeme fotiť iba v cieľi ako sa nadávajú, ale aj asi 200 metrov pred cieľom ako sa odbáča z hlavnej cesty do cieľa. Jeden foťák som nechala babám a ja som tam teda vybehla len tak naľahko – v kraťasoch a vrchu z plaviek a s bicyklom s tým, že to bude šup-šup, ale oni sa mrchy trúsili asi 45 minút, takže som sa začala cítiť trochu blbo, zastavilomi asi 5 áut s rôznymi ponukami – od pomoci s defektom (to vážne vyzerám, že si neviem pomôcť sama?) až po ponuku na zvezenie s nahlúplym úškrnom. No zvládli sme to a fotky sú celkom milé, nerozmazané a dokonca sú na nich všetci. Stanka skončila tretá, oco bol druhý. V cieľi bolo pivo a niečo ako jedlo, neviem presne definovať aké, ale zjedli to. Podvečer sme išli do mesta – tentoraz všetci po svojich, pozreli sme si botanickú záhradu a potom zasa jesť. Cestou späť sme ešte navštívili miestnu večierku a opäť jedlo (nenažranci) a potom už každý do svojho pelechu.

Na druhý deň sme cestovali domov. Najprv jednovozňovým vláčikom do Hronskej Dúbravy. Tam sme si krátili čas tým, že sme rukami-nohami odrážali fľašu (miestni najprv dosť nechápavo kukali a potom pre istotu všetci zalezli do staničnej krčmy na prevenciu pred úderom fľašou do čela). Cesta z Dúbravy bola vtipná – najprv sme čítali Jurov tréningový denník, v ktorom dosť machroval a potom sme hrali hádaj na čo myslím, z čoho vyliezli dosť zaujímavé poznatky, napríklad príčesok je vlastne zo srsti, atómová bomba sa neoplatí kúpiť jednému človeku. Keby ste nevedeli, čo je rôznofarebné, je vo vode ale nie pod, nad ani na hladine, tak je to steblo a odpoveď na to, čo môžeme vidieť v noci v lese a zdá sa to malé ale v skutočnosti je to veľké nechám na voľné uváženie.....aby ste sa netrápili, správna odpoveď je predsa hviezda.

■ Ludy

Ako to videl Sajmon (3.8.)

Keďže sa už k téme o tomto maratóne celkom podrobne vyjadrila Ludy, tak ja zhrniem iba v skratke moje pocity s tohto preteku a pokúsim sa vytvoriť niečo ako rozsiahlejšiu reportáž. Tak v prvý deň sme prišli šťastne do Banskej Bystrice a ubytovali sme sa v telocvični na miestnom učilišti. V noci niektorí homelessáci spali vonku na tráve pozorovali hviezdy na zamračenej oblohe (veľa toho nenapozerali). Ja, Johnny a Neidžl sme spali vnútri. Keďže to bol môj prvý maratón, bol som asi veľmi nervózny a nemohol som celú noc zaspáť. Ráno sme raňajkovali. Ja ako vždy bambino s rožkom a „konskou„klobáskou a čo som našiel pod zub. Baby (Natalka, Stanka) si tam varili nejakú diétnu grcku so sunarom. Juro sa najedol musli a bol s toho celý namuslený lebo povedal, že deklasuje na trati Johnnyho na pouličného predavača párkov. Tak sme sa pripravovali na preteky. Medzitým prišla Teta Eva a Ludy. Zachvíľu prišiel čas štartovať, preto sme sa rozbicyklovali a vliezli sme do peletónu. Ako sa tak okolo nás hromadili na tesno ďalší bikeri začal som pevne pochybovať o tom, že s tohto vyviaznem po štarte so zdravou kožou. Zbadal som strýka a poprial som mu veľa úspechov na trati. Johnny skúsený to maratónec sa z vypočítavosti postavil na čelo maratónu a tým si ušetril zopár neprijemných pádov, no a získal tak aj celkom slušný náskok. Maratón odštartoval a biker XY v prvej zákrute spadne a strhne so sebou peknú masu ďalších pretekárov. Zvýšný pelotón, v ktorom sme všetci okrem Johnnyho, čaká kým sa padlá časť pelotónu opráší pokračujeme ďalej. Takto to pokračuje každú chvíľu a ja sa odpájam od Jura a Joža a prenikám a prenikám, stále prenikám dopredu a... .. tresk na zem. Nasadám na bike a deriem sa dopredu, tlačím sa ako nenarodené dieťa a vtom zase padám na tvrdú zem s ťa kus olova. Zase sa pozviecham. Ženie ma nekonečná túžba dobehnúť Johnnyho. Postupne sa pelotón triedi podľa výkonnosti pretekárov. Predbieham slabších pretekárov, lepší zase mňa a prostredie okolo mňa sa postupne uvoľňuje. Predo mnou sa rozprestiera široká kopcovitá pláň ktorou sa vlní dlhočizny farebný had tvorený pretekármi, ktorý končí až kdesi za horizontom v nekonečnej diaľave... .. Johnny je v nenávratne (stačilo lyrickej prózy).

Začnem prehodnocovať svoju pozíciu a dochádzam k uspokojivému záveru. Juro, Neidžl, Jóžin sú kdesi za mnou a Johnny vedie, len to tak udržať do konca. Za Ilijou (kde som si nevšimol ako ma Ludy v dave ľudí fotí - nuž... .. pravda, mal som tam veľa fanúšikov, ktorí ma povzbudzovali :) .) som v dlhom stúpaní s úsmevom od ucha k uchu predbehol svojho strýka. Nasledoval môj najkrajší úsek maratónu, presne podľa mojich predsavzatí - pobiť Jura a strýka. Bohužiaľ žiadna radosť netrvá večne a tak na prvej občerstvovačke ma Juro len so strohým pozdravom „ Čau,, a pre neho typickým úšľabkom predbehol bez toho, aby sa na nej zastavil a posilnil telo i dušu. Veru ja som si proviant doprial a pokračoval som v ceste. Bol som celkom vyrovnaný so situáciou, veď strýko (voľakedý za mlada ťažký hard core biker / ibaže jazdil na cestných favoritoch alebo ako sa to vtedy volalo/ bol ešte stále za mnou. Situácia sa potom dlho už nemenila. Prvé kolo (po slovensky koleso alebo bicykel) sa mi išlo v pohode. Na štarte po prvom kole som v cieľi stretol

Ludi, ktorá sa tam premiestnila s Ilije. Oznamila mi, že juro je tak do minúty predom mnou a to mi po občerstvení vlialo novú nádej. A tak som sa náhlil v pred. Prešiel som prvou občerstvovačkou, druhou a Jura nikde. Po druhej občerstvovačke nasledovala posledná tretina preteku a tu sa dostavili problémy. Telo sa mi postupne začalo zviňať v kľčoch. Najprv mi kľčovateli samozrejme nohy, no neskôr úplne absurdné miesta ako napríklad prsty na rukách mimické svaly (chcel by som vtedy vidieť tie úškľabky, ktoré som kvôli tomuto „ defektu „ hádzal na okolitých prizerajúcich sa ľuďi) a všeličo iné(pozor, tí čo máte „hriešne,, myšlienky, našťastie „to „nie je sval). A tak som v bolestiach pokračoval ďalej. Nesmiem to vzdať už len kúsok, maličký kúsoček.... . Nasledoval ťažký boj mojej psychiky s motorikou tela. Psychika zvíťazí a následuje nádherný zjazd do Jorgiho štôlne a už len maličký kopček a cieľ. Na tom „kopčeku,, ako tak sa snažím hýbať, keď zrazu za sebou začujem známy hlas:„ No Martin. Uхни sa mi nabok „. Môj strýko ma tesne pred cieľom predbehol a strácal sa mi v diaľave. Stretol som ho až v cieľi, kde som sa dozvedel, že ma trhol o minútu. Boli tam samozrejme baby, ktoré jedli akúsi gebuzinu čo tam kdesi organizátori rozadávali, a samozrejme Johnny a Juro. A tak som bol zrazu hrozne šťastný, že som prešiel svoj prvý maratón zdravý a že aj ostatní sú zdraví a svet sa ďalej točí a točí... (následuje dočasný, ale ozaj len dočasný stav bezvedomia od vyčerpania, bolesti a nádhornej eufórie, keď človek zvíťazí sám nad sebou a pokorí taký nádherný maratón ako bol tento rok v Banskej Štiavnici a dúfam, že o rok bude zase minimálne tak super ako bolo v lete v Banskej Štiavnici).

■ Sajmon

Naše veľké OC pohľadom Roba Juhása (24.-25.8.)

Zaregistroval som sa, vyfásol som fákáč a zistil, kedy štartujem. Hmmm, až o dve hodiny? To nemá zmysel tu postávať, idem domov. Potom sa vrátim. Roman to urobil tiež tak. Štartuje iba o pár minút skôr ako ja... Po hodinke sa pomaly zberám hore. Prichádzam na štart s polhodinovou rezervou, reku, aspoň dačo nafotím. Roman tam už je a vyzvedá podrobnosti. Celý čas som v tom, že kondičná má voľný výber kontrolných stanovíšť a tak mu vysvetľujem čo a ako. Pofotíme štartujúcich. Všímam si hlavne, čo robia pretekári. To ma ani nenapadlo, že si pretekári na začiatku veľmi pozorne prezerajú mapy a čiarami si určujú poradie, v akom budú zbierať kontrolky. Normálne do tej mapy čmárajú. Ja by som si hádam zapamätal, kde som bol a kade mám ísť. Ale nápad je to hádam dobrý.

Na štart sa stavia Roman a pomaly zisťujem, že je tam nejaký chaos či čo. Dobiehajú oneskorenci a derie sa to v návalových vlnách na štartovaciu rampu. Ani s časovým odštartovaním to nie je nejaké čisté. Nad tým už nemám čas maturovať, práve som odfotil Romana ako vyrazil a to znamená, že by som sa už mal postaviť na štart. Všetko som to stihol v pohode a na štarte dostávam mapu s krúžkami ale s počudovaním zisťujem, že aj s čiarami. Hneď sa pýtam maníka, že či nemáme voľný výber. Vidím, že je trošku zmätený tak dodávam, že som kondičná kategória. "Káčko? Tak nie." odpovedá "No tak to ste ma nepotešili, ja som sa celý čas tešil len na to" "Treba sa prihlásiť do lepšej kategórie." usmieva sa.

1. No dobre, tak nabudúce. Mapa je mi známa. Tieto priestory poznám. Prvá kontrolka je pri horárni na Peknej ceste. "Je to možné? Také ľahké to snáď nemôže byť."

Zaberám do pedálov a už len kútikom očka sledujem, ako sa domotaný Roman vracia naspäť. Prefičím okolo neho a veším sa na dvoch pretekároch predom mnou. Idú mojím smerom takže nemá zmysel na úzkom lesnom chodníku ich predbiehať. Pri besiedke flekujú, označujú čipy a zisťujem, že sú obaja iná kategória. Prefičím okolo nich a dostávam sa na asfaltku. Odtiaľ dole k horárni. Lampión vidím už z diaľky, ale jaksi nevidím ten elektronický označovač, kam by som pichnul ten fákáč. Bezradne stojím a obzerám sa až ma napadne, že si aspoň označím mapu razítkom. To isté robí aj práve prichádzajúci biker.

2. Druhá kontrolka je na známom mieste. Kade sa tam dostanem? Je to jasné, vrstevnicovým chodníkom za horárňou. Poznám to dobre, tak upaľujem. Kopírujem terén a občas kuknem, čo bude nasledovať po tejto kontrole. Kdesi pri Troch Duboch? Tam to poznám, to nebude problém. Teraz si orážam druhú kontrolu a pokračujem vrstevnicou ďalej. Čo sme išli po tomto chodníku ostatný raz s J.K., tak bol tento chodník príšerne zarastený malinčím, čerňičím a aby to nebola nuda tak aj žihlavou. Taká malá krvavá stezka. Už viem čo znamená, "akoby ho z kože drali". Tesne pred koncom obchádzam padnutý veľký strom, ktorý som na jar odpratával ako sa dalo. Zobralo mi to dva dni drevorubačskej roboty a dalo jedného kliešťa pod pazuchu. Dovtedy to bolo takmer neprejazdné. Teraz je to OK. Pohoda.

3. Prichytil som sa, ako znovu pozerám po hriboch. Už som asi nakazený tým zbieraním húb s bikom alebo čo. A vôbec, krátka kontrola či rastú huby, nezaškodí. Vychádzam hore na Tri Duby a prvýkrát som zneistel. Už som to tu nejako pozabúdaval, takže túto kontrolu akosi neviem v hlave nájsť. Vraciam sa kúsok a konečne sa mi rozjasní, kde to je. Sprintujem tam a jasné. Aj vysoká koncentrácia bikerov to miesto ľahko označila.

4. Vraciam sa z besiedky a už viem, že musím ísť doľava. Štvrtá kontrola je na mieste, kde bola aj na jarných pretekoch kontrola. Resp. sa mi to tak javí. To je jedno. Niet kde špekulovať nad variantami. Toto je jasné, toto bude o rýchlosti. Zjazdujem zo Štefánikovej magistrály dole, v zákrute doprava a chytró hore na Krásny vrch. Trošku som potlačil, lebo som sa nechcel uštváť. Hore označujem a kukám do mapy, kde je päťka.

5. Piaty lampión nájdem. Vyberám asfaltovo lesnú variantu, aj keď teraz, pri čítaní mapy zisťujem, že iba asfaltový variant smerom na horáreň a doľava by bol asi rýchlejší. Nevadí, zjazdovať v lese som sa už naučil celkom dobre, takže v lese nestrácam

veľa. Päťka je hneď pri odbočke k malému rybníku. Tam však nejdem, lebo najbližšia kontrola je hore na lesnom ihrisku.

6. Šestka sedela uprostred ihriska, ako inak? :-) Táto kontrola bola jednoduchá. Ihrisko poznám už dávno a pri pohľade na mapu mi bolo jasné, kde to je. Nuda. :-) Kde je však sedmička?

7. Sedmička je umiestnená na prvý pohľad vo vinohradoch. Keďže to tam síce poznám, aj tak som si nie celkom istý, kde presne. Vinohrady sú zrada. Veľa rovnakých ciest vedúcich vedľa seba, všakovaké zákruty, ktoré vyzerajú rovnako a neprijemné kaskádové stupňovanie, kde si človek nie je celkom na istom, na ktorom "poschodí" sa práve nachádza. Preto asi dva-trikrát zastavujem a ujasňujem si, či je to naozaj tam, kde predpokladám. Správne, našiel som to. Uvedomujem si, že od piatej kontroly som nestretol žiadneho pretekára. Z 5 dole som míňal snáď 6 bikerov a odvtedy, akoby uťal.

8. Áaaaaale, to je jasné, kde je osmička. Už som tadiaľ išiel x-krát. Zo sedmičky krátko šliapem hore a fičím s vetrom v miernom zjazde. Občas po tejto ceste chodievam. Celkom dobrá jazda. Potom to skrútim dole doprava. V diaľke vidím nejakú blbo zaparkovaný červený pick-up. Krížom cez cestu. Preto to auto tam tak blbo postavili? Cesta je riadne vymletá potokmi povodňovej vody. Preto aj ten Citroen zapadol a bráni mi tak rýchlemu prejazdu. Dvaja maníci tam maturujú, podkladajú kadečo pod kolesá a ja im ešte kibicujem, ako majú to auto vyslobodiť. :-) Ani neviem či ma počúvali. Podobnú situáciu som zažil aj ja s tým istým autom a za dosť podobných podmienok. Zadné pravé a predné ľavé koleso v luftu a skús sa pohnúť. Nepohneš sa. Títo mali síce obe predné kolesá na zemi, ale už zahrabané. Riešenie v ich situácii je približne také, aké som použil aj ja. Treba začať pracovať nielen s plynom a rýchlosťami dopredu-dozadu. Treba makat' aj s volantom. Doprava-dôľava. V smere, kam sa chcem dostať. Inak povedané, vyhojdať sa s autom bokom tak, aby sa dostal rovno na cestu a nie krížom ako sú zapichnutí títo. Berlingo má motor aj náhon vpredu, takže to pôjde.

Tak ich teda obiehám, označujem osmičku a idem do cieľa. Ešte nahlas poháňam nohy, aby sa už konečne rozbehli. Hijóóó.

9. Deviatka je už cieľ. Ťažké fleky, označujem fakáč a konečne pokoj. Som v cieli.

Oproti mne už ide pani usporiadateľka s pohárom minerálky a vyzvedá, ako bolo. Vravím jej že to bolo rýchle. No bodaj by nie, veď som to celé preletel skoro bez pozerania do mapy. Tacháč ukazuje 35 minút a som zvedavý, či niekto spraví lepší čas. Zobrali mi mapu s tým, že ju dostanem zajtra po pretekoch. Tak teda idem do centra pretekov odčítať čas a dozvedieť sa, ako na tom priebežne som. Čas mám nejakých 37 minút aj niečo. Fíha, takže to je celkom dobrý čas. Na desaťkilometrovej trati. Idem sa pozrieť na priebežné výsledky a zatiaľ je tam prvý Rasťo C. s 50 minútovým časom. Vyzerá to zaujímavo. Pani Kráľová vyzvedá, ako sa mi to páčilo. Vravím, že to bolo rýchle a krátke. Ale hlavne dobré. Paráda.

Škoda, že nám vzali mapy, lebo si nemôžeme vzrušene podebatovať so spolubikerami, kade kto išiel a kde kdo blúdil. Tie vzrušené debaty sú skrátka nezabudnuteľné. :-). Aj sa pýtam jednej z usporiadateľiek, prečo nám tie mapy vzali. Dozvedel som sa, aby sme si tie mapy nenabíľovali cez noc. Asi sa aj zajtra bude jazdiť na tej istej mape? Tak som sa poďakoval a práve dorazivšiemu Romanovi K. vravím, že mapy dostaneme až zajtra takže môžeme ísť domov. Vyhodnotenie dnešných pretekov je až o pol šiestej a dotedy tu niet čo robiť. Aspoň sa doma najeme. Takže sa tu podvečer okolo piatej znovu stretneme. Ešte raz som sa pozrel na

priebežné poradie svojej kategórie a už som na prvom mieste s veľkým náskokom pred druhým. Asi som to dnes vyhral. Balím si veci do cyklotašky a z pódia prichádza nenápadný človečik a hmatom mi skúša môj pekný (no to dúfam) WindStopper dres, čo mi kúpila sestra. Hneď mu ponúkam ruku a dávam mu na omäk celú doškriabanú ruku od málinčia. "Toto je materiál" zdôrazňujem chytajúc sa za doškriabané predlaktie a tvárim sa ako dealer textilného závodu. Chlapík sa usmieva. Ešte som s Luneticom som prehodil pár slov ako sa mu išlo a ako som dojazdil ja. Posťažoval som sa mu, že moja kategória nemala voľný výber kontrol. To ma asi najviac sklamarlo. Ale zhodli sme sa v tom, že jazdenie v tejto mojej kategórii je o ničom. Mal by som ísť asi medzi lepších.

Tak som sa vrátil domov, najedol sa, popracoval a pred piatou znovu vyrazil do amfiku v Knižkovej doline. Idem okolo mäsiarstva a asi je prúser. Dole už idú autá s bikermi a začínam tušiť, že vyhodnotenie už asi bolo. Dorážam do centra a Igor Z. sa ma pýta, kde som bol. Vraví, že vyhodnotenie už bolo. Neverím mu. "Veď v propozíciach bolo napísané, že o 17:30" "Nie náhodou o 16:30?" pýta sa Igor. "Určite 17:30" Práve ide okolo pani Kráľová a Igor jej vraví, že som tu. Nó tak to som pohnojil teda. Tiež sa ma pýta kde som bol (to sa ma dnes bude pýtať asi každý :-). "Nevadí.." berie ma za ruku ako žiaka-lumpa do zborovne pre riaditeľské pokarhanie. :-) Že mi teda dajú cenu takto bokom, mimo šou, keď už som sa teda neráčil dostaviť včas. Takže som predsa len bezpečne vyhral svoju kategóriu a nemám z toho bohvieaký pocit. Pýtam sa pani Kráľovej, či by som sa nemohol preregistrovať do nejakej lepšej družiny, toto nemá zmysel jazdiť. Akurát znechutím zvyšok amatérov z kondičnej kategórie. Posiela ma za hlavným organizátorom, nech si to skúsím vybaviť u neho. U neho nachádzam pochopenie a nakoniec sa dohodneme, že budem štartovať namiesto pretekára, čo si dnes vyklbil rameno. Poverčivý nie som, takže zajtra to bude asi iné kafe. To som ešte nevedel, že zajtra sa voľný výber nebude jazdiť vôbec. Romanovi vravím, že vyhodnotenie už bolo pred hodinou, takže si tu môžeme maximálne tak pokecať. Ospravedlnil som sa mu za mätúcu

informáciu, že aj kondičná kategória bude mať voľný výber kontrolných stanovišť, na čo mávne rukou, že sa nič nedeje. Celý čas som si myslel, že to tak aj je. Ukazujem mu diplom a šampus čo som vyhral. Medzitým montujem lampáš na bike, ktorý som tiež vyhral a Roman študuje, ako dlho to vydrží svietiť a koľko bateriek na to treba. Ešte sa ma opýtal, koľko ten lampáš stál. "Jedno víťazstvo" odpovedám s úsmevom. "Jáááj, to nevieš povedať?" smeje sa tiež.

Vyhraný lampáš na bike ma veľmi potešil, lebo som ho už dávnejšie plánoval kúpiť. Zvlášť, keď sa prerátam v čase a zastihne ma na biku tma. Tento rok sa mi to podarilo s Citrónom a Kántrym na dunajskej hrádza. V tme je tam dosť nebezpečné jazdiť, lebo aj keď človek má blikačku, pri čelnom náraze

je zadná blikačka na milú Jarmilu. Resp. drvivá väčšina bikerov nemá lampáše vpredu. Ešteže polovica z nich aspoň tie zadné blikačky má. :-)

Dnešné preteky sa mi teda poriadne podarili. Vyhral som síce svoju kategóriu, ale zajtra idem medzi výkonnejšiu chásku. Zajtra sa ukáže, ako na tom kondične som, pretože veľa bikerov tejto kategórie tento terén pozná tiež. Takže moje znalosti terénu sa takmer úplne zmažú.

Stavil som sa ešte u sestry, aby som sa pochválil s cenami a Juro mi vraví, že mám pekný dres a že dobre vyzerám. Dres som dostal od nich na narodeniny, ako som bručal v nemocnici. Napadla ma istá paralela s televíziou. Aj tam na konci nejakej TV relácie býva v titulkoch, že "moderátora oblieka módný butik Putik (dajmetomu :-)." Takže by nebolo od vecí, keby som tu napísal, že "Pretekára Sergeja oblieka sestra". Hmmm, to znie dosť divne. Akoby som bol nevládný. A čo toto? "Pretekár Sergej sa oblieka sám". Čojavim. Ani to nie je ono. Chýba tam sestra, ktorá vie vybrať pekné veci Toto nebude lepšie? "Pretekár Sergej sa oblieka sám so sestrou". Božemôj, to sú voloviny, kašlem na to. Zajtra je druhý deň pretekov.

■ **Robo Juhás (www.lsi.sk/sergej)**

A ešte jeden verejník... (24.-25.8.)

Pre nie celkom dobrý zdravotný stav som sa rozhodol že nepôjdem na Nitriansky maratón. Navyše som mal kopec roboty doma takže som si nič neplánoval. Akurát od Meda som mal tip na víkend - reku nech si vyskúšam MTBO. Uvidíme, odpovedal som. Pre istotu som informoval o tom kolegu Romana Kučeru a tomu sa to veľmi zapáčilo a že pôjde. Ešte som dáke informácie ťahal od Roba Juhása, ktorý si to už vyskúšal. V sobotu som sa bol len tak previezť keď som dostal smsku. Roman písal že sa mu to veľmi páčilo, ani to veľmi ťažké nebolo, skončil v kategórii štvrtý a že nech prídem. No odolal by niekto takejto pozvánke?

V sobotu som teda prišiel aj ja. Musel som prísť autom keďže inak by som to nestíhal. Na poslednú chvíľu ma zaregistrovali a prenajal som si aj mapník - teda držiak na mapu a čip pre meranie času. Štart som mal "v 55tej minúte". Romana som tam už nestretol, práve sa presúval na miesto štartu ale stretol som sa z Robom a ťahal informácie. Ďalšie pred štartom mi ďalšie poskytol aj Medo. O čo teda tuná ide.... Na štarte dostanem veľmi podrobnú mapu bez popisov a označení turistických trás, ale zato s presne zakreslenými odbočkami a cestičkami. Podľa tvaru a hrúbky čiary sa rozlišuje prejazdnosť úsekov a podľa hustoty vrstveníc strmosť terénu. Na mape sú zakreslené kontrolné miesta ktoré musím navštíviť a prostredníctvom čipu sa "registrovať na nich". Počas jedného preteku môže pre každú kategóriu existovať viacero trás, a preto treba dávať pozor nielen na poradie ktoré mám dané na vyhľadanie bodov, ale aj body sú číselne označené a registrovať sa môžem len na tých čo sú na mape pre moju trať. Čaro tkvie v tom, že je na mne, akou cestou sa vydám smerom ku kontrolnému bodu. Vždy sú alternatívy a ja sa musím rozhodnúť ktorú si vyberiem. Je jasné že najkratšia nemusí byť najrýchlejšia. Ale keďže kontrolných bodov je niekoľko, aj keď pri jednej si nevyberiem najlepšiu trasu, stále to môžem opraviť k ďalšiemu bodu. V ten deň bolo 6 kontrolných bodov na cca 9tich km. Rozdiel v náročnosti medzi kategóriami tkvie vo väčšej "zašitosti" bodov a počtom kombinácií trás, ktoré sa dajú zvoliť.

Z miesta registrácie som šiel na štart spolu s Robom. Ešte sme cestou kecali o tom čo ma čaká až sme prišli na Spariská. Tam bol štart. Aj štart prebiehal zaujímavo. Bol to vlastne akýsi tunel. Pred ním boli "hodiny" kde som si kontroloval kedy mám štartovať. Hodiny boli posunuté o 2 min dopredu kvôli príprave na štarte. Prišla 55ta minúta, a tak som prišiel k tunelu. Tuná som musel vymazať údaje z prepožičaného čipu (vsunutím do diery snímača) a vošiel som dnu. Tam som sa s čipom musel prezentovať a minútu pred štartom mi dali do ruky mapu podľa kategórie s označenými kontrolnými bodmi. Ja som sa prihlásil do K - kondičná. Do tej minúty som vyšiel tunelom k štartovej čiare, mapu zasunul do mapníka, pozrel kade ísť k prvému bodu, natočiť mapu a hurá vyštartovať.

1 - dnes viem že najľahšia méta, ale zvykám si porovnávať mapu s terénom. Idem pomaly a snažím si to zrovnať v hlave. Už je tu odbočka a na kopci vidím "lampion". Pri radení mi však vyskočila reťaz do výpletu. No nazdar.... tak to dotlačím ku kontrole a zasuniem čip. Bliká to tam a pípa a je neviem či už to je alebo nie... ale asi áno. Potom pracne čip nasúvam na rohy bicykla (skusení pretekári to majú na "joje" čo sa používa na zjazdovom lyžovaní... kruci to šetrí 20 - 30 sekúnd oproti mne). Potom vytrhávam reťaz, nahadzujem a pozerám do mapy kade ísť. **2** - zvolil som cestu kúsok späť a fičať po čo najrovnejšej a najlepšej ceste. Bola to dobrá voľba - mal som na tomto úseku najlepší čas. stále po čiernej čiare a počítam odbočky. Neviem si zvyknúť na mierku. odbočky strašne rýchle nasledujú za sebou a ledva som stíhal na jednej zabočiť vpravo. Pred kontrolným bodom spomaľujem a sledujem tvar križovatky. Mimochodom tá mapa ma veľmi prekvapila. presne tvarovo znázornené križovatky, odbočky... mimoriadne presné! Aáá, napravo od mňa sa mihne ďalší lampion. spomaľujem a označujem. Tam som si všimol že ďalší pretekár to len zasunie, pípane a ide.... a ja hlupák tak strávim vždy hádam aj minútu. Toľko asi nie, ale ďalšie kontroly som už rýchlejšie, akurát len to nasúvanie na rajdy ma nebaví. **3** - zasa nie je čo riešiť treba len počítať odbočky a dávať pozor - v protismere jazdia v plnom tempe ďalší. Ja radšej ustupujem. Ešte preskakujem padnutý strom a som tam. Kontrola bola v pohodičke nájdená. Obligátne zdržanie bolo len pri nasúvaní čipu. **4** - k ďalšej kontrole to mám jasné. späť na križovatku. Odtiaľ tenká čiara po vrstevnici je jasná voľba. Na veľkej križovatke mňam jazdca ktorý študuje mapu. Neskôr zisťujem že bol na mojej trase lebo veľký kus sme šli to isté. Vletel som do dákych kríkov a užšším priesekom som sa dostal na chodník. Tento úsek som sa rozhodol ísť pod kontrolou. Videl som síce že nemám kde zakufrovať ale chcel som už úplne pochopiť mapu. občas sa zastavím a orientujem sa podľa potoka až nakoniec zbadám lampion. Ďalší v suchu - začína sa mi to páčiť. **5** - Tento vyzerá na alternatívy. Vrstevnice mi hovoria že asfaltom to bude pre mňa rýchlejšie. Neváham a klesám dolu. na asfaltke to točím hore. Kruci zasa mi nechce spadnúť reťaz zo stredného prevodníka. Takto ma dohnal aj ďalší jazdec. Na miernejšom úseku sa prevody zrovňajú a rozkrúcam to čo to vydá. Nie je kde zablúdiť a pri altánku zatáčame doprava. Tam si označím ďalší bod. **6** - Uff, nechce sa mi tlačiť bike - voľba a nie celkom správna je asfaltka. Pomaly stúpam v teréne a predbieha ma Robo. Ten to žerie naplno. Na križovatke to zvrtnem na asfaltku a tam to zasa roztáčam. Môj tieňový jazdec volil inú trasu. Z asfaltky ide rýchla cestička - čo som si nadišiel vo vzdialenosti to doháňam rýchlosťou. Predbiehajúci jedného veterána počujem že si mrmle čosi o prebehnutí méty. To nie je môj

problém. Jasne zbadám križovatku, z ktorej vychádza Robo, správne odbočím a vidím vyšliapaný chodníček. A je tam môj checkpoint. Ešte prehodím slovo s dievčinou čo to tam stráži a ľutujem ju že ju žerú komáre. Čaká ma posledný bod. 7 - tu som chyboval najviac. vrátil som sa na križovatku a idem dole modrou značkou. stretám hubára a ten kričí že hore je dáky bod. Ja že tých bodov je viac. No hej ale stratil som koncentráciu a zaváham. Som už na tej odbočke alebo mám hľadať odbočku doľava. Kruci, vraciam sa - jasné už som na dobrej ceste. Práve prefrčala dievčina na biku. Nasadám a idem za ňou. Bočí vľavo k lampiónu. Tam značím aj ja. má pekné číslo 100. Pozerám do mapy kam. Asi rovno. Zdvihnem hlavu a vidím , xixi, vidím že tam už je označené cesta.... načo som do tej mapy čumel... nasadám a naozaj. Za zákrutou cieľ. Zoskakujem a Robo ma fotí. Ešte mi tam ktosi kričí že sa treba s čipom označiť že som v cieľi.. Píp a hotovo. Zoberú mi mapu a dajú napiť a ja som dáky popletený že tak rýchle je koniec. Tipujem že to trvalo necelých 50 minút.

Schádzam dole na miesto prezentácie, tam mi odobrali čip, resp. aj údaje v ňom a dávajú mi nejaký papierik. Jééj, to sú medzičasy na métach - super. Perfektne to majú premakané. Dole stretám aj Romana Kučeru. Ten je prekvapený že som pretekal. Pocecáme a hovorí mi že nech si pozriem medzivýsledky. Privedie ma k dákyk sáčikom kde sú lístočky s medzi poradím podľa kategórií. Pozerám a nechápem, však mám najlepší čas... Aale tí lepší len prídu. Neprišli. Môžem povedať Veni Vidi Vici, som prvý, CHACHA. No hej ale na tej istej trati v inej kategórii by som bol predposledný! No žiadna sláva... Ešte uvažujem... nooo, vedel by som stlačiť čas o 5-6minút, ale najlepší mal čas cez 32 minút - klobúk dolu! Tak ešte pocecám s kamošmi a rozmýšľam či mám čakať na vyhlasovanie výsledkov. Nechce sa mi ale chcem mapu na ktorú musím čakať kým ju privezú z cieľa. Po dlhšom čase ju priviezli a kým si zbalím bike do auta už začali vyhlasovať víťazov. Zaujímavý pocit byť na bedni.....

■ **Rasťo Trubač (www.rlp.sk/cycling)**

2 - krát Viedeň prosím

Keď nás pred minuloročnými Vianočnými sviatkami Juro pozval na prechádzku po Viedni, celkom sme sa potešili. On chystal program a my posledné šilingy a korčule. Kdesi som čítala, že v Mestskom parku je obrovské klzisko a predstava ako za zvukov Mozartovej hudby možno aj v sukničke krúžime na korčuliach sa mi celkom pozdávala. Na stanicu sme však prišli len tri baby a Juro. Korčule sme mali len Stanka a ja, sukňu nikto. Bola kosa ako svet. To nevaďí, utešovali sme sa aspoň Deni s Jurom budú môcť osamote hrkútať a budú mať od nás chvíľu pokoj.

Cesta vláčikom ubehla raz - dva. I začiatok okružnej cesty, ktorý sa začal cez kostoly, malé Vianočné trhy - krásne bolo ohrievanie sa pri ohni pred Karlskirche v prítomnosti domácich zvierat, až po návštevu Technickej univerzity po ktorej nás Juro povláčil ako aj posluchárne, kde sa práve schyľovalo ku písomke. Len tak - tak sme jej ušli pred aktívnym profesorom. Pekný bol i trh umeleckých remeselníkov. A záver mestskej turistiky tvoril veľký Vianočný trh s dielňami pre deti v radnici i pred ňou. Ja som si nezabudla dať tradičný hrnček vareného vína. Mňam !

A opäť kostoly - kópia Poslednej večere, betlehemčky v Peterskirche, stĺp na križovatke Graben a Kärtnerstrasse so zatĺčenými klincami od vyučených viedenských učňov, a Stefansdom a konečne klzisko. Bolo otvorené, korčuliari krúžili, len my nie. Čas už bol pokročilý a keď sme chceli stihnúť vlak, museli sme korčuľovačku oželiť. To asi neúspešný pokus o zmrzlinový pohár nás obral i o rezervu. Bolo zatvorené. A tak teda začal poklus na stanicu, končiaci zvezením sa električkou / samozrejme na čierne /, no bez úspechu. Po vybehnutí na nástupište sme len začuli sipot zatvárajúcich sa dvier a v zápätí videli červené koncové svetlá. Neostávalo nič len sadnúť si a čakať. Na Godota!

Ten ďalší spoj totiž v sobotu nechodí a ešte ďalší šiel nekonečne neskoro. Mohli sme sa ísť so Stankou korčuľovať, no taký kusisko tam a späť sa nám nechcelo.

A tak sme jedli a pili naše domáce zásoby a čakali na vlak, ktorý mal niekedy dôjsť. Došiel a vďaka Stankinmu tatkovu som sa dostala i domov. Tento rok nám to snáď vyjde aj s tými korčuľami.

Po druhýkrát sme do Viedne išli na preteky. A nie na hocaké, ale na Majstrovstvá Rakúska. Konečne sme išli minúť eurá, po niekoľko rokov ťažko našolichané na zájazdoch, ktoré poriadam každoročne na Hochkar.

U p. Elizabeth vďaka Slavěnke sme získali 20 % zľavu na štartovnom, Jurinov tato nám dovolil prenocovať v jeho byte a Vlastika sme uhovorili na taxík. Všetko bolo tip - top pripravené.

Centrum pretekov bol v západnej časti Viedne, v prímestskej vinohradnickej štvrti podobnej Rači, len o dosť prívitivejšej.

Kopčeky s vinicami boli miernejšie, centrum na veľkom športovom komplexe. Trate prvý deň jednoduché a rýchle, z Čiech tam bol RaMach a Míra Rýgl. Viedli sme si dobre, stáli sme na stupňoch víťazov, ceny boli super - makovníky, šišky, orechové rožky sponzorom bola totiž miestna pekáreň. Večer sme hladinu cukru zvýšili obrovskou dávkou zmrzliny u pána Tichého /konečne bolo otvorené/. Bola super.

Druhý deň Rakúšania pritvrdili muziku. Trate boli nielen dlhšie, ale pridali zopár chytákov vo forme zakázaných úsekov a prejazdov. Nieкто to rešpektoval, nieкто nie. Nieкого nechytli a nieкого áno - Jurino mal smolu. Jeho fešná slečna chytila a ostalo mu disk.

Mne vďaka tomu ušla i medaila. Kým som ja obľukou bicyklovala na kontrolu, Rakúšanka to zobrala skrátka po asfaltke. Ale trať sa mi páčila a prešla som cez 3 dedinky, okolo krásneho kostolíka, kde práve bola omša, po lesných chodníkoch a vlásenkách, cez vinohradnicke uličky, samozrejme aj s patričnými kuframi. Dojazd bol parádny po atletickej dráhe. Bol to krásny pretekársky výlet, ktorý sa oplatí na budúci rok zopakovať. A ešte pikoška : Sajmon neprišiel, ráno nenašiel cestovný pas. A keďže nám štartovné neodpustili, nabudúce si ho zaplatí sám.

Cestou necestou na preteky (19.10.)

Dobre naobliekaná s horúcim čajom na chrbte a s helmou na hlave, som vytiahla svojho dvojkoľosového tátoša za účelom ísť na Verejné OC preteky, ktoré boli aj zároveň Majstrovstvami školy v OC. Prvým prekvapením tohto ešte fascinujúceho dňa bolo to, že môj tátoš sa rozhodol mať defekt. To pre mňa znamenalo, že som musela odtláčiť bicykel mojej sestry na pumpu vzhľadom na to, že jeho kolesá boli väčšie ako tá bábovka v krabici v mojom ruksaku.

Nuž, ale po tomto krátkom zdržaní som bola "Ready to go" smer Pekná Cesta, nad ktorou na Trojuholníku, sa konali naše preteky. Pekne a dosť rýchlo som sa premiestnila až po kino YMCA. Tam som sa totiž rozhodla ísť po Tupého ulici, čo, ako sa neskôr ukázalo, bol veľmi tupý nápad. Pretože viem, že k Trojuholníku vedie super stupák, chcela som sa mu vyhnúť a nadbehnúť si ho cez vinohrady. Naozaj to nikomu neodporúčam. Nielenže ma vytriaslo, ale som odbicyklovala asi trikrát takú vzdialenosť aká bola naozaj nutná. Tak som si pekne išla asi 3 km do kopca po zablatených vinohradoch, aby som zistila, že tá cesta je SLEPÁ.

Cez nejaké kríky a húštinu som sa napokon predsa len dostala na ten stupák, ktorému som sa tak veľmi chcela vyhnúť. A dokonca som si ho aj nadbehla - asi 50 m. Nebyť tej bábovky čo som pre našich poctivých organizátorov upiekla, tak by som sa bola aj päťkrát otočila a šla domov.

Do centra pretekov na Trojuholníku som dorazila z Karlovej Vsi, kde bývam, v "rekordnom" čase DVE A POL HODINY. Na preteky som už nevládala ani pomyslieť a tak som sa stala hlavným "čajvaričom", čo stálo za to, trepať sa tam. Apropos, organizátori si najbližšie vyžiadali dve bábovky pretože jedna bola málo. Už sa teším.

■ Babsi

Moje prvé cyklistické preteky (19.10.)

Prvýkrát som sa s cykloorientákom zoznámila na sústreďení v Topoľčiankach. Celkom sa mi to zapáčilo a vždy som si chcela vyskúšať aj nejaké preteky v praxi. Nie že by ich odvtedy nebolo dosť, ale ja ako „veľmi zaneprázdnený človek“ som si na ne nikdy čas nenašla. Keď tu zrazu...

Ani neviem ako, len som sa ocitla na našich cyklo pretekoch, no nie ako organizátor, ale ako pretekár. Po tom, čo mi v ušiach zaznelo moje štartovné číslo, trochu nervózna, som s elánom začala šliapať do pedálov. Bolo síce trochu zima a trochu pršalo, napriek tomu sa mi to páčilo. Bola som priam nadšená svojimi postupmi (dokonca som ani raz nezablúdila :). Prvú polovicu trate som už mala za sebou, no po tom, čo som sa tak „hnala“ dolu kopcom (musela som vtedy zosadnúť z bicykla, lebo: po prvé, moje brzdy pravdu povediac ani veľmi dobre nebrzdili a po druhé, ten zvuk čo pri brzdení vydávali sa skutočne nedal počúvať), keď som znova bicyklovala lesom, začula som nejaké BUCH. V prvej chvíli som sa tým vôbec nezaoberala, ale ako mi zrazu začal bicykel čudne vŕzgať, uvedomila som si, že je to defekt. Zablatená, špinavá, asi 280km od štartu som si pomyslela, že už nič horšie sa mi stať nemohlo. Počas strašne dlhej cesty späť som stretla dvoch starších pánov (boli práve na túre a išli rovnakým smerom), ktorí sa so mnou dalo do reči a tak mi aspoň cesta späť rýchlejšie ubehla...

Jediným plusom po príchode na štart bola pre mňa cena útechy. Dostala som teplomer a mini súpravu na opravu defektov. Už sa to len musím naučiť používať...

■ Rajči

Veľké jesenné blato (19.10.)

Nikdy som nebol nejaký veľký cyklista alebo orienták. V podstate ma len bavilo bicyklovanie ako také a občas som si niekam vyšiel s otcom. Takto to bolo až dovtedy, kým raz neprišla teta Eva. Oznamila nám, že budú záverečné preteky na Peknej ceste. Tak som sa prihlásil...

V sobotu som sa zobudil a zistil, že slnko sa nám snaží naznačiť, že jeseň nie je leto - jedným slovom: pršalo. Zavolať som teda Peťovi Belicovi, či ide (tuším so ho zobudil:) a on hej. Tak som sa teda zbalil, nasadol na bike a vyrazil cez benzínku (za účelom dofúkania duši) na Peknú cestu.

Poviem vám, kým som sa dostal hore, bol som úplne mokrý, ale aj spokojný, že som to vyšiel na tri razy. Hore (na trojuholníku) už bola Žiri a nejaké ďalšie osoby, ktoré boli postupne dopĺňané nami, pretekármi. Počasie sa veľmi neumúdrilo.

Postupne sa začala lúka zaplňať a riaditeľ Juro pomaly poslal zopár ľudí, aby umiestnili kontroly. Ja som si požičal helmu, mapník, zaplatil som a prezliekol som sa. Potom začalo jedno z najväčších dobrodružstiev – pripevňovanie mapníka. Najprv mi nepasoval na riadítka, tak som zháňal papier na podloženie. Dobré, ale potom som to začal prišrôbovať. A to bolo. Dvakrát mi vypadol ten pliešok, kam ide skutka, na zem do lístia. Našťastie som ho našiel a potom mi už len stačilo skrehnutými prstami zatiahnuť tú skrutku. To nešlo, tak som obehol celú lúku a vrátil som sa so šrobovákom. Potom už išlo všetko v pohode a ja som bol pripravený na štart.

...teda ešte som zabudol na technickú kontrolu. PTKaMSZ Peter Sámel chytil bycikel, znaleckým okom ho prezrel, stlačil brzdy (konštatovanie: "Brzdí..." ; môj poznatok: "Ani moc nie ...") a so slovami "Ten sa nerozpadne." mi naň nalepil žltú nálepku SPP. (No, veril som mu...)

Ešte mala teta Eva príhovor a zopár rád pre nás, absolútnych amatérov, a potom už hŕf sa na štart. Bola dosť zima, tak som si dal na príkaz čiapku pod helmu a Peťo Belica mi požičal jedny z jeho dvoch párov rukavíc. Mal som ešte otcov fialový dres a čierne kapsáče – slovom, hotový cyklista...

Štartoval som 0:22, čo bolo celkom fajn. Moje úžasné tempo postupne opadávalo a ešte pred prvou kontrolou som začal tlačiť môj bike. Kontroly som ponachádzal v pohode. Jazdilo sa mi dobre, veď kategória N. Obiehal som dôchodcov, fičal som si to cez potok (voda striekala ako v reklame na West Extra Dávku:) a zabáral som sa do blata (to hlavne keď som na najťažšom prevode išel cez to najhlbšie blato a v polke cesty som zastal a bác ho do blata). Ale páčilo sa mi to, hlavne po tom, čo som sa prestal starať o vrstvu blata na svojom (nielen) oblečení.

Po dojazde do cieľa som dostal čaj a bolo mi odobrané číslo a helma s mapníkom a na povel Barbary som si vymenil nohavice (takže som potom machroval v nohaviciach so štvorcovým vzorom:).

Prekvapili ma hlavne výsledky. Skončil som tretí medzi mužmi a štvrtý celkovo. Za najväčší úspech, ale považujem to, že som trhol Peťu Belicu o 22 sekúnd, čím som sa stal majstrom školy.

Svoje prvé preteky hodnotím veľmi pozitívne a rozmyšľam, že sa tomuto perfektnému športu začnem venovať trochu viac...

■ Adam Plesník

Moje prvé skúsenosti s MTBO

Len tak na úvod viem ako vyzerá horský bicykel a jeden aj vlastným (taká 20kg herka aspoň podľa orienteerig odborníkov, možno že aj ťažší), presvedčila som sa o tom pri tlačení do kopca, keď som mala čo robiť sama so sebou. Nevieť si na ňom spraviť takmer nič, neviem opraviť defekt...(mám na to své lidi, Miky, Mlyko). Napriek tomu so si povedala že teda to pôjdem vyskúšať.

V Nitre som bola ako divák, **chvalabohu**, lebo keby som mala bicyklovať za takého počasia, tak už sa nepôjdem bicyklovať ani na hrádzu.

Prvý MTBO som si mala vyskúšať v Maďarsku. Nabalila som si plný ruksak, oblečenie, strava na dva dni, bicykel pripravený na chodbe a v sobotu ráno o 6 hodine som bola pripravená odcestovať. Odvieť nás (mňa a Mlynka) mal Vlasto. Zazvonil telefón, Vlasta vykradli. Začal sa kolobeh vybavovania odvozu. Nakoniec sme skončili v aute u Zuzča, teda ja áno ale môj bicykel nie, takže som bola znovu ako divák.

Konečne som si to vyskúšala za krásneho slnečného počasia v Jihlave v kategórii open a nebola som ani posledná. Bolo to fajn, len Mlynkova prilba mi trochu poletovala hore, dole po hlave.

Tento rok som absolvovala ešte jedny preteky v Banskej Bystrici tiež v open kategórii. Mylne som si myslela že, openka je pre začiatčovníkov. Keď som si porovnala kontroly so ženami mali sme tú istú trať okrem asi 3 kontrol. Bolo to super tlačiť môj bicykel hore nad zjazdovku, kde som mala kontrolu. Po 188 minútach som ho úspešne dotlačila do cieľa, zničená, ale z dobrým pocitom, že som našla všetky kontroly.

V nedeľu ráno sme sa zobudili do krásneho daždivého počasia, mala som ísť druhý úsek open štafiet so Zuzkou Turiničovou. Odštartovala som, prvé tri kontroly som ako tak našla, potom som zakufirala, borila som sa po členky v blate, v kuse pršalo, nevedela som ani chodiť nieto ešte bicyklovať, niekoľko krát som zletela, roztrhla som Evin pršíplášť a to bola posledná kvapka, štvrtú kontrolu som mala viete kde. Keď som sa nejak zorientovala, našla som asfaltku, disk nedisk išla som rovno do cieľa. Pred sebou som videla už iba horúcu sprchu a posteľ.

Tak toto sú moje prvé skúsenosti s MTBO, nechcete si to vyskúšať aj vy? Ja to teda ešte niekedy vyskúšam, však zápasenie v blate je moje hobby.

■ Maja

Moja prvá cyklo sezóna

Všetko sa to začalo tak nečakane. Chcela som už konečne privoňať k tomuto slávnemu cyklo-orientáku, keď som sa už konečne stala ozajstnou vazkárkou! Ale začať nebolo jednoduché.

Prvú príležitosť som hneď prepásala, našich verejných pretekov som sa kvôli zdravotným problémom nemohla nezúčastniť. Ale nič to, ďalšie preteky som si už nenechala ujísť. Môj prvý štart, moje prvé majstrovstvá, priamo Medzinárodné majstrovstvá Slovenska na krátku a klasickú trať.

A tak prvý krát s mapou a dvomi kolesami som odhodlane vyštartovala sťaby riadna žena(nie žiadna openka) obdivovať les. Jednoducho keď už, tak už...

Konečné poradie si popravde ani nepamätám, ale posledné miesto to nebolo! ☺ Úspešne sa mi dokonca darilo miasť aj skúsenejšie pretekárky a odlákať ich z príliš jednoduchých postupov na niečo dobrodružnejšie. Veď inak sa ani moje trasy nazvať nedajú.

Natešená svojimi „výkonmi“ som sa rozhodla pokračovať..

Ako „skúsenej cyklistke“ už ani domáca pôda nestačila a hneď na druhé preteky som zavítala za hranice republiky robiť česť a hájiť farby slovenského bike-orientáku. Musím podotknúť, že naši bratia Česi sú predsa len vyspelejší, čo u mňa značí, existenciu mne prislúchajúcej kategórie W-18. Konkurencia bola obrovská, zišlo sa nás „zevšímšudy“ 4 a nastal boj o posledné štvrté miesto. Predsa len sme s Natálkou ukázali čo v nás je, ocitli sme sa na debni a stali sa najúspešnejšími pretekárkami VBA! ☺

Čoraz viac som prichádzala tomuto športu na chuť.

Začala som sa pohrávať s myšlienkou na nový bike. A sen sa mi stal skutočnosťou, keď ako odmenu za maturitu ma doma čakal nový novučičký bike od rodičov. Nedalo sa nič iné robiť, len začať trénovať a ďalej pretekať. Tak a bolo...Stala sa zo mňa ozajstná pretekárka, s ozajstným VBA dresom a bikom za ktorý som sa už nemusela hanbiť.

Viac či menej úspešne som zabsovovala zopár ďalších pretekov slovenského i českého rebríčka v Maďarsku a Česku.

Nadišlo leto a viac sme sa orientovali na peší orienták – Silica, GPS.

No ani sme si nestihli poriadne nevydýchnuť a boli tu naše preteky MSR v scorelaufe a krátka trať. Zopár šťastlivcov-novicov aj od nás bolo nanominovaných pretekať, ale kvôli nedostatku strážcov kontrol sa napokon podarilo v sobotu štartovať iba mne. Mali sme byť 3 v kategórií, čo mi sľubovalo neuveriteľné miesto na debni, ale zrejme si to uvedomilo aj zopár ďalších pretekárov a zrazu sa nás v cieľi objavilo šesť. O to väčšie prekvapenie som pripravila sebe samej i všetkým navôkol a na debni som predsa len stála, s bronzom zavesený na krku!

Nič však netrvá večne a hneď druhý deň som sa mohla porovnať aj zo zahraničnou špičkou a veľmi rýchlo klesla pod polovicu. Ale to už neboli MSR.. ☺

Ako dôstojné ukončenie tejto jubilejnej sezóny mala sa stať Banská Bystrica, na ktorú som sa dlho tešila. Obzvlášť na bikove štafety, páčilo sa mi, že každý vojde do lesa (a pri troche šťastia z neho aj vylezie) dvakrát. Predohrou však najprv bola trať klasická, v sobotu, ktorá nás dokonale oboznámila s terénom (kde sa v zime zjazdjuje, sa na jeseň bikuje..) a stala sa nám (mne) traťou dĺhhou. Pridalo sa k tomu ešte aj usmrkané počasie a nálada na dvojitú štafetu ma čoskoro prešla. Ale zvládli sme i to a spoločným umením sme s tetou Evou vybikovali 3. miesto (je na mieste podotnúť, že štvrté diskli)..

Tak a to je už záver, záver mojej prvej OC sezóny. Kde na začiatku som tak plánovala a dúfala zúčastniť sa 2-3 pretekov.

Bolo ich celkovo 6 a tento šport mi prirástol k srdcu... Má niečo do seba a som len veľmi zvedavá, čo nové nám prinesie ďalšia sezóna. Ani sa neodvažujem hádať... ☺ nechajme sa prekvapiť...

■ Stanka

Ako nevyhrať SP veteránok v OC

Tento rok po prvýkrát SZOŠ - sekcia OC uviedla na svetlo božie kategóriu veteránky.

Puco s Jankom Ďurínom svorne tvrdili, že to kvôli mne, aby som vraj nefňukala že som stará voči ostatným babám. A aby sme neboli my ženy sme diskriminované voči chlapom, ktorí takúto kategóriu majú skoro odjakživa. Podarilo nám sa presvedčiť orientáčky z Pezinka - Sonku a Marunu a Puco presvedčil mamu Filovú. Kolotoč voštvorici sa mohol začať.

Mne bolo tak všeliako - aj úzko aj smiešne. Mala som z nich najväčšie skúsenosti, asi aj najviac najazdené a navyše mala som métu : účasť na MS MTBO vo Francúzsku. Čiže každý predpokladal, že sa budem snažiť. Tato Grauzel mi to hučal do ucha na každých pretekoch. No na mňa to však žiaľbohu pôsobilo naopak. Zabudla som na svoje „super orientáčke vedomosti“ a domáce porekadlo: „Naša mama dokáže všetko“.

Už prvé dvojkolo v **Nitre** som mala jeden disk. Zle som pečítala kódy a celú krátku trať úspešne zajazdila v opačnom smere. Až posledné 2 kontroly pred cieľom, keď som stretla Sonku ktorá išla proti mne, som začala tušiť zradu. A bola poriadna! Poniektorí sa mi smiali, iní čudovali, ba niektorí nechápali prečo som nešla ešte raz v normálnom poradí / Puco /. No nešla som.

V **Baldovci** to bolo podobne. Jedno kolo som prešla fajn, druhé - zabudla som oraziť zberku. Nevieť vysvetliť prečo, či únava, dážď a blato alebo náhly výpadok mysle. Videla som mliekové pásy do cieľa a tak som už do mapy nepozerala. Išlo sa na fakáče a výsledok - disk.

Na Medzinárodné majstrovstvá **Mad'arska** som sa tešila. Terén som trochu poznala z minuloročného sveťa.

Veľmi sa mi páčil. A opäť jedno kolo - disk, pretože som si zle natočila mapu a vynechala jednu KS. Do cieľa som prišla spokojná, ani som netušila čo sa deje, až keď vyvesili počítačové slíže a Borka prišla za mnou, že čo som to vyviedla, nechápajúc som prešla prstom na mape všetky kontroly a - hups, číslo 9 som nenavštívila. Aspoň popretekový program stál zato. Bývali sme v takom detskom tábore, kúsok od Balatónu. Cez deň sme hrali basketbal, večer sme sa kúpali / aj Terezka / a v noci deti hrali Pivrnca a ja som sladko chrapkala.

Potom prišlo leto a na konci prázdnin **naše preteky**, za tie som dostala priemer len za jedno kolo.

Záver boli husacie hody a preteky v **B. Bystrici**. Hus bola výborná, ja som dokonca odjazdila oba dni, no do pohára sa počítal len jeden deň. Bola som však sama a tak som radšej štartovala za mladé baby. Získala prvé body v ich kategórii a zdalo sa mi neférové vyhrať pohár bez konkurencie. A navyše som si myslela že ho vyhrá Sonka, ktorá mala v lete ťažkú autonehodu a neprišla už ani na naše preteky. Reku nech sa poteší ! Nepoteší, lebo v konečnom súčte bodov vyhrala Ľubica Filová. c'est la vie !

A tak som teda ako horúca favoritka veteránskej skončila na 3. mieste / zo 4 pretekárov /.

Ktovie, či sa budúci rok po tohoročných skúsenostiach odvážia prihlásiť dáke staré baby. Taká Majka Paráková, to by bol šrumeč.

Ak nie, opäť omladnem a budem uzatvárať poradie na každých pretekoch a odčiarkávať v duchu každú mladícu, ktorú náhodou predbehnem. Po Bystrici som povedala, že už ten kolotoč zabalím. No vynulovala som si tacháč a skúsím to ešte raz, no už nie také množstvo pretekov ako tento rok. Ide to dosť do peňazí, doprava do Čiech stojí veľa, náš klub auto nemá a sú s ňou stále problémy.

■ teta Eva

Moja cesta za slávou, alebo ako som sa stal majstrom

Všetko začalo úplne nevinne a mne by stačilo neskončiť posledný.

Najprv Nitra a moje druhé preteky v kategórii M-18 (pri tých prvých som stratil mapník a stúpil si na bambino- zainteresovaní vedia☺). Nešiel som nijak oslnivo a ešte som spravil zbytočný kufor, keď mi kus ľadu zakryl jednu cestu. Prítom som si ale dával pozor, lebo som mal v živej pamäti (no, ako sa to vezme) Topoľčianky. Za mnou skončil už len Mišo. To sa opakovalo aj na druhý deň, ale s tým rozdielom, že som kufril kde sa dalo a jednu kontrolu by som nenašiel keby som sa na niekoho nezavesil. Baldovec, poradie podobné, ale našťastie boli za nami ešte nejaký Česi. Po Baldovci som si uvedomil, že som vlastne druhý v rebríčku ale, že s tým asi nič nenarobím. Medzitým som bol ale v Jihlave zbierať skúsenosti a skončil som celkom dobre a začal som dúfať. Nové Mesto na Morave a na dlhej trati končím tretí a hovorím si, že nejaký Čech by nemal vyhrať náš rebríček. Na našich pretekoch v nedeľu dostávam prvú stovku a už mi chýba iba 25bodov. Do Banskej idem s vedomím, že musím mať o hodne lepší čas ako on. Na štarte ale zisťujem, že neštartuje => ísť dobre a radšej pomaly a neriskovať, čo však po tretej kontrole nejde, lebo začínam kufríť a kufrím asi štyri kontroly a potom je to už iba o fyzičke. Makám čo to dá a v cieľi zisťujem, že som síce druhý tu, ale plán sa podaril. A zbytok si už každý domyslí.

■ Peťo

Skalka 2002

(26.1.-2.2.)

Bolo to jedno z najúžasnejších sústrezení, na akom som kedy bola (až na dvoch... :-)

Už len samo zloženie výpravy bolo predzvest'ou nezabuduteľnej týždňovej akcie na zasneženej Skalke.

Zatiaľ, čo si prváci užívali krásnych chvíľ triedneho výletu, my sme sa snažili prísť na chuť bežkám. Bolo to bolestné a to v pravom zmysle slova (modriny mi nechceli zmiznúť hodnú dobu), no treba uznať, že to má niečo do seba. Hlavným trénerom, resp. trpiteľom našej nešikovnosti bol Puc. Patrí mu všetka česť, lebo trápiť sa s piatimi truhlíkami (Baška, Deni, Stanka, Verči a ja) a ešte Jakubom k tomu, chce poriadnu dávku trpezlivosti. N arozdiel od neho Tomáš so Zamkom, tí už len med zlízali.... :-) Učili nás technike – aby to na tých bežkách malo aj nejaký šmrnc...

V ostatnom čase sme sa oddávali lyžiarskemu opojeniu. Baškinej božskej technike konkuroval svojský štýl samovraha Mikiho a la ŠUSOM DOLE, Zamko si zaspomínal na staré dobré časy, kedy sa venoval závodnému lyžovaniu a tak elegantne si to šinul svahom na bežkách a teta Eva sekala parádu na borde...

Mali sme skutočne nabitý program – cez deň tréning, večer pilné vzdelávanie (sme ROZHODCOVIA!!!), popřípade malá kultúrna vložka – spievajúca Deni.

Povestné boli aj naše chodbovice, resp. izbovice, kde sa konali tie najväčšie obžerstvá (slaninka, cibulka, chlebíček... – zásoby uja Enja) a my sme sa s radosťou napchávali. Pomaly sme sa rozrastali, rozoberali na izbietke mapy...

Niekedy sme mali aj kultúrne večery v podobe premietania videa z produkcie profesora Fraňa – Bežkárske pády 1. a 2.skupiny. Krása! Myslím, že ma tí drobcí tromfli... :-)

Dúfam, že Skalka 2002 bude mať o rok svoje pokračovanie. Inak by sa sezóna asi ani nerátala... :-)

■ **Natalka**

Sústredenie s ROB (31.10.-3.11.)

Toto sústredenie sa začínalo conconiho testom (pre tých ktorí nevedia: Je to niečo podobné ako sa robilo u športovej lekárky na bicykli ale robí sa to na dráhe). Verča sa z neho, ako inak, vyvliekla s tým, že ju bolí koleno. Takže túto začiatočnú fázu sústredenia som si z účastníkov vytrpela len ja. Potom nasledoval 7 hodinový výlet po Malej Fatre. Zistila som že nieje až taká malá ako som si myslela. Aj počasie nebolo úplne dokonalé – boli snehové záveje, v ktorých sme sa zabávali občas až po kolená, na hrebeni nás otravovali silné záchvevy vetra a posledné dve hodiny sme šľapali potme. Bola to veľká sranda, lebo sme nevedeli kadiaľ ideme a párkrát sme sa aj stratili. Na pokraji našich síl sme (Kurt, Pucó, Miki, Ja, Verča a pár ďalších extrémistov) konečne prišli na chatu. Náš súboj o návrat domov sme prehrali a na ďalší deň sme pokračovali vo vychádzke. Ďalšiu noc sme prespali na Chate pod Borišovom kde sa Pucó v noci stratil a chcel prespať na inej izbe(ktovie prečo). Náš súboj o cestu domov sme zasa prehrali a tak sme museli na ďalší deň nosiť drevo. Nebolo to až také strašné, veď sme dostali čaj zdarma. V nedeľu sme sa konečne pobrali domov. Čakala nás sice ešte cesta na Borišov ale našu radosť z návratu nám už nič nemohlo pokaziť. Na tomto sústredení som zistila, že aj také nevinné slovo ako turistika, môže v sebe ukrývať veľa útrap.

■ **Mirka**

Sústredenie pre orientačných cyklistov v Topoľčiankach (27.3.-2.4. 2002)

■ Za VBA:

Babka Eva, Miki, Mlynko, Deni, Natálka, Rajčinka, Johny, Peťo S., Marek a ja(Juro)

■ 27.3.2002 Streda

Príchod!

Bývame pod tribúnou miestneho futbalového štadiónu. Inak to vyzerá nádejne - telocvičňa, sauna, bazén, posilovňa.

Na päťke izbe sme 4 ...Johny, Marek, Peťo S. a ja(Juro)

Voľná posteľ bola v momente zaprataná ... dobre, priznávam že prevažne mojimi vecami ☺

■ 28.3.2002 Štvrtok

Obsadenie izby: Johny, Marek, Peťo S.(Fish), Juro(Schumi)

Bodovanie: 1 bod (od Mikiho) ...lebo cestička medzi postelami je stále prejazdná - zjazdnosť = tenká, plná (včera ešte hrubá, plná)

Rozvrh dňa:

- rozcvička (nič zaujímavé okrem víťania slnka v overaloch a rukaviciach)

- raňajky: rozobrané hotdogy (a hlavne veeeľa) ☺ Dostali sme aj prídela na izbu!!

- dopoludnia: "ľahký" rozjazd s Kájom Poštulkom. Ten pri prvej príležitosti nasimuloval pád, rozbil bike a pomaly sa začal terigať smerom domov ("domov" rozumej "do krčmy"!)

Tiež sme odskúšali miestnu ozvenu pokrikmi na Vlasta (vyberaným slovníkom): "Ešte sereš?", "Zamávaj hovnom!", a pod.

- obed: v pohode (zase veľa!) ...jedlo je super - netreba ho rozpitávať.

- poobede: líniovka v dvojiciach - trochu predimenzované nároky na nás jedákov, ktorí sme sa tešili na večeru (skoro sme ju nestihli!)

- večerné posedenie u Puca ... po (podľa nás) náročnom dni nás Puc uviadol do reality, že ťažší deň nás čaká zajtra (12km do kopca) a pozajtra a popozajtra a...

Perličky:

- permanentne sa nám darí kradnúť jedlo cudzej izbe (a úspešne to zatĺkať)...potvrdenie porekadla "sýty hladnému neverí". Oni nám zasa na revanš prídu na izbu a vezmú jedlo i baby!

- po 2 dňoch sme konečne našli sprchu

- sú tu i atlétky - vraj šprintérky, no pohľad na ich poprsie prezrádza ich klamstvo

- všetci si v umývadlách na izbách umývajú ruky a zuby, ale my aj tak vieme, že sú to pisoáre...

■ 29.3.2002 Piatok

Obsadenie izby: Johnny, Marek, Peťo S.(Fish), Juro(Schumi)

Bodovanie: 1 bod (neuveriteľné) -> zjazdnosť cestičky opäť rovnaká...klasifikácia: tenká, plná (tiež neuveriteľné)

Rozvrh dňa:

Za 40-minutovú rozcvičku sme d'akovali Marekovi, ktorý navrhol posunúť ju na 7:15 (...vraj aby sme mali čas pred raňajkami. TUDLE!)

Doobedňajší tréning spočíval vo vyšľapaní 10km po červenej značke na Veľký Inovec (prevýšenie cez 700m) - DOBRÁ KLÁDA! Pri odchode z vrchu po asi 10 metroch pichol Mlynko štýlom "rýchla smrť" resp. názorne predviedol ako funguje hydraulika na Citroen-e C5, keď v jednej sekunde pichol a v druhej už mal prázdne koleso. Dole cez nejakú dedinu sme išli rýchlosťou až okolo 70km/h (43mph). Porušili sme tak MPR:) Potom sme sa ešte asi 15km "vybicyklovali" (rýchlosťou 40km/h).

Poobede boli (ne)preteky s hromadným štartom. Ja(Juro), Marek(Maro) a Peťo(Fish) sme sa rozhodli urýchliť si prvý postup a vymysleli sme "skratku" s preliezaním dvoch 2-metrových plotov! ...ale najkratšie to bolo určite ☺

No a večer bolo Rege! Teda nefajčili sme trávu ani netancovali, ale zato sme sa DEGENERovali (sauna, bazén, masáž) ...gumenou loptou dostať do tela dosť šťípe!

■ 30.3.2002 Sobota

Obsadenie a bodovanie izby nezmenené.

Ráno sme začali ako obyčajne rozcvičkou v parku.

Doobeda sme absolvovali opäť "nenáročný" výšľap na kopec a tam ďalšie (ne)preteky (voľný výber KS); roztržka s lesákom.

Na obed bolo kura s ryžou ... a pre niektorých to bolo posledné jedlo, čo v ten deň vložili do úst (viď. neskôr večera!)

Poobedňajšok bol roztrétnovaný:

1. učili sme sa strečingy
2. pamäťový beh
3. scorelauf - miestny na nás pozerali ako na debilov, keď sme sa rozbehli po parku

Večera: ...dala by sa zhrnúť frázou "špak má šmak"! Špagety Bolognese. Predstavte si, že by niekto zmiešal obsah niekoľkých popolníkov s kečupom, nalial vám to na špagety a opýtal sa vás, či vám ešte nikdy nič neprihorelo! (Už viem ako sa cítil Jaro Filip posledné roky života) Samozrejme, že sme to (poniektorí) celé zjedli!

Večer padali z únavy ešte zaujímavé hlody:

Šurgi - "kajakista"

Peťo(Fish) - "karaterista"

Eva(Babka) - "Ešte v živote som neumrela!"

Ja(Schumi) - "Už je štvrt' na zajtra! (00:15)"

■ 31.3.2002 Nedel'a

Obsadenie izby: Juro, Marek, Johnny, Šurgi, (...Fish is dead, viď. neskôr)

Rozcvička nás zaskočila nepredvídateľne skoro, keďže sa posúval čas. Našťastie Puco sa išiel vyspovedať (z tých hriechov, čo na nás pácha), takže rozcvička bola s Babkou (Evou) miernejšia. Iba Kasalovská sa hecovala do predu jak koza!:)

Po raňajkách nasledoval celodenný výlet na Veľký Tribeč (...najprv asi 40km-ovým obchvatom hore a potom 10km zjazdíkom domov). Všetko sa spočiatku odohrávalo podľa plánu, až kým Peťo "Zvedavý" Sámel nepadol. Kájo a Šurgi (inak naši najlepší OC) zvolili zjazdík okolo kopca (nakoniec šiel úplne opačným smerom, takže sme sa museli vrátiť!). Výmoly na tejto ceste sa však stali osudnými pre Peťu, ktorý predviedol ukážkového Tigra (hlavou na zem), načo ho ešte skoro preskočil jazdec za ním (...zrejme ho aj štrajchol kolesom). Až po chvíli sme zistili, že úder do hlavy nezostal bez následkov. Peťova slovná zásoba sa na cca.10min obmedzila na tri vety:

1. Čo sa vlastne stalo?
2. Som trochu mimo.
3. A kde to vlastne som?

Po tých 10 minútach sme to už nevydržali a otázky sme začali klásť my. Asi najobľúbenejšou sa stala: "Vieš, aký je dnes deň?" Keď vždy povedal že nevie, poprípade, že je štvrtok, tak sme sa mu snažili aj napovedať: "Začína sa na 'ňe'..." Za zmienku určite stojí, že na túto otázku nevedela zvoľeja správne odpovedať väčšina našej výpravy. No Peťo nakoniec vymenil svoje jednostopé nemotorové vozidlo za dvojestopé motorové a za veľkého hukotu sa presunul do ubytovne so špeciálnou starostlivosťou. Ešte aj z nemocnice nám poslal SMS: "... ps: A čo sa vlastne stalo?"

Naše rady sa i naďalej zužovali pod heslom "bolo nás jedenásť, už je nás len desať, pôjdeme sa pozrieť, kto ďalší bude padať(z bike-u)". Takže ďalšieho tigra predviedol Skúkor - ten však skončil so zlomenou kľúčnou kosťou. Nakoniec sa to ukázalo ako výhodný úraz, keď jeho žena zaplatila jednu rundu v kréme, kde Kájo zjednal cenu piva na 10,50Sk.

Tigra v ten deň ešte hodili: Babka Eva, ...

Otázka dňa: Čo má Kurt prilepené lepiacou páskou o helmu?

a) kondómy b) peniaze na pivo c) nič, ojebáva

■ Prvý Apríl! Pondelok

Začneme atypicky, polnocou...

Obsadenie izby: Johnny (...ostatní na diskotéke)

Najprv hrali super, ale keď sa to zvrhlo na technodrom (tuc, tuc, tuc,...), opustili sme topoľčiančanskú megadiskotéku (800ľudí), a išli sme sa zabávať po svojom (teda, ako kto zabávať, že baby!?) Len čo sme si my, mužská časť osadenstva uvedomili, že už je Veľkonočný Pondelok, pobrali sme fľaše so životodarnou tekutinou, šibáky a vrhli sa po naše vajcia! S Marekom sme sa asi najviac venovali Natálke, na ktorú sme vykydli 1,5 litra studenovodky a dobre ju vymlátili (->bohovský pocit!) ...zopákli sme to aj po (ne)pretekoch na "Neprestrelnom", keď sme ju ponorili do potoka za chatou medzi pstruhy:-)

Poobedný program predstavoval simuláciu defektov na pretekoch, ale napríklad ja s Marom sme (si) pichli naozaj!

To nás už medzičasom opustili Rajčinka i Johnny, takže z pôvodných 7 "detí" sme tu teraz traja! ...inak vo všeobecnosti nás tu tak celkovo ubúda!:)

Z našej izby sa stala (okrem smetiska) obrovská zásobáreň jedla - pre jedného minimálne na dva mesiace a to by ešte pribral!!! Takže teraz večer to tu požírame, tlstneme a nechce sa nám spať. Preto sme skočili na topoľčiančanské "korzo", dali dáky drink a pohulákali do polnočného ticha "...Haló! Haló! Haloóóóóóóóóóó! -nám v UPS manuál nikdy nestačí."

Ešte musím spomenúť Peťu-Fišu! Ten je už očividne úplne v poriadku - do nemocnice chcel priniesť niečo na oblečenie, zubnú kefku A JEDLO! ...určite myslel VEĽA jedla, tak sme ho adekvátne nabalili:))

Aha, a dnes bola opäť sauna s bazénom - okrem iného sme hrali vodné pólo na kôš, kde Natálka prekvapila svojimi streleckými schopnosťami! Nuž, už je síce zajtra, ale vôbec sa nám nechce spať ... no spievať by sme asi nemali, ale "poloHLASNÉ" rádio si nedáme. Netušim ako vstaneme na zajtrajšiu rozcvičku a ako zvládneme zajtrajší duatlon... inak hrajú perfektné pesničky!

...už posledná poznámka: Marek mi narobil strašné smetisko v posteli a vôbec sa nechystá upratať to - totižto už chrápe!!!

■ 2.4.2002 Utorok

Len v krátkosti... duatlon bol príšerným ukončením celkom vydareného sústreďka! Maro (si) znovu pichol a mňa pri behu rozbolelo to moje náladové koleno. Okrem toho máme všetci nové zážitky - ja osobne som prvýkrát nosil bike cez 5m-hlboké ryhy plné ostnatých kríkov. Teda to malinčie bolo úplne všade, takže to bolo naozaj jedno kade človek šiel, určite sa vrátil doškriabaný. A ďalším zážitkom bola sviňa! Teraz nehovorím o Pucovi, ktorý staval trať, ale o veľkej divej svini, ktorú sme stretli asi všetci (až na Mlynka, ktorý však videl asi 10 jej mladých). Ja osobne som mal dosť, keď sa rútila skoro na mňa a obišla ma z takých 20 metrov. Ale všetci sme prežili a mohli sme ísť domov! Predtým sme si však museli pobaliť ten náš bordelík.

Cesta domov bola v pohode, aj keď sme sli menšou obchádzkou cez Galantu ...veď orientáci! Od vjazdu do Bratislavy nám ešte dvakrát vyvrela voda v chladiči, tak snáď Mlynko došiel až domov. Teraz nás čaká ďalšia dôležitá časť tréningového procesu - ODDYCH!:)

Topolčianky (teda to čo si z nich pamätám)

Väčšinu z toho čo sa stalo v Topolčiankach už napísal Juro a iba doplním to, čo nemohol vedieť a to na čo som sa rozpamätal ☺.

To, ako som padol a išiel k sanitke si nepamätám. Moja pamäť začína znova fungovať až ležím v sanitke a sestričky sa pýtajú „čo sa stalo“ a je mi povedané, že som padol. Potom nastáva ďalší výpadok a ja som v ambulancii a lekári sa mi prehrabujú v Oskarovy (ľadvinke). Ďalšia pauza, a potom som sám v malej miestnosti (ako som sa neskôr dovätínil bol to röntgen). Potom rýchle zoznámenie so spolubývajúcimi a reset a nabehnutie na bežný režim (pre netechnické typy- spánok a prebudenie). Odvtedy si už pamätám všetko a hlavne to ako som bol strašne hladný. Mal som totiž slabší otras mozgu tak mi na večer nedali vôbec nič, a na raňajky vodovú polievku!!! Celý deň nič a večer nejaká hnusná kaša (ale tej bolo toľko, že keby mi ju dali v plnej lyžičke mali by menej riadu). A pravdaže obrovská nuda. Tam sa totiž nedalo robiť nič okrem ležania na posteli a chodenia na záchod. Viete si ale predstaviť moju obrovskú radosť, keď mi lekár na tretí deň povie, že konečne môžem jesť a dôjde teda Eva s veľkým kusom slaniny, ktorú som zjedol na posedenie(to bolo niečo ľahké podľa odporúčania doktora). Takto sa teda skončilo moje prvé orientácke sústredenie.

■ Pet'ó (Fish)

Fellowship of the Ring alebo Prechod cez Malé Karpaty (12.-14.8.)

Na cyklomaratón v Banskej Štiavnici sme sa my – niektorí mladší členovia VBA – začali pohrávať s myšlienkou turistického vyžitia v slovenských horách. Ako miesto boli určené Malé Karpaty, ako spôsob – týždenný prechod so stanovaním a ako začiatok – nakoniec sme sa uzhodli na pondelok 12.8.2002. A kto bol vo výprave? Peťo, Sajmon, Stanka, Natalka a ja-Schumi (toto poradie mien nie je náhodné!). Na poslednú chvíľu sa nezúčastnili: Nejdžl (na dovolenke) a Verči (vraj sa jej nechcelo)...obaja nám ale požičali svoje stany, za čo im z céleho srdca ďakujeme.

Čo čert nechcel, na skoro celý týždeň hlásili dážď, búrky a zimu. Ešte deň pred plánovaným odchodom boli dobré búrky, a tak mi okrem Sajmona všetci volali a SMS-kovali, či sa určite ide a ja som mal čo robiť, aby som v nich udržal počiatočnú žhavosť.

A tak prišiel pondelok ráno. O 7:45 sme sa stretli na Račku. Akurát začalo trochu pršať, tak sme sa schovali pod strechu jednej budovy. A teraz k tomu poradiu tých mien! Dalo by sa povedať, že sú zoradené od umiernených po radikálnych, od normálnych po šibnutých, alebo od pohodlných dobrodruhov až po dobrodružných fanatikov:-) Samozrejme, ani na mieste neboli ešte všetci presvedčení, že chcú ísť, a tak sa teraz pokúsim objasniť vnútorné rozpoloženie jednotlivcov, ich charakteristiky a to, prečo sme nakoniec do lesa vstúpili všetci. Tak teda...

Peter Sámel [pi:tr sejml]: V nedeľu mi volal ako prvý – počas búrky. Viac-menej som ho uistil, že sa ide. Z jeho poslednej vety som mal dojem: „Tak dobre teda, (veď ja sa ešte rozhodnem). Čau.“ Z toho som si ale nič nerobil, veď presvedčiť Peťu nie je vôbec jednoduché...ak sa to vôbec dá☺ Potom na Račku síce vyhlásil, že „ide, lebo nechce trhať partu“, ale neskôr bol hlavný živel nabádajúci Sajmona a Stanku k návratu! Čím ďalej sme sa ale vzdľaľovali od Bieleho Kríža, tým menej bolo takých deštruktívnych nápadov. Tie zosilneli opäť, až keď sme sa blížili k „civilizácii“ – na Pezinskú Babu.

Martin Szimonisz [sajmonajz]: Ten sa ako jediný v nedeľu neozval – neviem presne prečo, ale k nemu sa to už tak nejak hodí. No za to na Račku zo začiatku podporoval Peťu a bol skoro ochotný všetkých nás odvieť na jeho chatu autom, ktoré bolo ešte pokazené. Cestou sa jeho názor viackrát zmenil – podľa toho kto rozprával a ešte podľa toho, či bol v suchom alebo v mokrom. Oňho som sa ale nebál, myslím že je podobný fanatik ako ja, len mu treba danú vec správne vysvetliť...podarilo sa☺

Stanislava Fajtová [fejtl]: 1.ozdoba (to sa tak hovorí...netuším prečo!) našej výpravy. O ňu som sa bál asi najviac, aby to nevzdala...vôbec som si nebol istý, kedy povie, že ide domov. Ona totiž nad vecami rozmýšľa (...i keď ešte neviem ako) a keď sa o niečom rozhodne, tak vážne neviem ako toto jej rozhodnutie upraviť...takého človeka nazývam „rozumný“= nenechá sa mnou oblbnúť. No nakoniec poctivo šlapala, takže moje obavy boli zbytočné.

Tak a tu sa už dostávame k dvojčlennej fanatickej skupinke...

Natália Kasalovská [ke'selovska]: Inak 2.ozdoba našej výpravy. Od začiatku chcela strašne ísť, takže bola naradostená, keď ju rodičia pustili...a pravdupovediac nás ostatných to dosť prekvapilo (ale tešili sme sa). Lenže pustili ju pod podmienkou, že pôjdeme všetci piati, a tak vždy keď niekto začal zaváhať, okamžite mu svojrázne a jasno vysvetlila, že teraz to už nemôže vzdať. Okrem toho mi výrazne pomáhala rozširovať optimistickú náladu na celú skupinu.

Dodatok k Natalkiným rodičom:

1. Zásadne ju chce pustiť vždy len jeden z nich.
2. Vždy je to ten, ktorý predtým nechcel a od ktorého to nečaká.
3. Niekedy dá ten „dobrý“ radu, ako prehovoriť toho „zlého“, a potom...

...potom to dopadne tak, že Natalka kreslí farebný plánik celej našej túry (dúfam, že tu bude zverejnený ako príloha!).

Juraj Opršal [oupršal / George O'rainy]: Tak to som ja – kvetinka v strede kvetináča! Na celú túto akciu som sa strašne tešil a bol by som podstúpil a prežil všetko, len aby sme to celé absolvovali. Možno niektorí z tých štyroch hovoria, že sú radi, že je to už za nimi, ale ja som presvedčený, že sú minimálne tak isto radi, že sa toho zúčastnili! Myslím, že všetky hlavné(čítaj: sprosté) nápady pochádzali z mojej hlavy, takže ja som bol ten vŕl, čo vede stádo. Nevieam, čo ešte povedať o sebe – určite sa budú činiť ostatní a niečo o mojich (skvelých) nápadoch napíšu...

Takže pokračujem ďalej. Nasadli sme na električku s tým, že sa vezieme až na konečnú do Rače a odtiaľ šlapeme po modrej na Biely Kríž. Lenže modrá ide od Troch Zajacov, a teda treba vystúpiť o niečo skôr. Takže to, že sme sa z konečnej vracali v tej istej električke, ktorou sme došli, kúsok naspäť a ten vodič si určite myslel, že sme cvoci (čo asi aj sme)...tak to jednoznačne a bezvýhradne bola moja vina! No ale nič strašné. Po chvíli sme už šlapali v miernom daždi po asfaltke smerom na Biely Kríž. Pri rozdvojkke na

Červený Kríž nás Peťo nabádal ísť tam, lebo je tam veľká strecha, studnička a iba kúsok domov. Sajmon sa k nemu na chvíľu pridral, ale všetko to bolo iba slovné, takže po čase sme si už podobné reči nevšimli. Prvú pauzu sme si spravili tesne pod Bielym Krížom pri jazierku pod strechou, lebo stále pršalo. Oddych. Nič zaujímavé, iba Sajmon a potom aj Peťo si sušili prepotené a premočené tričká zapalovačom a Natalka si dvakrát! poriadne rachla hlavu do komína zaveseného nad ohniskom. A šlapali sme ďalej. Ešte niečo po asfalte a potom sme sa napojili na červenú značku a ďalej šli lesom. Nieкто kecal, nieкто spieval, nieкто frflal, no a celý čas sme sa kochali úplne prázdnyim lesom. Popritom sme zrovnávali našu výpravu s príbehom z Pána prsteňov! Natalka mala prsteň, a tak z nej bol v momente Frodo Bublík. Ostatní sme sa nevedeli presne stotožniť s inými postavami, takže...nič. Ale celá naša výprava bola nazvaná Spoločenstvo prsteňu (Fellowship of the Ring). Stále sme šli ďalej (do zeme Mordor). Niekde za polovicou cesty nás jedák Peťo zastavil, aby sme si spravili obedňajšiu pauzu, a tak sme tlačili do hlavy. A potom? Potom sme šlapali ďalej. Keď sme prišli pod Somár (to je vrch) – pôvodné miesto prvého tábora – mali sme ešte dosť síl, a tak sme posunuli cieľ prvého dňa až na Pezinskú Babu s nádejou, že stany postavíme pri nejakej besiedke alebo streche, aby sme mali kde sušiť veci. Keď sme obchádzali Somár po bežkárskej trase, dal som ostatným niekoľko logických úloh. Ľahšie aj ťažšie. Niektorí sa hádali, že správny výsledok je blbosť, ale aspoň cesta rýchlejšie ubiehal. Keď sa im prekrvili mozgy, tak to už (po 14-tich km) aj Stanka spozorovala, že celý čas ideme po bežkárskej trati, ktorú už absolvovala. V záverečnej fáze nahodila Natálka priam pretekárske tempo s vidinou cieľovej stanice...až som pozeral, kde sa to v nej berie. Dorazili sme k prezliekacej chatke Sokolu Pezinok (kde Pilka v zime bezradne trénuje, aby ma porazil). Ja s Natalkou sme sa bez ruksakov vydali nižšie, či nenájdeme ešte vhodnejšie miesto na tábor. Na celej Babe bola len jedna rodinka v súkromnej chate a občas sa na parkovisku otočilo nejaké auto (asi autoškola!). Z tej chaty nás hneď oslovil starší pán, a keď sme mu oznámili, že ideme z Bratislavy, iba krútil hlavou a posieľal nás na skusy do nejakej chaty. Tá však bola prázdna, ale našli sme aj inú s pomerne veľkou strechou (a dvoma „podlažiami“!) a so závetrim. Preto sme sem všetkých zavolali a začali so stavbou stanov a varením čaju a jedla. Na poschodí sme dali sušiť veci a postavili sem aj Nejdžlov menší stan. Dole sme hlavne varili, jedli a prezliekali sa. Hneď oproti, na lúke sme postavili Verčín stan. Samozrejme začali niektorí účastníci (nebudem ukazovať prstom) úvažovať nad možnosťou návratu. Tieto živli sme ale (za pomoci Natálky) zrušili a venovali sa zábavnejším témam. Ešte sa ani zďaleka nezotmievalo a my sme sa nasáčkovali do Verčínho trojmiestneho! stanu, že ideme hrať karty. Ešte som iniciatívne spomenul niečo o nočnej hre, ktorú som všetkým avizoval už pri odchode z Bratislavy, ale keďže pršalo, tak Sajmon to len zvrhol na nočné hrátky a nič som neorganizoval. Všetci sme len tak lemravi a unavení bezvládne ležali...hýbal som sa iba ja, lebo som mal novú alumatku a stan bol postavený v kopci, a preto som sa neustále šmýkal dole. Nedá mi ešte nespomenúť tú nádhernú hmlu, ktorú bolo vidieť všade a vlastne okrem nej nebolo už veľa čo vidieť, ale tá hmla stála za to – a hlavne ďalší deň! No v stane sme karty síce nehrali, ale za to sme prebrali všetky možné témy. Potom sa začalo stmievať a kde-tu padli

reči o hrôštrašných veciach, ...o modrých očiach, až sa Natalka skrývala pod spacák. Potom som vyhlásil, že keby niekto (napr. vrah) došiel, musí mať baterku a teda ho uvidíme, tak sme sa bavili ďalej. Po takej polhodinke niekto zahlásil, že na parkovisku sa otáča auto. Pozerám cez sieťku, všade hmla a to „auto“ svieti jedným svetlom hore-dolu, na strany a blíži sa k nám...to už aj mne zamrzol úsmev na tvári. Uľavilo sa mi, keď sa ozval hlas: „Kde ste? Ste tu?“ A kto to teda bol? Ten starší pán, čo sme ho s Natalkou stretli pri obchôdzke. A bol aj so svojim krásnym psom-vlkom (malamutom). Keby len to! Ten človek nám doniesol horúci čaj, a potom sa ešte ponúkol a doniesol so synom aj pitnú vodu a vedro s vodou, aby sme sa mali ráno v čom umyť! Ani čokoládu nechcel, čo sme mu núkali! Teda zhodli sme sa, že dobrí ľudia ešte nevyumreli...ale čokoláda nám chutila☺ Ešte musím spomenúť svoju nešikovnosť – totiž, z toho čaju som asi tretinu vylial! ...no aj tak ostalo akurát dosť.

Ráno vstal ako prvý Peťo. Ani nie preto, že by bol ranné vtáča, ale preto, že spal na kraji, kde zatekala voda, a tak sa ráno zobudil v mláčke (snáď vody!). Keď už bolo také pokročilejšie dopoludnie, začali sme vstávať a raňajkovať. Niektorí sa naivne tešili, že im cez noc vyschli mokré veci, no nakoniec sme mohli byť akurát tak radi, že nám ich nikto neukradol. A tak to pred dvanástou začalo...navliekanie sa do mokrých a studených turistických vecí, balenie stanov a všetkého ostatného. Tesne po dvanástej sme vyrazili. Čakalo nás asi 12km cez Čermák na Zochovu chatu. To už bol Peťo rozhodnutý, že mu toho stačilo. Tým pádom musela domov aj Natalka, no a Stanka tiež nebola proti. Sajmon neviem, ale už to bolo aj tak jedno. Tak sme teda šlapali, neskôr Natalka s Peťom opäť nahodili rázne tempo. No a to som bol už asi jediný, kto sa vytešoval nad krásnou hmlou medzi stromami s rôznymi svetelnými efektami. Peťo nás zviezol aj kúsok zo značky (lebo sme ho nekontrolovali), ale nebolo to tak veľa. Dokonca sme šli aj cez černicové polia, no nebolo ešte všetko dozreté. A tak sme došli až na tú Zošku, kde sme sa bez veľkého rozmýšľania ubytovali v hoteli – super nápad! Bola to trojka izba a nechcete vedieť ako to tam vyzeralo! Všade sa sušili veci (na zemi, po šnúrach)=> jednoducho: KANDEL in the wind! Keď sme boli najedení a pozreli sme si záplavy vo večerných správach, začali sme vymýšľať, čo ďalej. Natalka vypotila len: „pantomíma“. Toho som sa chopil ja a z pantomímy vzišlo, že mi vždy niekto povedal nejakú vec, osobu, a.p. a ja som to znázorňoval bez slov, tak aby to ostatní uhádli. A tak som znázorňoval slová ako: púšť, sopka, paranoja, spermia, teta Eva, Pucó, atď. Celkom sranda. Tri posteľe v izbe znamenali, že keď Natalka so Stankou spali spolu (íííha!), tak jeden z chalanov musel byť na zemi...no kto iný ako ja! Ráno sme ešte hádzali toaleták križom cez izbu a ozdobovali ju tak, no a samozrejme sme sa nezaobišli bez vankúšovej vojny! To bolo asi tak všetko. Už nás len majiteľka prišla okolo pol tretej vyhodiť (to už bol našťastie poriadok) a išli sme na bus. A Sajmon zabudol pri vystupovaní v autobuse stan a musel ísť za vodičom, ale to už je úplný záver. Všetkých len azda poteším optimistickým vyhlásením: „O rok zase!“

Ešte pár „výpotov“ z extrémnych podmienok:
Ja-Schumi: „Bežal, čo mu hrdlo stačilo“

...

■ Schumi

ZYMOVY RAJD EKSTREMALNY

Zukowo (Poľsko), 22.-24. Lutego (februára) 2002

Kurt (Peter Jurčík) mi zavolať, že jeho parťák nemôže ísť na preteky (šialenosť) do Poľska, či to nechcem skúsiť. Hovoril niečo o 60km na nohách (tvrdil, že nebudeme moc bežať) a 40km na biku. Povedal som áno (nevedel som čo robím).

V robotke som na piatok nahlásil dovolenku a vo štvrtok poobede sadol na vlak do Martina. U Kurta doma na hrazde som dostal rýchlokurz zlaňovania a žumarovania (šplhanie po lane pomocou takých špeci hovadín). V piatok o 5:00 sme sa naložili do Mondea, natankovali FULL a vyrazili. Čakalo nás 1000km cez celé Poľsko.

Ešte za svetla sme dorazili do Zukova, centra pretekov. Pred cestou mi Kurt povedal, že tam nebude sneh. Tak som obul svoju kánojku do slickov. Na mieste za zrazu objavilo 15cm nového snehu. Bude veselo.

Veci sme zložili do telocvične a začali mixovať všelijaké zázračné nápoje a baliť chálovačku na trať. Potom sme absolvovali technickú poradú, kde nám vysvetľovali, čo nás bude čakať na trati. Štart bol naplánovaný na 21:00 a bol hromadný.

Každý sme dostali jednu turistickú mapu 1:55 000 (mierku som si pozrel až po pretekoch), kde bol zaskreslený štart a **prvá** kontrola. Zvolili sme postup na istotu po ceste. Na **jedničke** sme zakreslili **dvojku** a **trojku** a fičali ďalej. Po chvíľke sme svorne vyprázdnil hrubé črevo. **Dvojka** v pohode a **trojka** tiež. Tu nás čakal odčínok špeciálny MOST LINOVI (lano natiahnuté ponad riekou). Bolo treba nahodiť sedák, zaistiť sa na niektoré z lán a rúčkovať. Vybral som si lano, ktoré nebolo moc natiahnuté, aby sa mi ľahšie naň liezlo. Takže v polovičke som musel začať rúčkovať do kopca. Moje fyzické sily nestačili, a tak som sa musel pustiť. Chýbali mi ešte tak dva metre ku brehu. Voda bola studená a mokrá. Keďže som bol istený, tak som si namočil najprv hornú polovičku tela a trochu sa napil. Potom nasledovala spodná časť. Horská služba, ktorá bola na každej kontrole mi pomohla von z toho utrpenia. Pri tom artistickom výkone mi moja čapička odplávala do večných lovíšť. Vyzliekol som mokré veci a vyžmýkal čo sa dalo. Na Kurtovu otázku či ideme ďalej som s drkotajúcimi zubami povedal: „Nikagda nevzdajú!“ Dostal som teplý čaj a začal kombinovať suché veci. V batohu som mal suchý prepocovák (funkčné spodné prádlo) a Kurt mi dal záložné sušičky. Vrstva najbližšie k pokožke bola suchá až na tie slipy a ponožky, ale aj tie sa časom zahriali. Na spodok som ešte hodil vyžmýkané polartecové gate a na vrch sušičku. Zakreslili sme si **4. kontrolu** a vyrazili. Stratili sme tam asi pol hodiny. Po menšom kufriku prichádzame na **štvrtú** kontrolu. Tam nás čakajú z horskej služby a zisťujú ako sa cítim. Voda v ponožkách sa zahriala na telesnú teplotu a tak im hovorím, že mi je dobre. Cesta na **päťku** bola nekonečná. Začínajú ma bolieť kolená. Ideme stále po asfaltke a neprijemne fúka vietor. Je sobota asi 01:00 hod. Prichádzame na miesto, kde by mala byť **päťka**. Niekde je problém, pretože sú tam všetci tí, ktorí boli pred nami. Má to byť punkt widokowy (vyhliadka) na modrej značke. Prešli sme ju smerom tam aj späť asi 500 metrov, žiadna kontrola tam nebola. Niektorí to zabalili a išli do krčmy, pretože nevedeli kam ísť ďalej. Po 90 minútach hľadania prišli usporiadatelia s tým, že kontrola je zle postavená. Potom začali zakresľovať tým, čo tam ostali **šiestu** a **siedmu** kontrolu. Mali sme šťastie, že sme boli prví ktorým to zakreslili. Na **šiestku** som sa snažil ako tak bežať, ale na **sedmičku** to už nešlo. Najhoršie to bolo keď sme prechádzali otvoreným priestranstvom. Bola tam kosa a dosť fučalo. Je sobota 5:00. Konečne sme v lese. Na **sedmičku** sme prišli za svetla. Na osmičku viedol povinný úsek kde sme museli dávať pozor, či cestou nestretneme nejakú kontrolu. Jedna tam bola, tak sme si ju narazili. Potom na Kurta prišlo kadenie. Išiel som pomaly dopredu a na vidličke ciest som ho čakal. Prišiel veľmi spokojný (však mu to aj trvalo 15 minút). Cestou na **osmičku** nás došli prví súper. Čakala nás ďalšia špeciálna úloha. Drabinka alpinycna (vysutý rebrík). Bol zavesený na vyhliadkovej veži z výšky asi 15m. Zo spodu to vyzeralo v pohode. No keď som sa musel ísť a ešte aj stúpať hore, nebolo to jednoduché. Najhorší bol záver. Posledné tri metre sa mi nechcelo zastavovať a posúvať si lano jednou rukou dole, aby som bol pri páde hneď istený, ale liezol som ďalej. Akurát som mal malú riťku pri myšlienke, že sa neudržím a budem padať tri metre a potom ma zastaví istiace lano. Bol to dobrý adrenalin. Kreslíme **deviatu** kontrolu. Tá je umiestnená v škole, kde sa máme prezliecť do bikových vecí. Už sa teším na cestovinový šalát, čo mi nachystala maminka vo štvrtok. Medzičas je sobota 8:30. Vyrážame spolu s ďalšími dvoma dvojicami. Na tom snehu to nie je nič moc. Super je to, že ma pri bikovaní nebolia kolená. Tie slicky vcelku slušne držia stopu. **Desina** (nie pivo, ale kontrola). Zase ideme na tú vyhliadku, kde sme boli pred chvíľou. Musíme ísť po schodoch úplne hore a tam oraziť kontrolu, obaja ☺. **Jedenástka** je dole kopcom a čaká tu na nás žumarovanie a zlaňovanie. Našťastie je to len 5 metrov. **Dvanástka** je povinný úsek po červenej značke. Miestami sa dá aj šliapať. Dal som sa nachytať na paralelnú chybu a v kufri sme strávili 15 minút. Konečne **12. kontrola**. Cestou na **13.** chytám druhý dych a strácame sa súperom z dohľadu. Odbočili sme o cestu neskôr a musíme tlačiť biky cez les. Máme ju. Na **štrnástku** musíme porozmýšľať nad postupom. Ísť po zasnežených lesných cestách nie je žiadna výhra. Volíme postup po asfaltke a plnej čiernej čiare, aspoň podľa mapy. Zo začiatku je tá plná superne odhrnutá. Tá nádhera však končí u jednej peknej vilky a začína sa naše trápenie. Na biku to nejde a vedľa neho to tiež nie je moc príjemné. Prichádzame na **14.** Je tam odstavené auto záchranky a vo vnútri spia usporiadatelia. Na **15-ku** volíme postup, ktorý asi zvolili naši súper. Je to tak. Stretávame ich a vieme, že máme asi 20

minútový náskok. Nakopneme to a fičíme do mesta KARTUZY. Tu sa máme prezliecť do behacieho a absolvovať 400m (pôvodne 5 km) na dreziine a ešte asi 5 km po nohách. Je sobota asi 13:00. Od kobietok (dievčat) dostávame Redbull, ktorý nám (ne)dáva krídla. Po vlastných a za výdatného sneženia sa presúvame na **16. kontrolu**, kde je depo drezín. Musíme si svoju drezinu premiestniť na koľajnice. Začínáme drezinovať. Dopredu a dozadu, dopredu a dozadu. Nakoniec sme oddrezinovali ledva 200metrov. Takže nás čaká ešte 10 km. Zakresľujeme si **17. kontrolu**. Pokúšam sa bežať, ale vyzerám ako postihnutý. Radšej volím rýchlu chôdzu. Teraz chytil druhý dych Kurt. Bezchybne nás doviedol na kontrolu, ktorá bola na vlakovej stanici. Čaká nás **posledná** kontrola a potom cieľ. Zatiaľ sme stále prví. Po 3 kilometroch chôdze po železničných podvaloch prichádzame na rozpadnutý most. Pod nami je asi tak v 30 metrovej hĺbke rieka Radunia. Z brehu sú natiiahnuté laná do prvej tretiny mostu. Našou úlohou je premiestniť sa po lane z brehu na most. Je to asi 30 metrov mierne do kopca. Idem prvý. Je to super. Ten pohľad dole, keď visíte len na dvoch karabínach a niekde v diaľke je rieka, stojí za to. Ešte bol zaujímavý moment, keď som sa musel sám dostať z polohy visiacej na most. Na chvíľu som musel byť odopnutý z karabín a vyliezť na most. Tam ma už horská služba zaistila o pomocné lano. Ešte Kurt a môžeme vyraziť. Už len dva kiláče a **cieľ**. **KONEČNE V CIELI. SME VÍŤAZI.**

Autom nás odvážajú do telocvične. Je tam plný kotol guľášu. Sprcha, suché veci, spacák. Sme pozvaní na takú mini recepciu. Nejaké fotky s kobietkami, so sponzormi a vraciame sa do telocvične. Tam pokračujeme v rozhovore so súpermi pri slovenskej borovičke. Prví sme prišli a poslední ideme spať. Noc bola pre mňa utrpením. Najhoršia bola cesta na WC. Hrozne ma boleli kolená.

V nedeľu o 10:00 je vyhlásenie výsledkov. Vyhlasujú prvých desať dvojíc. Ocenení dostávajú hodnotné vecné ceny. Odštartovalo 82 dvojíc. Boli sme jediní zahraniční účastníci. Dúfam, že aj na budúci rok túto šialenosť budem schopný absolvovať.

PS: Takto som si tento rok zabezpečil behací pôst. Nevieam, či budem ešte schopný odbehnúť napr. 25km bez prestávky. Nevieam, či to stálo za ten stan, flísku a ďalšie hovadiny. Nevieam ...

■ **Miki**

Prečo staviam dom a netrénujem?

Pred dvomi rokmi moji rodičia kúpili jeden starý dom v Lamači. Vtedy som si hovoril, že fajn, aspoň tam budú chodiť a ja budem mať viac voľnosti. Ale mýlil som sa. A časom som zistil, ako veľmi som sa mýlil. Namiesto spomínaného voľna som dostal montérky a pracovné rukavice. Nuž a odvtedy každú sobotu trávim s mojimi vernými kamarátmi (kladivom a vŕtačkou) na príjemnom mieste plnom roboty. Mnohokrát, keď sa v sobotu ráno budím s vedomím, že ma znova čaká celý deň práce, hnevám sa na celý hlúpy nápad s týmto domom. Všetci kamaráti sa idú niekam zabávať, idú si zahrať futbal alebo si nejakú podobne príjemnú víkend, a ja si oblečiem svoje montérky a idem sa zdokonaľovať v zatĺkaní klinčov. Ale aby som nebol jednostranne zameraný proti tomuto domu, musím priznať, že keď sa pozriem na konci dňa na kus mojej práce, som so sebou spokojný. A popri tom sa stihnem s otcom porozprávať o všetkom možnom, na čo by sme inak čas vôbec nemali. Naučil som sa tam cítiť zodpovednosť za svoju prácu, ale hlavne rozmýšľať. Mnohokrát sme namiesto toho aby sme začali niečo opravovať, iba chodili a rozmýšľali, ako čo urobíme. Viem, že ocino to vedel hneď, a namiesto toho aby mi povedal „Takto to spravíme“ ma nechal, aby som na to prišiel sám. Možno sa to javí ako zbytočne premrhaný čas, ale teraz približne po dvoch rokoch, už väčšinu vecí dokážem spraviť sám bez akejkoľvek pomoci, a keď niečo robíme spolu, tak naozaj spolupracujeme možno lepšie ako nejaký stavbári z povolania. A vždy, keď sa v sobotu odtiaľ vraciam hreje ma príjemný pocit z dobre spravenej práce. No a práve tento pocit je ten dôvod, ktorý mi prekáža v mojom tréningu. A aj keď mám niekedy čas a teoreticky by som mohol ísť aspoň behať von, aj keď bez mapy, som rád že ten voľný čas mám a využívam ho úplne inak. Takže takto je to s mojím tréningom a montérkami.

■ **Pet'o Belička**

Môj príspevok

Aby naša Ročenka bola čo najpestrejšia, tak najagilnejší človek okolo nej (teta Eva) sa snaží rôznymi spôsobmi (jej vlastnými) presviedčať členov aby prispeli. Nemajme jej to za zlé, je to pre nás všetkých!

Dnes je ten najposlednejší deň, aj po odkladoch, a tak vzniká „môj príspevok“. Stále ma nechytá múza, každým riadkom, neviem aký bude nasledovať. Teta Eva mi núkala tému nováčika VBA, ale to asi nebude to o čom by som sa rozpisoval. Aj tak si pramálo ľudí všimlo túto zmenu (aspoň myslím).

Ako sa ku koncu roka hodnotí, aj ja skúsím zhodnotiť tú svoju uplynulú sezónu ako prvú so základnými farbami VBA. Na vysvetlenie: počas sezóny v rôznych pretekoch hájím rôzne farby - na cyklo VBA, na lyžiach OBA, ako bežec VZA a ešte v Čechách ZBM - Žabovřesky Brno.

Takže uplynulá sezóna sa dosť podobala tej predchádzajúcej - veľa snov a plánov pred nimi, o to menej splneného po nich. Zhrnul by som to asi takto: plán- potréningovať a atakovať miestenky na vrcholné podujatia v cyklo (SP, MS). Skutočnosť - tréning minimálny, miestenky žiadne. Niečo podobné ako bežec - byť čo najlepšie v tréningu v M35 - kov. Výsledok - zase tréning minimálny, v rankingoch aj štyroch, ale všade pre mňa neuspokojivo. Ale aby ste si nemysleli, tak aj napriek všetkému sa predsa niečo podarilo. Pripraviť mapy pre vrcholné podujatia v CO - 2001 Vydrica, 2002 u Slivu (aspoň

aký - taký tréning). Asi aj zásluhou toho spokojnosť s umiestnením v tohtoročnom rebríčku OC. Aj z majstrovstiev Poľska v jazde „rowerovej“ som si kovy priniesol. Bol by v lepšom lesku, mať tak Mikiho syndróm klasického nestíhača. Ako bežec aj napriek mojím už tradičným zimným zraneniam som s niektorými výkonmi a výsledkami dosť spokojný, hlavne v kategórii M35. A to je kategória, v ktorej by som sa chcel v ďalšej sezóne ukázať v čo najlepšom svetle na MS v Nórskom Haldene.

Plán je to zaujímavý, uvidíme aký bude výsledok či moja spokojnosť. Neviem, či sa to dá tak nazvať, ale tréning som už začal. To keď sa ma leto opýta čo som robil v zime.

A čo vy, budete vedieť odpovedať?

■ **Mlyňko**

Kedy sa človek stáva orientačným bežcom?

Neviem, pokúsím sa však o niekoľko možných variantov odpovedí:

- Narodí sa dieťaťko, a rodičia, fanatickí orientáči, mu do kočíka nainštalujú ako hračku OB lampiónik, na čiapočku našijú OB znak a začnú bábätko obliekať bielo-červeno. Medzi prvými hračkami je stará buzola, prvé čmáranice dieťa robí na staré mapy. Prvé slová dečka sú ba-ba a rodičia natešene vyskajú: Povedal mapa, mapa! Pre istotu, skôr ako začne chodiť ho zaregistrujú a tešia sa, že majú momentálne najmladšieho orientáka v republike.

O dobrých športovcoch sa hovorí, že sa narodili napr. už s lyžami na nohách. Chuderky mamičky, to museli byť hrozné pôrody... Zaujímalo by ma, akej značky bývajú takéto lyže a čo musela mamička počas tehotenstva konzumovať, aby sa vyprofilovalo dieťa už pred narodením. A musí byť v tom rodičovského umenia, vyprodukovať dieťa pre alpské, či severské disciplíny. Decko so skočkami si však naozaj neviem predstaviť... Ale novorodenec s mapou... Oj, máme my to šťastie, že tie ženy netrápime... Bože, to bude hrôza, ak príde na svet orientačný cyklista, s bicyklom medzi nohami... (Stále však oveľa lepšie ako letecký akrobat...)

- V predškolskom veku rodičia, fanatici, dieťa vláčia každý víkend po pretekoch, nútia ho absolvovať líniovú trať, jemné prstíky prikladajú na raziace kliešte, aby synček či dcérenka zažili ten bohovský pocit pri razení do preukazu. Nebodaj je čip, tak poctivo mu ho znovu a znovu navliekajú na prstík, aby sa dieťa tešilo keď to pípne. Väčšinou takýto maličký ešte nepozná čísla, no vie čo je stužka, kontrola a skratka. Vie, že na štart je niekedy poriadne ďaleko a vie že sa niekedy musia nezmyselne s ocinkom alebo maminkou ponáhľať, aby rodič stihol čas svojho štartu. Rýchlo malého zveria nejakej tete, čo už má na krku iné deti, a vlastne nechajú ho napospas osudu. Po dvoch-troch rokoch, keď má žiačik už vlastný rozum, sa mu väčšinou orienták tak sprotiví, že radšej ostane so starými rodičmi, ktorí mu žiadne stresy v lese ďaleko od domova nespôsobujú. No je veľa takých, ktorým sa to neustále objavovanie nástrah prírody, ťapkania sa v potokoch, hľadania osíh hniezd a dostávania odmien za umiestnenie páči. Je toto už ten náš orientačný bežec?

- Predpokladajme, že dieťa vydržalo aj nástrahy civilizácie a konzumného života, jeho späťosť s prírodou a dobrý vzťah k líniovej trati ho láka pokúsiť sa o viac. Na stužkovej trati teda začne behať sám. Už nezmešká na štart, lebo si tam odsedí od začiatku až kým ho nezavolajú. Už nemusí čakať so slzami v očiach na rodiča, ktorý nie a nie pridať, keď už ich toľkí predbehli, zas nebudú na bedni... Keďže foter nevládze, dcérenka či synak áno, vydávajú sa do lesa deťúrence samé. Už vie, že pôvodne zelené stužky na trati dozrejú a hoci sa menia ako farby na semafore, okabátiť sa nedajú. Horšie je, ak po úspešnej skratke dorazí náš bežček na stužkovaný chodník a po stužkách dorazí späť na štart. Niekedy sa mu však naozaj podarí dôjsť do cieľa a niekedy dobehnúť a aj vyhrať. Je toto ten náš orientačný bežec?

- Mládenček či slečinka sú už ostrieľaní blúdiči. 2-3 hodinky kufrovania sú pre nich normálnym časom vyhradeným pre zdravý pohyb v prírode. Túžia po vlastnej buzole, začínajú si odkladať mapy na ktorých pretekali, závidia rovesníkom, že majú lepšie motivačné prvky (orientky, dederónový dres, palcovka...). Do zošita v škole si kreslia lampióniky, na obaly lepia nálepky s OB tematikou a na telesnej výchove ochotne rozprávajú, že sa pretekársky venujú takémuto čudnému športu. Už sú tými orientačnými bežcami?

- Z dievčieniek sa stali celé slečny, začalo sa im horšie behať, mnohým však zo zväčšených pľúcok lepšie dýchať... Z chlapcov sa stali dorastenci najmúdrejší na svete a okrem tých slečien (a ostatných starších sviežich dám) ich na orientáku nič viac nezaujíma (na bodyorientering majú ešte čas). S orientačným behom začínajú pomaly končiť. Všetko už videli, všade boli, a zistili, že byť dobrý naozaj bolí... Čo na tom, že bežný orientačný bežec má od 40 do 140 kg a od 10 do 80 rokov.

No a ja som naozaj zúfalý, lebo už som začal písať o našom „odorientačnom utekačovi“ a nezistil som, kedy je tá pravá doba, ktorá skrýva obdobie, v ktorom je potrebné O-bežca vybaviť putami k tomuto športu a odsúdiť ho na takúto bytie až na doživotie.

Ak vieš, piš na adresu SZOŠ szob@isternet.sk. Možno práve z Teba bude budúci policajný O-riaditeľ, ba možno i O-riaditeľka.

■ Pucó

Výsledky VBA v OB

■ Ranking:

W-16:		body:
1. Macinská Jana	UKE 8651	7200
2. Žitňanová Veronika	VBA 8651	6724
18. Rajčevova Daniela	VBA 8751	405

W-18:		body:
1. Bajtošová Hana	RBA 8451	7400
5. Fajtová Stanislava	VBA 8454	4749
6. Fekiačová Miroslava	VBA 8551	4024
7. Kabzanová Denisa	VBA 8452	3326
11. Žitňanová Veronika	VBA 8651	1363
15. Husárová Barbora	VBA 8553	837
16. Kasalovská Natália	VBA 8554	688

W21:		
1. Rákayová Martina	TKE 7662	7550
35. Lago Oľga	VBA 7452	677

W-45:		
1. Májová Paulína	BBA 5351	7160
9. Kráľová Eva	VBA 4751	2414

W-50:		
1. Kavecká Soňa	SPE 4851	4642
2. Kráľová Eva	VBA 4751	3522

M-18:		
1. Ingr Hubert	EBB 8505	7221
9. Sámel Peter	VBA 8502	5117
13. Hron Andrej	VBA 8503	3874

M-20:		
1. Piják Martin	SPE 8307	6849
7. Opršal Juraj	VBA 8301	4829
13. Szimonisz Martin	VBA 8302	1562
14. Nágl Martin	VBA 8303	1098

M21:		
1. Dávidík Marian	BBA 7713	7350
38. Englman Marian	VBA 7301	4193
50. Opršal Juraj	VBA 8301	2277
83. Matušík Ján	VBA 8201	480
94. Szimonisz Martin	VBA 8302	231

M-35:		
1. Franko Valér	KYS 6601	7165
21. Fekiač Jozef	VBA 5801	3420

■ Niektoré významné preteky:

27.4. MSR DT, Vampírka

Juraj Opršal – 4.; Jozef Fekiač – 15.; Veronika Žitňanová – 5.;
Stanislava Fajtová – 6.; Miroslava Fekiačová – 8.; Eva Králová – disk

18.5. MSR na KT, Pezinok

semifinále: Veronika Žitňanová – 2.; Martin Szimonisz – 4.; Denisa Kabzanová – 5.; Stanislava Fajtová – 6.;
Miroslava Fekiačová – 7.; Mária Podhájska – 9.;
Juraj Opršal – 12.; Marian Englman – 13.;
Andrej Hron – disk; Fekiač Jozef – disk; Daniela Rajčevová – disk;

finále: Veronika Žitňanová – 2.; Denisa Kabzanová – 4.; Stanislava Fajtová – 6.; Miroslava Fekiačová – 7.;
Eva Králová – 1.;

19.5. SRR, Pezinok

Juraj Opršal – 2.; Denisa Kabzanová – 3.; Veronika Žitňanová – 6.; Daniela Rajčevová – 7.;
Miroslava Fekiačová – 7.; Peter Sámel – 7.; Andrej Hron – 8.; Martin Szimonisz – 9.; Jozef Fekiač – 10.;
Eva Králová – 1.; Marian Englman – disk;

22.-23.6. SRR, Blatnica

Veronika Žitňanová – 2+1 (1); Oľga Lago - ?+2. (3.); Diana Divileková – 3.+5. (4.);
Marian Englman – 15.+disk (disk);

29.6. MSR v POB, Vysoké Tatry

Veronika Žitňanová – 2.; Stanislava Fajtová – 3.; Andrej Hron – 9.; Mária Podhájska – 17.;
Juraj Opršal – 19.;

29.-30.6. NRR na KT a KIT, Vysoké Tatry

Veronika Žitňanová – 3.+4.; Stanislava Fajtová – 4.+4.; Juraj Opršal – 9.+8.; Mária Podhájska – 10.+?;
Andrej Hron – disk+7.;

13.-16.7. Pohár Slovenského Krasu, Betliar, Silická planina

	1.E	2.E	3.E	4.E	Celkom
Veronika Žitňanová	3.	18.	6.	7.	9.
Eva Králová	8.	6.	7.	9.	7.
Martin Szimonisz	7.	8.	9.	6.	7.
Martin Nágl	8.	7.	8.	8.	8.
Oľga Lago	13.	18.	16.	13.	11.
Peter Sámel	14.	16.	15.	11.	13.
Marian Englman	11.	14.	6.	17.	14.
Mária Podhájska	17.	20.	17.	18.	18.
Juraj Opršal	22.	21.	9.	18.	19.
Stanislava Fajtová	13.	disk	24.	disk	disk
Andrej Hron	27.	disk	disk	31.	disk

19.-21.7. Grand Prix Slovakia, Slovenský raj

	1.E	2.E	3.E	Celkom
Andrej Hron	26.	25.	disk	disk
Peter Sámel	12.	10.	11.	11.
Martin Nágl	34.	disk	disk	disk
Marian Englman	13.	22.	14.	18.
Jozef Fekiač	25.	28.	28.	27.
Veronika Žitňanová	6.	12.	11.	7.
Miroslava Fekiačová	21.	19.	18.	18.
Stanislava Fajtová	disk	nešla	disk	disk
Barbora Husárová	disk	22.	21.	disk
Mária Podhájska	35.	34.	31.	30.
Eva Králová	10.	8.	11.	11.

7.-8.9. SRR na KT a KIT, Silická planina

Marian Englman – 4.+5. (4.); Veronika Žitňanová – 8.+5. (6.); Oľga Lago – disk+9 (disk);
Mária Podhájska – 7.+8. (7.);

14.9. MSR KIT, Kysak

Veronika Žitňanová – 2.; Marian Englman – 3.; Miroslava Fekiačová – 5.; Natália Kasalovská – 7.;
Stanislava Fajtová – 8.; Jozef Fekiač – 7.;

15.9. MSR štafiet, Kysak

1. úsek	2. úsek	3. úsek	celkom
M. Fekiačová / 1	S. Fajtová / 3	V. Žitňanová / 2	2.
J. Fekiač / 2	N. Kasalovská / 2	M. Englman / 4	4.

Výsledky VBA v OC**■ Slovenský pohár**

M-18:		body:
1.Peter Sámel	VBA	427,29
3.Michal Okkel	VBA	111,60

M19-:		body:
1.Štefan Šurgan	BBB	539,00
2.Mikuláš Šabo	VBA	518,95
...		
6.Peter Mlynárik	VBA	430.29
9.Ján Matušík	VBA	415.67
10.Juraj Opršal	VBA	401.34
13.Miroslav Lago	VBA	326.43
14.Šmelík Juraj	VBA	304.29
16.Tomáš Navrátil	VBA	287.66
21.Pavel Pekárek	VBA	204.06
24.Martin Szimonisz	VBA	182.54
40.Martin Nágel	VBA	37.54

W-:		body:
1.Alena Ďurčová	VZA	519.13
...		
4.Jitka Drabinová	VBA	488.62
5.Stanislava Fajtová	VBA	403.95
7.Katarína Králová	VBA	349.55
9.Katarína Marhevková	VBA	196.69
11.Natália Kasalovská	VBA	146.06
12.Hana Pěnkavová	VBA	127.92
14.Eva Králová	VBA	57.98
16.Oľga Lago	VBA	33.91

W40-:		body:
1.Lubica Filová	CBA	449.58
...		
3.Eva Králová	VBA	375.00

■ Český pohár

D-: **body:**

1.Markéta Jakubová	VSP7653	420
...		
44. Eva Králová	VBA4751	20

HE: **body:**

1.Radovan Mach	TBM6605	393
...		
13. Mikuláš Šabo	VBA7800	246

H19-39A: **body:**

1.Michal Tihon	PHK7905	413
...		
26.Peter Mlynárik	VBA6500	108
42.Ján Matušík	VBA8201	38

D14-18: **body:**

1.Tereza Najbrtová	VIZ8751	406
2.Natália Kasalovská	VBA8554	284
4.Stanislava Fajtová	VBA8452	140

H14-18: : **body:**

1.Martin Bilan	PEH8401	393
...		
7.Peter Sámel	VBA8502	222

■ Niektoré významné preteky:

20-21.4. MSR KT, DT, Nitra

open: Katarína Marhevková – 1.+2.; Stanislava Fajtová – 0+6.; Natália Kasalovská – 0+10.;

Oľga Lago – 0+11.;

M-18: Peter Sámel – 4.+4.; Michal Okkel – 5.+disk;

M19-: Mikuláš Šabo – 4.+5.; Pavel Pekárek – 12.+17.; Ján Matušík – 16.+24.; Tomáš Navrátil – 18.+27.;

Peter Mlynárik – 20.+20.; Juraj Opršal – 24.+18.; Miroslav Lago – 28.+disk; Martin Szimonisz – 38.+disk;

Marek Dinka – 42.+disk;

W-: Jitka Drabinová – 4.; Hana Pěnkavová – 11.; Oľga Lago – 12.; Natália Kasalovská – 13.;

Stanislava Fajtová – 15.;

W40-: Eva Králová – disk+1.

4.-5.5. SP, ČP, KT, scorelauf, Baldovec

D: Katarína Marhevková – 34.+21.; Eva Králová – 55.+disk; Oľga Lago – 58.+disk;

D14-18: Stanislava Fajtová – 2.+2.; Natália Kasalovská – 3.+3.;

H14-18: Peter Sámel – 8.+7.; Michal Okkel – 11.+9.;

H19-39A: Peter Mlynárik – 20.+28.; Tomáš Navrátil – 37.+50.; Juraj Šmelík – 39.+58.;

Miroslav Lago – 48.+53.; Ján Matušík – 49.+21.; Juraj Opršal – 53.+35.; Martin Szimonisz – 64.+disk;

HE: Mikuláš Šabo – 8.+8.;

15.-16.5. Majstrovstvá Maďarska a SP

M19-: Mikuláš Šabo – 1.+3.; Ján Matušík – 10.+18.; Peter Mlynárik – 20.+17.; Juraj Šmelík – 22.+27.;

Miroslav Lago – 29.+23.; Martin Szimonisz – 33.+29.;

W-: Stanislava Fajtová – 10.+6.; Natália Kasalovská – 14.+8.; Oľga Lago – 15.+disk

W40: Eva Králová – 1.+disk

8.-9.6 ČP, KT, KIT, Plzeň

D: Eva Králová – 41.+32.;

HE: Mikuláš Šabo – 11.+18.;

22.-23.6. ČP, MČR KT, KIT, Jihlava*D:* Eva Králová – 43.+37.*D18:* Stanislava Fajtová – 2.+3.; Natália Kasalovská – 3.+5.*H18:* Peter Sámel – 6.+2.;*H19A:* Peter Mlynárik – 19.+14.; Martin Nágl – 29.+20.;*HE:* Mikuláš Šabo – 3.+11.;*P:* Mária Podhájska – 18.+20.;**2.-7.7. Majstrovstvá sveta, Fontanebleu, Francúzsko**

	dlhá trať	šprint
Mikuláš Šabo	35.	47.
Králová Katarína	45.	38.
Králová Eva (open)	celkovo 5. miesto	

Štafety:

SLOVAKIA (Šabo, Šurgan, Haničák) – 5.

SLOVAKIA (Ďurčová, Janásková, Králová) – 8.

3.8. Cyklomaratón v Banskej Štiavnici*Muži(60km):*

1.Podstránský Anton - 02:39:34

...

52.Ján Matušík - 03:27:33

75.Juraj Opršal - 03:39:15

100.Martin Szimonisz - 03:49:25

128.Martin Nágl - 04:09:03

Ženy(30km):

1.Mária Iskrová - 01:38:29

...

8. Stanislava Fajtová - 02:07:58

15. Natália Kasalovská - 02:26:28

18. Eva Králová - 02:34:00

24.-25.8. MSR v OC-scorelauf, SP a ČP na KT (naše veľké preteky...)

Pretekalo nás len málo, lebo väčšina strážila kontroly...

W: Stanislava Fajtová – 8.+22.; Katarína Králová – 9.+12.; Jitka Drabinová – 14.+9.;*M18:* Peter Sámel – nepretekalo+3.; Martin Nágl – nepretekalo+26.;**1.-2.9. Štafety + KIT, Brno - Nové Město na Moravě**

1. úsek	2. úsek	3. úsek	celkom
Kateřina Vondrová /7	Eva Králová /8	Natália Kasalovská /8	8.
Mikuláš Šabo /23	Ján Matušík /11	Peter Mlynárik /16	19.
Martin Szimonisz /32	Peter Sámel /27	Martin Nágl /disk	disk

5.10 SP KIT, Banská Bystrica*M18:* Peter Sámel – 2.*M19:* Mikuláš Šabo – 1.; Juraj Opršal – 10.; Peter Mlynárik – 12.; Ján Matušík – 16.;

Martin Szimonisz – 17.; Miroslav Lago – 18.;

W: Stanislava Fajtová – 4.; Eva Králová – 5.*open:* Mária Podhájska – 6.;**6.10. štafety, Banská Bystrica***muži:* Šabo+Mlynárik – 4.; Matušík+Opršal – 6.; Lago+Galko – 8.*ženy:* Fajtová+Králová – 3.;*open:* Szimonisz+Sámel – 2.; Podhájska+Turiničová – 3.;

OB

12. 4. 2003	M SR v OB na dlhých tratiach	- Bzenec
24. 5. 2003	Slovenský rebriček - skrátaná (stredná trať)	- Mošovce
25. 5. 2003	Slovenský rebriček - skrátaná	- Suchý vrch
7. - 8. 6. 2003	Český pohár A v OB - skrátaná + klasická (tiež súčasne 2 kolá Slovenského rebrička v OB)	- Pulčín, Laskov
14. - 15. 6. 2003	Slovenský rebriček - skrátaná + skrátaná	- Pezinok
21. - 22. 6. 2003	Slovenský rebriček - skrátaná + KT (v rámci ME dorastu v OB)	- Pezinok
22. 8. 2003	MM v parkovom OB	- Betliar
23. - 24. 8. 2003	Slovenský rebriček - skrátaná + klasická (obe kolá tiež preteky WRE IOF)	- Silická planina
27. 9. 2003	MM SR v OB na klasických tratiach (tiež preteky WRE IOF)	- Košice
28. 9. 2003	MM SR v OB štafiet	- Košice

OC – Slovenský pohár

12. 4. 2003	1. kolo SP Dahon v OC - KT	- Nitra
13. 4. 2003	MM SR - DT, 2. kolo SP Dahon v OC	- Nitra
3. - 4. 5. 2003	3. a 4. kolo SP Dahon v OC - VVKS, KT (tiež súčasne 2 kolá ČP v MTBO)	- Bratislava
17. 5. 2003	5. kolo SP Dahon v OC - KT	- B. Bystrica
18. 5. 2003	MM SR - VVKS, 6. kolo SP Dahon v OC	- B. Bystric
16. 8 2003	7. kolo SP Dahon v OC - VVKS	- Martin
17. 8 2003	MM SR - KT, 8. kolo SP Dahon v OC	- Martin
4. 10. 2003	MM SR - klas., 9. kolo SP Dahon v OC	- Kamenný mlyn
5. 10. 2003	MM SR - štafety	- Kamenný mlyn

OC – Český pohár

10.-11.5.2003	MČR v scorelaufe, ČP KT	-Turnov
31.5.2003	MČR štafiet	-Smržovka
1.6.2003	MČR DT	-Smržovka
21.-22.6.2003	ČP KT a KIT	-Blansko
30.-31.8.2003	ČP KT a KIT	-Bruntál
13.-14.9.2003	ČP KT a KIT	-Plzeň
27.9.-28.9.2003	MČR na KT a KIT	-Zlín

OC - Svetový pohár

26.-27.4.2003	Šprint + KIT	Taliansko
7.-8.9.2003	KIT + štafety	Poľsko

12.-14.9.2003

KIT

**Scorelauf + Šprint +
Plzeň**

Organizácia pretekov

■ Verejné OC :

jarné kolo : 5.4.
jesenné kolo : 18.10.

mapa : Kráľova hora
mapa : U SLIVU

■ BTo OB :

parkové v zime :	2. alebo 9.2.	mapa : RAČKO
rebríčkové :	6.4.	mapy : Vydrica + Krčatce
okresné kolo študentov I. a III.	apríl	mapa : Knižkova dolina

■ Mapa :

Veľká cyklistická mapa Malých Karpát / Mlynárik, Lago, Šabo, Šmelík /

Plány na umiestnenie pretekárov

OC : Mikuláš Šabo - titul M SR, víťazstvo v SR OC
Juraj Opršal - SP OC do 7. miesta
Ján Matušík - SP OC do 7. miesta
Peter Sámel - titul M SR OC a víťazstvo v SP OC - juniori
Peter Mlynárik - účasť na MS OB veteránov v Nórsku

Stanislava Fajtová - do 3. miesta M SR a SP OC

Eva Kráľová - titul M SR veteránky, víťazstvo v SR OC / ak dovoľí rodina a zdravie /

ostatní podľa svojich možností

OB : Veronika Žitňanová - majstrovský titul, rebríček do 2. miesta, reprezentácia na ME dorastu
Miroslava Fekiačová - do 3. miesta M SR a rebríček do 3. miesta

ostatní podľa svojich možností